

Chàng Trai Nào Sẽ Yêu Em?

Contents

Chàng Trai Nào Sẽ Yêu Em?	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	13
5. Chương 5	19
6. Chương 6	23
7. Chương 7	26
8. Chương 8	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10	36
11. Chương 11	39
12. Chương 12	42
13. Chương 13	46
14. Chương 14	49

Chàng Trai Nào Sẽ Yêu Em?

Giới thiệu

Câu chuyện kể về cô gái xinh đẹp Ái Vi và ba người đàn ông yêu cô tha thiết. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-nao-se-yeu-em>

1. Chương 1

- Xin lỗi, chúng tôi không thể nhận hồ sơ của bạn được.

Người phụ nữ trẻ trước mặt lạnh lùng đẩy tập hồ sơ về phía An Vi, ánh mắt không chút thiện cảm.

- Mong công ty tạo cơ hội, em sẽ chứng tỏ được khả năng của mình. - An Vi nói như van vãn.

Người phụ nữ lộ rõ vẻ chán chường trên gương mặt. Cô ta nhìn An Vi chằm chằm một lúc rồi cúi xuống tiếp tục công việc của mình. An Vi hiểu, đó là một cái nhìn cảnh cáo. Nhưng cô biết làm sao vào lúc này? Cô nhất định phải cố gắng đến cùng.

- Xin chị...

- Tôi đã nói rồi. - Người phụ nữ vứt cây bút xuống bàn, nhìn xoáy sâu vào mắt cô - Đó là quy định của công ty. Trường mà bạn đã tốt nghiệp không nằm trong danh sách các trường mà chúng tôi lựa chọn. Mong bạn hiểu cho. Ngày nào tôi cũng phải tiếp xúc những người như bạn, chắc tôi đến là bỏ việc mất thôi.

An Vi cúi đầu ôm tập hồ sơ ra khỏi công ty đó. Đây là lần thứ ba cô bị từ chối. Lần thứ ba! An Vi thở dài...

Cô kéo chiếc quai túi xách lệch sang hẳn một bên, chậm chậm đi trên đường phố. Tiếng còi xe kéo dài inh ỏi, tiếng rao của những người bán hàng rong vọng lên giữa một buổi chiều thứ sáu đẹp trời. Nắng vàng rải nhẹ trên những tán lá - một thứ ánh sáng dịu ngọt của thời tiết cuối xuân hanh hao.

Nhưng An Vi không cảm thấy điều ấy. Cô khó chịu với thứ thời tiết như thế này, bởi đây là lúc bàn tay cô đổ rất nhiều mồ hôi. Cô rút trong túi xách một chiếc khăn, lau bàn tay đã ướt đẫm của mình, cuộn tròn lại rồi vứt vào thùng rác phía bên đường.

An Vi lựa một góc trên chiếc ghế đá trong vườn hoa. Cô quăng chiếc túi xách sang một bên, tháo đôi giày năm phân ra, thâm lâu bầu:

- Cuối cùng thì cũng không phải hành hạ mình trong cái thứ đáng ghét này nữa.

Cô ngả người vào thành ghế, tận hưởng cái cảm giác thoải mái khi không phải nhét chân trong đôi giày cao chậm chậm lê từng bước trên đường.

Nhưng khó khăn này chưa qua thì khó khăn khác đã tới. Cô thấy bụng mình bắt đầu reo ùng ục. Vị thơm của thịt xiên nướng khiến cô không thể ngồi yên. Cô rút trong ví ra một xấp tiền lẻ ngồi đếm. Hai mươi bảy ngàn. Dư sức để mua một chiếc bánh mì kẹp thịt, thậm chí là hai. Nhưng phải tiết kiệm! Cô xỏ lỏng chân vào đôi giày đang đi, tiến về phía bán bánh mì trong bộ dạng tự tin nhất:

- Cho mình một bánh mì thịt xiên nướng.

Anh chàng bán bánh mì khoe miệng hơi cong lên một nụ cười, nhưng An Vi không để ý. Cô chẳng quan tâm đến việc người ta sẽ nhìn cô như thế nào, chỉ miễn bản thân cô cảm thấy thoải mái.

- Của chị tám ngàn.

An Vi đón lấy chiếc bánh mì nóng hổi trong tâm trạng hoàn toàn hả hê. Cô lại lê đôi giày về phía ghế đá, mặc kệ anh chàng bán bánh mì dõi theo cô với ánh mắt đầy hiếu kỳ.

An Vi cắn một miếng bánh. Tâm trạng ủ ẻ của cô ban nãy cũng dần tan đi. Cô vừa ăn vừa ngắm những bóng điện tròn đồng loạt sáng dọc hai bên lối vào vườn hoa. Chiếc bánh mì đã hết một nửa.

Một đứa trẻ con giơ chiếc mũ bẩn thủ trước mặt cô, không nói lấy một lời. Miếng bánh đang ăn dở nghẹn lại trong cổ khiến An Vi trào nước mắt.

- Này nhóc, không thấy chị cũng giống người chết đói lắm sao?

Thằng bé lặng im không nói gì. Đôi mắt nó vẫn nhìn thẳng vào An Vi. Chẳng phải cái nhìn chờ đợi. An Vi một tay giữ bánh, một tay lục ví.

- Của nhóc năm ngàn nhé. Chị cũng hết tiền rồi. - An Vi thả vào trong cái mũ lem nhem bùn đất một tờ giấy bạc màu xanh. Thằng bé không một câu cảm ơn, đi thẳng. An Vi nhún vai - thằng bé thật có phong cách.

Tiếng chuông điện thoại reo khiến An Vi giật mình. Cô bỏ phần còn lại của chiếc bánh mì vào miệng nhồm nhoàm nhai rồi nghe máy. Bình thường khi có nhiều người, cô thường tỏ dáng điệu thực nữ. Nhưng khi có một mình, cô chẳng câu nệ mấy chuyện tiểu tiết như thế.

- Yên tâm, sắp về rồi, nhưng không có cơ hội khao mày đâu nhé. Loại ngay từ vòng gửi hồ sơ rồi.

- Đang ở đâu để tớ đến đón. - Tiếng Dương Kha âm áp vang lên phía đầu dây bên kia.

Suốt mười sáu năm nay, anh vẫn dùng giọng nói này để nói với cô cố tình không hay biết. Cô lơ đãng, coi anh chỉ như một người bạn bình thường. Điều này như những nhát dao đâm vào tim anh đau nhói. Nhưng anh vẫn nuôi hi vọng. Khoảng cách giữa anh và An Vi rất gần. Lợi thế không phải ai cũng có.

- Không cần phải đón đâu, tao cũng sắp về đến nhà rồi mà. - An Vi gạt đi. Không yêu Dương Kha, cô không thể mang nợ.

- Không phải hôm nào tớ cũng được nghỉ sớm như thế này đâu. - Dương Kha nén tiếng thở dài. An Vi thật khiến người khác phát bực vì cái tính ương ngạnh của cô. Anh đâu bắt cô phải mang tình cảm của mình ra để đền đáp những việc như thế.

- Nào, rốt cuộc thì cậu đang ở đâu? - An Vi đi một vòng chân trên nền đất. Đôi giày cao gót của cô tuy mới mua nhưng đã có dấu hiệu mòn đế. Trời nhập nhoạng và bắt đầu có mưa. Cô gạt đầu như thể Dương Kha đang ở đó:

- Vậy thì đến đi, tao đang ngồi ở vườn hoa Thủy Lợi.

Dương Kha cài dây mũ bảo hiểm cho An Vi. Cô hơi khó chịu vì hành động đó của anh, nhưng cũng phải thừa nhận với mọi cô gái thì điều đó hết sức ngọt ngào.

- Lên xe đi. - Dương Kha hơi hất đầu ra hiệu cho An Vi. Cô ngoan ngoãn ngồi lên xe, bởi cũng chẳng có cơ gì mà làm mình làm mẩy với anh cả.

- Mình đi ăn tối nhé! - Dương Kha vừa nổ máy vừa hỏi. An Vi hơi lưỡng lự, ngày nào cũng để Dương Kha mời cơm như vậy, cô thấy thật áy náy. Cô đan những ngón tay vào rồi đặt lên đùi mình, suy nghĩ một lát, cuối cùng cô quyết định nói một câu lấp lửng.

- Tao ăn rồi.

- Một chiếc bánh mỳ là bữa tối của cậu sao? - Dương Kha bật cười. - Vụn bánh mỳ vẫn còn dính trên mặt cậu kìa.

An Vi xấu hổ đưa tay lên mặt thoa thoa rất nhanh. Cô lườm Dương Kha một cái, chẳng cần anh có biết hay không.

- Lườm cháy cổ áo tớ rồi. - Dương Kha trêu chọc. Mười sáu năm ở bên cạnh nhau, anh thừa biết An Vi sẽ hành động như thế nào. Chỉ có điều, đôi lúc suy nghĩ của cô anh cũng không nắm bắt được. Cô vẫn là một ẩn số, và chính vì điều này nên dù gần bên nhau, anh vẫn mãi bị cô thu hút sao?

- Hôm nay cậu ăn ngon miệng chứ?

An Vi gạt đầu trước câu hỏi của Dương Kha.

- Đồ miễn phí đương nhiên là ngon rồi. - Cô ngáp dài một tiếng rồi mở cửa phòng, quăng túi xách vào một góc. Như bất chợt nhớ ra, cô ngo đầu ra cửa phòng trọ nói với Dương Kha:

- Cảm ơn về bữa tối nhé. Ngày mai nhất định tao sẽ kiếm được việc, sẽ đãi mày một bữa.

Dương Kha cầm bàn chải đánh răng ra bể nước. Anh định đưa lên miệng rồi lại bỏ xuống, cười với An Vi:

- Tớ cũng chỉ hi vọng là như vậy! Hôm nay lại là một ngày nắng đẹp và bàn tay An Vi lại đỏ mề hôi. Cô cố gắng kiếm tìm vận may của mình trong lòng thủ đô này nhưng công cuộc đó xem chừng rất vất vả. Dù đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị sốc trước khi ra trường, cô vẫn rất khó khăn mới có thể chấp nhận thực tại. Dù mang trên tay một tấm bằng loại ưu nhưng của một trường đại học không mấy danh tiếng, cô cũng không thể tìm được một công việc đúng ý mình.

Những ngón chân đã phồng rộp trong chiếc giày cao gót. Bến xe bus thật xa. Cô thở dài, cúi xuống, xoa xoa tay vào chỗ đau với hi vọng là nó sẽ dịu bớt lại. Nếu không dịu bớt, rất có thể cô sẽ phải thuê xe ôm để về nhà. Khoản phải trả cho xe ôm là không hề nhỏ. Cô mím môi, vậy lần sau không cần hình thức, cứ đi giày đế bệt là được rồi, dù sao cô cũng đâu có thấp.

Một tờ rơi trên cây cột điện phía trước rớt xuống trước mặt An Vi, cô lập tức nhặt lên đọc. Bất cứ một thứ giấy tờ gì liên quan đến việc làm, trong giờ khắc này cô không thể bỏ qua.

“Tuyển người giúp việc” - Chỉ cần làm những công việc đơn giản như giặt quần áo, dọn dẹp phòng ốc... làm xong việc là có thể nghỉ, không cố định thời gian mà lương tháng ba triệu thì quả là một món hời. Nhưng liệu có chút lừa phỉnh nào không nhỉ? An Vi lắc lắc đầu. Cái quan trọng bây giờ là tìm được công việc đã. Những quảng cáo tìm nhân viên bán hàng, chạy bàn đầy rẫy nhưng thời gian gò bó và mức lương thì lại rẻ mạt đến mức không thể chấp nhận được.

An Vi cương quyết bấm số điện thoại liên lạc ghi trên tờ rơi. Cô không muốn vì sự chần chừ của mình mà một công việc tốt có thể bị mất. Giọng một người phụ nữ vang lên phía đầu dây bên kia. Chỉ cần nghe giọng thôi, An Vi cũng có thể biết được đó là một người đàn bà quý phái. Và cô bắt đầu tin tưởng với giả thiết tốt đẹp cho công việc sắp tới của mình.

- Chào bác, cháu có đọc được tờ rơi thông báo tuyển người giúp việc.

Một lát im lặng. Lòng bàn tay An Vi đổ đầy mồ hôi. Cô bồn chồn. Hình như có điều gì đó không phải.

Nhưng rất may, người phụ nữ đó đã lại từ tốn lên tiếng.

- Chắc cháu cũng đã biết công việc đó rất đơn giản. Bác tin là cháu làm được. Duy có điều này: trong tờ rơi bác có ghi rõ là chỉ tuyển những người phụ nữ trên bốn mươi. Còn cháu, hình như rất trẻ.

Trên bốn mươi? An Vi vội vàng nhìn lại trên tờ rơi. Cảm giác thất vọng tràn trề. Tại sao những việc tốt chẳng bao giờ đến?

- Cháu xin lỗi bác!- An Vi ủ rũ nói.

Cô tắt máy. Những ngón chân lại bắt đầu đau. Cô lê từng bước trên con đường dài, cảm giác như sức lực của mình đã cạn kiệt. Gần một tháng trôi qua kể từ ngày tốt nghiệp, cô chưa tìm được một công việc nào “có phần tử tế”. Chẳng lẽ quay về quê để tìm một công việc nào đó trong những khu công nghiệp? Cô không muốn nghĩ đến điều ấy. Bố mẹ đã từng rất tự hào về cô, sao cô có thể đánh đổ niềm tự hào ấy được.

Cô ngẩng mặt lên nhìn bầu trời. Nắng đọng trên đôi mắt cô một vệt dài một mối.

Bản nhạc Kiss the rain vang lên. An Vi nghĩ chắc lại là Dương Kha gọi. Cậu bạn này thật lắm chuyện!

Nhưng không phải. Đó là một số máy lạ. An Vi phấp phồng nhún nút nghe.

- Chào cháu, bác là người đã đăng quảng cáo khi nãy, bác có thể gặp cháu để trao đổi về vấn đề việc làm đó được không?

An Vi cố kìm nén cảm giác vui mừng đang dâng lên trong lòng mình.

- Vâng, bác cho cháu địa chỉ, cháu sẽ đến ngay.

Người phụ nữ trước mặt rất xinh đẹp và sang trọng. Tóc bà búi cao, để lộ khuôn mặt đẹp, làn da trắng ngần và chiếc cổ dài đầy kiêu hãnh. Đôi môi được viền một lớp son màu đỏ hơi đậm. Những ngón tay thon thả nâng chiếc cốc sứ kê môi, động tác hết sức tao nhã. An Vi có cảm giác hơi ngộp thở khi phải ngồi trước một người phụ nữ như thế. Cô thầm so sánh người phụ nữ này với mẹ mình. Có thể là cùng một thể hệ nhưng khác biệt hoàn toàn.

- Cháu là sinh viên? - Người phụ nữ hơi nhướn mày hỏi An Vi.

- Vâng, cháu vừa mới ra trường, hiện tại vẫn đang tìm việc làm, thưa bác.- An Vi nhã nhặn đáp lời. Sau khi xác định những thông tin từ phía An Vi, người phụ nữ đó hơi gật đầu.

- Công việc này như vậy mà xem chừng cũng khó tìm người đúng ý. Vậy thế này, đây là hợp đồng, cháu xem thử đi. Cố gắng làm tốt công việc này trong thời gian ký kết. Con trai bác thường chỉ về nhà vào tối muộn, nhưng cháu nên đến vào buổi trưa...để tránh gặp nó, nếu cháu lo lắng.

Người phụ nữ đó nhìn vào mắt An Vi mỉm cười. An Vi cảm thấy có chút kỳ lạ nhưng vẫn đón lấy bản hợp đồng. Những điều kiện trên hợp đồng hết sức ưu ái cho người bán công sức như cô. Không ngờ có ngày ngồi sao chổi như cô cũng có lúc gặp may.

Sau khi xem đi xem lại và chắc rằng những gì đang xảy ra là có thật, cô đặt bút ký. Chiếc bút chạy một đường trên trang giấy. Không biết trước được mọi việc sẽ như thế nào nhưng ít ra cô cũng đã có một công việc. An Vi tạm hài lòng. Cô lễ phép cầm hai tay gửi lại bản hợp đồng cho người phụ nữ, chăm chú theo dõi từng chuyển động trên nét mặt của bà.

Người phụ nữ cẩn thận lật mở lại từng trang giấy. Gương mặt quý phái không phân biệt được sắc thái khiến An Vi vô cùng lo lắng. Liệu cô có làm điều gì sai sót không?

Sau khi xem xét kỹ càng lại bản hợp đồng do chính mình soạn thảo, người phụ nữ đặt nó xuống mặt bàn, đan hai tay vào nhau rồi đặt lên đôi chân đang vắt chéo đầy kiêu hãnh:

- Được rồi, cháu có thể bắt đầu công việc ngay hôm nay nếu cháu muốn.

An Vi thở phào. Ôn trời, cuối cùng cô cũng đã có một công việc thích hợp. Cô khẽ cúi xuống, thể hiện thành ý của mình.

- Cảm ơn bác!

- Cháu rất giống một người mà bác quen. Và bác có cảm giác tin tưởng cháu.

Người phụ nữ ấy bất ngờ nói một câu trước khi An Vi rời đi khiến cô ngỡ ngàng đến mức chỉ biết cười trừ. Cuộc sống này có nhiều điều thật là kỳ lạ!

An Vi cầm chiếc chìa khóa căn hộ mà người phụ nữ đã giao cho cô, trong lòng có chút hồi hộp. Cô tra chìa khóa vào cánh cửa sắt, rồi một lần nữa vào cánh cửa gỗ. Một không gian tuy không quá rộng nhưng ngập tràn ánh sáng hiện lên. Có lẽ chủ nhân của ngôi nhà này chưa bao giờ từng nghĩ đến việc che rèm.

An Vi thu dọn lại đồng quần áo, tắt và khăn tắm vương vãi trên ghế sofa rồi bắt đầu công việc của một người giúp việc. Việc nhà thực ra cũng khá thú vị, An Vi vừa làm vừa nghe nhạc, cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh và không gian này cũng bớt lạ lẫm như lúc ban đầu.

Dương Kha lo lắng gọi điện liên tục cho An Vi, dặn đi dặn lại là nếu có gì đó không ổn thì nhất định phải gọi cho anh. An Vi đã phải cam kết rất nhiều lần là cô sẽ lập tức gọi cho Dương Kha khi có vấn đề. Thậm chí cô còn phải gắt lên với Dương Kha rằng cô không còn là một đứa trẻ nữa. Nhưng kỳ thực trong lòng An Vi vô cùng cảm động. Có một người luôn quan tâm lo lắng ỉn không phải là điều ai cũng có thể nhận được. Chỉ có điều trái tim An Vi đã dành chỗ cho người khác. Hiện tại cô chưa thể quên.

Công việc của An Vi cứ lặp đi lặp lại như thế. Nhiều lúc An Vi có cảm giác gần gũi với căn nhà này đến mức chẳng muốn rời đi sớm. Đôi khi cô cũng thưởng ỉn quãng thời gian nghỉ ngơi, nằm dài trên sofa. Những ô cửa kính soi chiếu trong vắt nền trời. Những đám mây yên ả tắm trong nắng. An Vi nheo mắt lại. Một chiếc máy bay ngang qua, cô gơ tay chụp lấy hình ảnh đó bỏ vào miệng. Ai đó nói “ăn” đủ một nghìn chiếc máy bay ước mơ sẽ trở thành hiện thực. An Vi không tin, nhưng cô thấy việc đó cũng có vẻ rất thú vị.

Dương Kha cũng đã bắt đầu cảm thấy yên tâm, số lần gọi điện mỗi khi An Vi đi làm cũng thưa dần. Anh cũng đã giới thiệu được cho An Vi vào làm bán hàng trong một công ty nhỏ - tuy vẫn chưa đúng tâm nguyện của cô nhưng tất cả vẫn đang ở bước đầu. Thời gian cũng không quá gò bó nên cô vẫn có thể làm hai công việc cùng một lúc. Thu nhập như vậy là tạm ổn. Dương Kha rốt cuộc cũng được An Vi mời cơm.

Sáng sớm của tháng làm việc thứ hai, An Vi quyết định đến sớm hơn thường lệ. Đôi khi An Vi rất hoài nghi về việc có ai đó sống trong căn hộ này, vì mọi thứ hầu như không có dấu hiệu của sự dịch chuyển. Nhưng cô cũng không tò mò quá nhiều. Lương tháng đầu tiên của cô được chuyển vào tài khoản đúng với cam kết trong hợp đồng. Cô nghĩ, như vậy là đủ.

An Vi tra chìa khóa vào cánh cửa gỗ. Công việc của cô sau ngày đầu tiên ấy thường chỉ còn lại là lau chùi, không thấy bóng dáng một chiếc tất hay một bộ quần áo nào nữa.

Nhưng hôm nay trên sofa xuất hiện một chiếc áo sơ mi màu trắng. An Vi vừa tò mò, vừa lo sợ. Cô quay lại kiểm tra để chắc là cánh cửa không chốt và đặt điện thoại ngay sang bên cạnh với phím tắt là số của Dương Kha. Sau đó cô mới bắt đầu vào công việc.

Đã đến lúc phải đem ga trải giường đi giặt.

An Vi mở toang cánh cửa sổ để ánh sáng tràn vào. Cô ngửa mặt hít một hơi không khí trong lành từ phía trên cao ấy – như một thói quen. Cô tiến lại phía phòng ngủ, đẩy cánh cửa khép hờ.

Đồng tử mắt cô giãn ra...

Trong phòng, một người đàn ông chỉ quần ngang mình một chiếc khăn tắm đang nằm đó. Mái tóc anh ta hơi ướt và trong phòng vẫn vút chút hương thơm của dầu gội đầu.

- Tôi cứ nghĩ là mẹ mình sẽ tìm một người giúp việc trung niên, không ngờ cô cũng còn trẻ thế này.

Người đàn ông đó hơi nhướn mày lên nói. Điều bộ này giống hệt người phụ nữ mà cô đã gặp.

- Tôi xin lỗi!

An Vi khép cửa lúi ra ngoài. Tim cô đập liên hồi vì bất ngờ và lo lắng. Lần đầu tiên cô gặp chủ nhân của căn phòng này. Cô thầm cười nhạo cái ý nghĩ ngu ngốc là căn phòng này chỉ có riêng mình cô.

Cô cố gắng làm công việc của mình nhanh chóng trước khi người đàn ông kia bước ra khỏi giường. Nhưng cố gắng của cô hoàn toàn vô ích. Anh ta đã đứng sau lưng cô từ lúc nào.

- Cô thật là người có trách nhiệm. Ngày nào cô cũng rửa lại những chiếc ly đã sạch bóng này sao.

- Đó là công việc của tôi mà!

An Vi đáp nhỏ. Không gian với cô lúc này có chút đáng sợ. Cô cảm nhận được hơi thở của người đàn ông đó phía sau gáy mình. Những sợi tơ trên chiếc cổ nhỏ của cô dựng đứng.

Người đàn ông đó dường như đọc được ý nghĩ của An Vi. Anh ta cười gió một tiếng rồi rời bước chân, hướng ra phía phòng khách.

- Cô giặt giúp tôi chiếc áo sơ mi này và cả ga trải giường nữa. Yên tâm đi, cô không phải mẫu người phụ nữ của tôi.

An Vi thở nhẹ. Cô sờ vào túi áo, điện thoại vẫn đang nằm gọn ở đó. Người đàn ông này có vẻ rất phong trần... nhưng xem ra anh ta cũng không phải người không tử tế.

2. Chương 2

- Có điều gì không ổn sao? - Dương Kha tò mò hỏi khi nhìn thấy dáng điệu trầm tư khác ngày thường của cô.

An Vi lắc đầu:

- Không phải. Tao chỉ vừa gặp chủ nhân của căn phòng đó thôi. Và ngạc nhiên vì anh ta đẹp trai quá. - Cô cười phá lên trước câu nói tự cho là hài hước của mình. Nhưng Dương Kha không cảm thấy thế.

- Hay cậu nghĩ việc đó đi!

- Không đến nỗi phải nghĩ việc chứ? Công việc đó rất tốt và hợp đồng thì còn những hai tháng nữa. Nếu tao phá bỏ hợp đồng thì số tiền phải chi ra là không hề nhỏ đâu. - An Vi xiên chiếc đĩa vào miếng táo đặt

trên bàn. - Tao sẽ ngằm nhấc nhỏ anh ta về án phạt tù chung thân hay tử hình. Và có lẽ, anh ta cũng hi hữu lắm mới về nhà một lần.

Dương Kha thở dài. Việc anh làm lúc này cho cô chỉ có thể là lo lắng.

- Vậy làm xong cậu nhất định phải nghỉ đấy nhé!

- Cũng không thể cứ tạm bợ bằng những công việc như thế được! - An Vi vuốt nhẹ mái tóc của mình. Cô ngẩng mặt nhìn Dương Kha với ánh mắt quả quyết. - Tao cũng là người có ước mơ và hoài bão mà.

- Lọ hoa này là cô mang đến sao? - Hữu Uy hết nhìn An Vi lại quay sang lọ hoa màu hồng phấn đang đặt trên bàn.

- Nếu anh không thích, tôi có thể bỏ. - An Vi hơi chút dừng dừng với người đàn ông trước mặt. Anh ta còn nhiều chuyện hơn cả Dương Kha – cô thầm nghĩ.

Hữu Uy hơi khó chịu vì thái độ của cô gái trước mặt. Anh đã quá quen với việc các cô gái vây quanh mình, hết lời ngọt ngào lại sang tán tỉnh. Vậy mà một cô giúp việc lại dùng thái độ này đối với anh. Có phải mấy ngày qua anh đã quá hiền lành, khiến cô ta có cảm giác căn nhà này là của cô ta chứ không phải của anh?

- Tôi không thích, cô bỏ đi. - Hữu Uy quăng mình xuống sofa, mở báo ra đọc.

“Vô công rồi nghề, không hiểu tại sao dạo này anh ta lại hay xuất hiện ở nhà đến như vậy?” - An Vi bực tức lắm lắm. Cô gói cả bó hoa bỏ vào thùng rác. Một người đàn ông đến con gián cũng sợ mà khiến cô nể phục sao? Thật là nực cười! Cô nhớ đến điệu bộ anh ta cuồng quýt khi nhìn thấy con gián đang bò lên chân tường mà bật cười thành tiếng. Đó chính là lý do cô không cảm thấy anh ta đáng sợ nữa.

- Cô cười gì đấy? - Hữu Uy đặt tờ báo xuống bàn. Nghe thấy giọng cười của An Vi, sự xấu hổ ban nãy ủa tới. Anh cá là cô ta đang cười chuyện vừa rồi. Và anh như phát điên lên. Hình ảnh một người đàn ông quý phái, lịch lãm trong anh đã sụp đổ khi bắt gặp một con gián? Nếu không phải anh đã mắc một sai lầm “nhỏ nhỏ” trong điều hành thì chắc chắn là bây giờ anh không phải ngồi một chỗ cũng với “bà cô giúp việc” lắm chuyện này. Và anh khẳng định khi cô ta nghe được “thiên tình sử” của anh thì sẽ không dám tỏ vẻ nữa...

- Cười ai đó hèn nhất thôi! - An Vi nhún vai một cái tỏ vẻ không quan tâm. Hữu Uy ngược lại, anh cảm thấy khí nóng đang dâng lên não. Anh nhất định phải cho cô một bài học ra trò.

- Nói tôi hèn nhất à? - Hữu Uy hùng hổ lao tới chỗ An Vi. Anh chưa biết sẽ phải làm gì nhưng cứ tiến gần lên đã, rồi sẽ trừng trị cô ta sau.

- Anh định làm gì? - An Vi quay người hét lên khi thấy Hữu Uy tiến dần đến chỗ cô.

- Rồi cô xem tôi sẽ... - Hữu Uy chưa kịp nói hết câu, anh đã bị trượt chân ngã nhào vào lòng An Vi. Chút nước rửa chén dấy ra nhà An Vi chưa kịp lau đã hại anh ta – và hại cả cô nữa.

Cả cơ thể Hữu Uy áp sát vào người An Vi, tay anh bám vào vùng eo thon nhỏ của cô. Anh có thể ngửi thấy mùi hương thơm con gái rất dịu dàng từ cô. Hương thơm tự nhiên, khác hẳn với thứ son phấn của những cô gái anh thường gặp. Bờ môi Hữu Uy đọng lại trên má An Vi bóng rât. Mọi suy nghĩ của anh đã bị chế ngự bởi hương thơm tỏa ra từ phía cô.

Trái với những cảm nhận của Hữu Uy, An Vi bực mình vì eo rất đau do va mạnh vào bàn bếp. Cái gã đáng ghét này thật không được tích sự gì cả. An Vi nhắm mắt.

- Thực ra cô cũng đáng yêu đấy chứ? - Hữu Uy mơ màng nói trong vô thức, bàn tay anh mỗi lúc một xiết chặt chiếc eo nhỏ của An Vi, cánh môi định lần xuống đi tìm bờ môi cô. Dòng máu Don Juan vẫn luôn cuộn chảy trong người anh. Chưa có cô gái nào gần anh mà lại từ chối sự ma mị của anh. Một cô gái dễ thương như thế này, kể ra cũng không tệ.

- Bốp...- Năm ngón tay của An Vi in hằn trên má Hữu Uy. Anh ôm má, tròn mắt nhìn cô. Đến cả mẹ anh cũng chưa bao giờ tát anh. Vậy mà cô ta dám?

An Vi nghiêng rặng, chỉ tay vào mặt Hữu Uy. Những gã công tử nhà giàu đều là những kẻ nông cuồng. Nếu hôm nay cô không giáng cho hắn một đòn thì có lẽ bản thân cô cũng thấy bực tức với chính mình.

- Anh đúng là đồ tồi.

- Cô dám đánh tôi cơ đấy.

Hữu Uy khoanh tay trước ngực, nhìn vào mặt An Vi. Đôi mắt đen của cô ta không một chút á náy mà tràn đầy tức giận. Anh chờ đợi từ phía cô một lời xin lỗi nhưng chắc chắn là cô sẽ không làm thế. Mẹ anh đã tìm cho anh một cô gái giúp việc thật là thú vị. Cứ để xem cô ta sẽ ương bướng được bao lâu.

An Vi cúi phăng chiếc tạp dề, vút lên bàn bếp.

- Tôi nghỉ việc.

Nói rồi, cô qua dãy ghế sofa và lao nhanh về phía cửa. Phải chạy trốn thật nhanh trước khi con người kia nổi điên.

Thế là mất toi một công việc tốt. - An Vi tát tát vào mặt mình. Giá như biết kiềm chế hơn một chút. Nhưng cô biết rõ với tính cách của mình thì công việc đó cũng không thể bền được. Cô vung chiếc túi xách lên. Thôi, cứ coi như không may đi.

Trong khi đó Hữu Uy ngồi thờ trên chiếc ghế cạnh bàn ăn. Chiếc bồn rửa bát bên cạnh vẫn còn ngổn ngang những ly chén An Vi để lại. Anh rờ tay lên má mình rồi bất giác mỉm cười. Anh sẽ không để cô ta bước ra cuộc sống của anh dễ dàng như thế. - Mẹ có ký kết hợp đồng với cô gái giúp việc cho con không mẹ? - Hữu Uy hỏi chỉ là để mở đầu bởi anh tin chắc câu trả lời của mẹ anh sẽ là có. Tính bà vốn rất cẩn thận, mọi cuộc trao đổi đều phải thông qua hợp đồng.

- Mẹ có nhưng sao thế con trai? Cô ấy không đến như đã hứa à? - Bà Lan ngạc nhiên hỏi Hữu Uy.

- Mẹ chuyển lại ngay cho con bản hợp đồng nhé. Có vài chuyện con cần gấp.

- Vậy để lát mẹ gửi cho. Mà con này - Bà Lan hơi chút ngập ngừng... - chừng nào ba con hết giận, mẹ sẽ lựa lời nói lại để con tiếp tục công việc nhé.

Hữu Uy thả lỏng cơ thể. Ánh sáng xuyên qua những tấm kính trắng chiếu lên gương mặt rạng rỡ.

- Cứ coi như là con đang nghỉ ngơi thôi mà mẹ.

Email đến, Hữu Uy đọc lướt qua một lượt rồi vui vẻ ấn dây số điện thoại trên hợp đồng. Những tiếng tút vang lên dài hơn anh mong đợi. Nhưng cuối cùng thì cô gái đó cũng bắt máy, alo một tiếng đầy dịu dàng. "Đúng là giọng nói dễ lừa người" - anh lẩm nhẩm.

- E hèm, cô có phải là... An Vi? - Anh hạ giọng xuống thấp hơn một chút ở tên cô.

An Vi thoáng chút ngỡ ngàng rồi rất nhanh sau đó, cô nhận ra giọng nói của Hữu Uy. Đồ chết tiệt này gọi cô có việc gì? Nửa tháng lương của cô, cô cũng chịu thiệt không lấy, hà cớ gì anh ta còn gọi điện cho cô nữa? Không phải anh ta cố tình bịa các lý do là cô đã lấy cắp hay làm hỏng thứ gì để bắt vạ đó chứ?

- Tôi đã nói là tôi nghỉ việc rồi cơ mà. - An Vi cao giọng. - Thật là bực mình với những gã nhiều chuyện.

- Nhưng cô đã quên mất những điều khoản trong hợp đồng. Cô sẽ bị phạt nếu như cô không làm đủ ba tháng. Mà xem ra, cô cũng chẳng phải người có tiền?

An Vi dường như nghe thấy nụ cười ruồi đặc trưng của anh ta. Cô bặm môi. Những điều khoản trong hợp đồng, sao cô có thể quên được cơ chứ? Đúng là cô chưa thể dễ dàng thoát được con người điên rồ này. Suýt chút nữa nụ hôn môi đầu đời của cô đã bị anh ta cướp đi. Vậy mà bây giờ vẫn phải đối diện với anh ta.

- Cô quay lại đây ngay cho tôi! - Hữu Uy vất chân nở một nụ cười đắc thắng. Rồi anh lẩm bẩm: "Cô chết chắc rồi".

- Anh đã quên mất những điều khoản trong hợp đồng? - An Vi nhắc lại. - Trong hợp đồng có ghi rõ là tôi có thể đến vào bất cứ thời gian nào, miễn là xong công việc trước mười chín giờ tối - hoàn toàn không bị ép buộc phải nghe theo lệnh của ai cả.

Hữu Uy ngồi thẳng người dậy. Anh lúi cúi tính lại gần, liếc nhanh những dòng chữ trên màn hình rồi nheo mắt cười.

- Nhưng cô đã xong công việc đâu, còn những chiếc ly chưa rửa xong. Và bây giờ đã là mười tám giờ ba mươi chín phút. - Hữu Uy thì thào. Lần này thì anh chắc chắn giành phần thắng.

An Vi thở hắt một hơi:

- Tôi sẽ không phá bỏ hợp đồng nhưng tôi chấp nhận trừ lương vì đã không hoàn thành công việc. Thế nhé. Chào anh.

An Vi nhanh chóng tắt máy. Con người này quả thực làm cô thấy muốn phát điên lên.

Hữu Uy ngậy người khi nghe những tiếng tút tút kết thúc cuộc gọi. Cô ta dám chơi mình cơ đấy, thật là giỏi. Anh vỗ vỗ trán. Để xem ngày mai, tôi sẽ xử lý cô như thế nào. Giờ thì cũng không vội. Anh tiến đến phía bồn rửa, tráng nốt những chiếc ly vẫn còn bám đầy bọt xà phòng, xếp lên giá, trong lòng cảm thấy có chút phấn khích. Chưa bao giờ anh mất công chờ đợi một người phụ nữ nào khác, ngoại trừ mẹ anh.

- Có điều gì đó không ổn sao?

Trông dáng điệu của An Vi, Dương Kha đoán biết ngay là có điều gì đó. An Vi uể oải rút khăn lau mặt.

- Chẳng có chuyện gì cả đâu.

- Thật chứ? - Dương Kha nhìn An Vi với con mắt dò hỏi. Cô liếc anh một cái.

- Đã bảo không là không mà, nhiều chuyện.

An Vi không muốn ngày nào Dương Kha cũng phải lo lắng ỉn. Giữa cô và anh chỉ là quan hệ bạn bè, ai cũng có cuộc sống riêng, không nhất thiết phải làm phiền nhau vì những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Chợt nhớ ra câu chuyện ban sáng, Dương Kha hỏi An Vi:

- Tổ có một bạn nữ đồng nghiệp đang kiếm chỗ làm, phòng cậu rộng, có định ở ghép không? Bạn ấy xem chừng cũng rất tốt.

- Được thế thì còn gì bằng, tiền nhà đắt đỏ ghê cơ. - An Vi vắt nước từ chiếc khăn tay - Bạn ấy đã biết phòng này chưa?

Dương Kha gật đầu:

- Bạn ấy đã đến chơi một lần và biết rồi. Nếu cậu đồng ý thì bạn ấy sẽ sớm chuyển thôi. Ừm, có thể là ngay ngày mai.

An Vi phơi khăn lên dây rồi quay sang nhìn Dương Kha với ánh mắt trêu mến.

- Cảm ơn mày!

Dương Kha hơi ngạc nhiên với ánh mắt này của An Vi. Anh thấy chút bối rối. Hiếm khi An Vi nhìn anh như thế. Anh cố kìm lại những nhịp tim đang run rẩy trong lồng ngực. Anh vội quay mặt đi tìm kiếm một thứ gì đó.

- Cảm ơn gì chứ? Lại khách sáo rồi.

Thảo Ninh nhìn người con gái trước mặt thầm đánh giá. Cô ta không quá xinh, dáng người cũng không quá chuẩn, chỉ có điểm thu hút là đôi mắt luôn lấp lánh cười.

- Chào bạn. Chúng mình sắp tới sẽ ở cùng nhau. Bạn đưa đồ đạc mình đỡ cho.

Thảo Ninh cũng mỉm cười xã giao đáp lại. Lý do cô đến đây, đơn giản chỉ là ở gần Dương Kha. Cô thích anh ngay từ lần đầu tiên gặp mặt ở chỗ làm. Ấn cần và biết quan tâm, đó là những điều khiến Thảo Ninh rung động. Dương Kha không dùng những lời lẽ êm tai để tán tỉnh cô như những cậu trai từ trước đến nay

cô vẫn biết. Anh điềm đạm và chín chắn, luôn nói ít làm nhiều, và khi đã nói ra, nhất định là sẽ làm được. Một tiểu thư như cô thuyết phục bố mẹ ỉnh ra ngoài tự lập trong một năm, cũng chỉ vì tình cảm này với anh.

- Để tớ giới thiệu hai người với nhau nhé!

- Thôi, để bọn tôi tự tìm hiểu, ở chung với nhau mà, không cần người giới thiệu đâu. Phải không bạn? -An Vi ngắt lời Dương Kha, quay sang nhìn Thảo Ninh, đôi mắt hấp háy cười tìm sự đồng tình.

- Đúng thế đó Dương Kha, để bọn mình tự nói chuyện với nhau thì hay hơn. - Thảo Ninh dịu dàng nói.

Ba người cùng nhau dọn đồ. Căn phòng của An Vi tuy cũng không rộng lắm, nhưng hai người ở thì cũng đủ thoải mái. Thảo Ninh luôn đưa mắt nhìn về phía Dương Kha. Cô thấy hạnh phúc khi được ở gần người mình yêu thương.

Những giọt mồ hôi đã lấm tẩm trên trán anh. Thảo Ninh rút chiếc khăn tay từ trong túi xách, nhẹ nhàng lau cho Dương Kha:

- Cậu vất vả quá, đổ mồ hôi hết rồi.

Dương Kha ngại ngùng, ánh mắt vô thức liếc nhìn An Vi.

- Để mình tự lau được rồi. - Anh đón lấy chiếc khăn từ bàn tay Thảo Ninh, lau nhẹ lên vầng trán cao rộng. Thảo Ninh có cảm giác không ổn trong cái nhìn của Dương Kha, một chút lửa ghen nhen nhóm trong lòng cô. Liệu có phải Dương Kha luôn tìm cách lảng tránh cô chỉ vì cô gái này?

An Vi không biết những gì đang diễn ra. Cô vui vẻ sắp đồ như một đứa trẻ. Rồi chợt nhớ ra, cô liếc nhìn đồng hồ. Đã gần năm giờ chiều, làm giúp việc không có ngày chủ nhật.

- Hai bạn dọn nốt giúp mình nhé! - An Vi cười cầu hòa - Mình đến giờ phải đi làm việc rồi.

An Vi phủ phủ hai bàn tay vào nhau, bước ra phía cửa lấy túi xách. Bất giác Dương Kha nắm lấy cánh tay cô trước vẻ mặt thoáng tối lại không ai hay biết của Thảo Ninh:

- Cậu cẩn thận đấy!

An Vi đẩy cánh tay Dương Kha, xỏ chân vào chiếc giày đế bệt.

- Biết rồi, khổ lắm, nói mãi.

Đoạn cô quay lại vẫy tay chào:

- Lát nữa mình sẽ về thôi. Dương Kha không được bắt nạt Thảo Ninh đấy nhé.

- Cô ấy thật là một cô gái vui vẻ. - Thảo Ninh cầm lấy chiếc khăn trong bàn tay Dương Kha dò hỏi.

- Cô ấy rất thoải mái mà, rồi cậu sẽ thấy. - Ánh mắt Dương Kha sáng lên. Mỗi lần cậu nói chuyện về An Vi, người ta đều có thể dễ dàng bắt gặp ánh mắt này nơi anh.

Thảo Ninh cảm thấy có chút đau nhói trong lồng ngực. Cô không nghĩ khi chuyển đến bên cạnh anh, cũng là lúc cô chuyển đến bên cạnh “đối thủ” của mình. Nhưng điều đó cũng tốt, cô sẽ có cơ gần anh hơn và cô sẽ tìm cách chia rẽ hai người. Trong tình yêu, hoàn toàn không có sự nhượng bộ.

3. Chương 3

- Cuối cùng thì cô cũng đã đến.

Hữu Uy xoay đi xoay lại chiếc ghế trong phòng làm việc. Ngày hôm nay trôi qua thật chậm chạp, thi thoảng anh lại ngó đồng hồ, rồi bỗng thấy bức mình khi nó bỗng chạy lẻ mề hơn mọi hôm.

An Vi không mấy để ý đến lời nói đó của Hữu Uy, cô lập tức bắt tay vào những công việc như thường lệ. Có vẻ Hữu Uy đang muốn trả thù cô nên anh ta đã khuấy tung mọi thứ để cô dọn dẹp. An Vi khẽ thở dài một tiếng, có đúng người đàn ông trước mặt cô gần ba mươi không? Cô thấy anh ta thật trẻ con quá mức. Thảo nào đến bây giờ vẫn còn chưa có vợ.

Hữu Uy thấy An Vi lẳng lặng dọn dẹp không nói gì, anh cảm thấy bức bối. Anh tìm cách phá đám cô bằng cách tiến gần lại chiếc máy giặt, nơi cô đang vật lộn giặt tay hàng đồng quần áo và chăn ga anh vứt sẵn ra.

- Công việc này cũng thật là thú vị nhỉ?

An Vi không đáp lại. Cô vẫn mãi miết vò, không có dấu hiệu của sự ngừng nghỉ.

- Cô sẽ còn phải làm việc ở đây những hơn một tháng nữa cơ đấy!

Vẫn im lặng. Hữu Uy bắt đầu thấy mình thật giống một tên ngốc. Rốt cuộc anh đang làm cái quái gì thế cơ chứ. Mong mỗi một cô nàng giúp việc đến chỉ để có ý định chọc ghẹo cô ta bằng những lời “thiếu I - ốt” vậy sao?

Hữu Uy quyết định đổi chiêu thức. Anh ghé sát đầu vào vành tai An Vi, phả vào đó một luồng khí nóng.

- Eo cô rất nhỏ và má cô rất mềm. - Cách khích tướng “có chiến thuật” này thật hiệu quả. An Vi đưa tay lên nhưng rất nhanh, anh đã kịp nắm lấy bàn tay đang đeo găng với đầy bọt xà phòng của cô.

- Cuối cùng thì cô cũng chịu phản ứng...

- Anh hết trò để làm rồi à. Sao anh rồi việc thế? Phá đám tôi là công việc hiện tại của anh à. Ai trả lương cho anh thế? - An Vi nói gần như hét lên.

Hữu Uy thấy cô tức giận đỏ bừng cả hai má, anh lại càng khoái chí. Anh giữ chặt tay cô, ghé gần mặt hơn nữa... những hàng lông mi chỉ suýt chút nữa là chạm vào nhau.

- Tôi thích nhìn thấy em thế này!

Đôi mắt của An Vi mở to đầy sửng sốt. Anh ta nói cái quái gì thế này? Tôi với em á?

Chính Hữu Uy cũng cảm thấy ngạc nhiên trước câu nói của mình. Câu nói ấy trôi ra khỏi miệng anh một cách vô thức. Nó tự nhiên như những gì anh đã nghĩ rất lâu nhưng chưa nói được thành lời.

An Vi giật mạnh tay mình ra khỏi tay Hữu Uy, cười khẩy:

- Món đó của anh chỉ áp dụng được với những cô gái ngây thơ cả tin thôi nhé. Tôi với anh là quan hệ công việc đấy... quan hệ công việc đấy, anh hiểu không? Đừng có giả trò với tôi.

- Quan hệ chủ tớ. - Hữu Uy khoanh tay trước ngực. Anh cố át đi cái suy nghĩ ngu ngốc là muốn được hôn Ái Vi.

- Cô em cũng tỉnh đòn đấy.

- Thưa ông chủ, mời ông ra ngoài phòng khác ngồi cho người đầy tớ này tập trung làm việc. - An Vi mỉa mai. Cô tổng đồng quần áo vừa vò xong vào máy giặt. Hữu Uy xoay gót.

- Trả lại không gian đầy tớ cho cô em nhé!

Hữu Uy ngồi trầm ngâm trước bàn làm việc. Cô gái này tại sao lại khiến anh không ngừng nghĩ tới vậy? Cô ta chỉ là một người giúp việc, cũng chẳng xinh đẹp và hoàn toàn không phù hợp với những tiêu chuẩn về một người con gái lý tưởng anh đặt ra. Vậy mà sao trước mặt cô, lúc nào anh cũng cảm thấy mình như một gã ngốc. Hai mươi bảy tuổi, anh đã từng trải qua rất nhiều mối tình. Vậy mà tại sao đứng trước cô gái này, anh lại có một cảm xúc rất khác. Đầu óc anh nghĩ ngợi nhiều quá thành ra lẫn lộn mất rồi sao?

- Mẹ, nếu như luôn nghĩ đến một cô gái chẳng có gì đặc biệt thì điều đó có nghĩa là gì?

- Cô gái nào làm con trai của mẹ nhớ thương như vậy? - Bà Lan mỉm cười trước câu hỏi siêu ngốc ngếch của con trai. Đạo này cậu con út bé bỏng của bà thật là nhiều tâm sự.

- Cô gái giúp việc đó mẹ. - Hữu Uy thành thật. Bà Lan bật cười thành tiếng.

- Là cô gái giúp việc đó à?

Hữu Uy hơi tự ái:

- Cô ta thật tầm thường nên con mới hỏi điều đó có nghĩa là gì. Con đâu có yêu cô ta mà mẹ cười?

Bà Lan trở lại nghiêm túc:

- Cô gái đó rất được đấy.

- Mẹ? - Hữu Uy ngạc nhiên. - Con trai mẹ đâu có ế mà mẹ lại hạ tiêu chuẩn xuống thấp như vậy? Cô ấy... chỉ là một cô gái giúp việc.

Hữu Uy hơi lúng túng. Thực ra, anh đã tưởng tượng ra cảnh mẹ anh cau mày mắng mỏ những suy nghĩ này của anh đối với một cô gái tầm thường như thế. Gia đình anh là gia đình danh giá, mẹ anh đâu có thể dễ dàng mà đồng ý một cô gái như vậy – ngay cả bản thân anh cũng không thể chấp nhận nổi với suy nghĩ đã thích cô ta. Anh nói chuyện với mẹ, chỉ mong những lời phản đối của mẹ dập tắt đi cái ý tưởng ngu ngốc đó của anh, vậy mà giờ phút này, bà lại cổ vũ là sao?

- An Vi là một cô gái tốt, nó cũng đã tốt nghiệp đại học đẳng hoàng đấy chứ?

- Con không tin lý do này của mẹ. - Anh hơi ngả người ra sau ghế. - Chẳng lẽ cô ta lại là công chúa đội lốt Lọ Lem? - Hữu Uy nhướn mày hỏi.

- Không hẳn nhưng cũng gần như thế. - Bà Lan khuấy đều ly nước cam rồi đưa cho con trai – Con bé là con gái bà bạn học cùng cấp ba của mẹ, gia đình cơ bản, nề nếp. Và sắp tới khu đất rộng lớn mà ba mẹ con bé đang sở hữu được nhắm tới để xây dựng một khu resort cao cấp.

- Con biết là mẹ cũng không chịu thiệt đâu mà! - Hữu Uy đón lấy ly nước cam từ phía mẹ, nhấp một ngụm.

Bà Lan nhìn xoáy sâu vào mắt con trai:

- Nó không đáng gì so với gia đình ta đâu con trai, cái quan trọng là mẹ của con bé đã từng cứu mẹ.

Hữu Uy vươn vai, mọi muộn phiền trong anh đã hoàn toàn bay biến. Không ngờ mọi chuyện lại thuận lợi như thế! An Vi, An Vi.... Cái tên này hiện lên trong tâm trí anh đầy ngọt ngào. Giờ đây, anh chỉ mong từng phút từng giây cô đến đây để xóa tan đi những giờ khắc trống rỗng trong anh. Anh mỉm cười mở điện thoại, trên nền màn hình là An Vi nở một nụ cười rất tươi khi đang đứng lau ô cửa kính. Anh đã rất vất vả mới có thể chụp được một bức hình “tử tế” của cô. Anh thắc mắc tự hỏi, tại sao cô lại cười vui vẻ như thế mỗi khi nhìn thấy một chiếc máy bay bay ngang qua? Và cái động tác kỳ lạ của cô nữa... nó biểu thị cho điều gì? Anh muốn biết, rất muốn biết... tất cả những gì về cô.

An Vi đến muộn hơn bình thường. Hữu Uy rất sốt ruột. Anh hết cầm tờ báo lên rồi lại hạ xuống. Anh đi đi lại lại trong căn phòng. Bật, rồi lại tắt ti vi. Cô gái kỳ quặc này luôn làm người ta muốn phát điên lên. An Vi vừa mở cửa đã thấy gương mặt của Hữu Uy đập vào mắt. Cô ngán ngẩm lắc đầu. Đúng là ngày nào cũng phải gặp anh ta thật khó chịu. Cô bước thẳng vào bếp, mặc chiếc tạp dề lên người, định bụng bắt đầu với công việc dọn dẹp chiếc tủ lạnh thì thoáng bị Hữu Uy làm lem nhem bởi đồ ăn nhanh. Nhưng thật kỳ lạ, tất cả như đã được dọn dẹp hết một lượt. An Vi có cố kiểm cũng chỉ phải làm vài việc lật vớt như kéo lại chiếc khăn trải bàn cho phẳng phiu và lau qua một vài vệt nước vẫn còn vương vãi trên sàn nhà gỗ.

- Tôi đã dọn hết cho em. - Hữu Uy đứng tựa lưng vào bức tường trước cửa phòng ăn.

- Tại sao anh phải dọn? - An Vi nhìn Hữu Uy đầy khó hiểu.

- Vì tôi muốn mời em đi ăn cơm. Thời gian em dọn dẹp sẽ quy ra thời gian em phải đi chơi cùng tôi. Ok? Bình thường em dọn nhà trong một tiếng rưỡi.

An Vi cởi chiếc tạp dề treo lên móc.

- Tôi chỉ ký hợp đồng dọn dẹp chứ không ký hợp đồng làm bạn gái của anh.

- Em thật bướng bỉnh. - Hữu Uy kéo cánh tay An Vi, đôi mắt đẹp của anh nhìn xoáy sâu vào mắt cô.

- Làm bạn gái anh nhé!

An Vi bặm môi. Người đàn ông này càng ngày càng quá đáng. Anh ta định lôi cô ra làm đồ tiêu khiển cho hết những tháng ngày nhàn rỗi sao? An Vi đá mạnh vào chân Hữu Uy.

- Quan hệ của chúng ta là quan hệ chủ tớ.

Hữu Uy nhăn nhó trước cú đá bất ngờ của An Vi.

- Em không đồng ý, anh sẽ theo em về tận chỗ em ở.

- Anh thích thì cứ việc.

An Vi bước đi không hề ngoái lại. Những người như anh ta chỉ giỏi nói những lời hoa mỹ mà thôi.

“Cô ấy không tin mình?” - Hữu Uy tự hỏi. Mình nhất định sẽ làm cho cô ấy phải tin. Anh khoác nhanh chiếc áo sơ mi lên người rồi vội vã cài cúc lại. Cuộc truy đuổi bắt đầu...

An Vi vẫn lững thững đi trên đường. Hữu Uy, anh ta bị bệnh gì không biết nữa? Chỉ còn gần một tháng nữa là hợp đồng kết thúc, lúc đó, cô sẽ hoàn toàn chẳng bị ràng buộc gì bởi anh ta. Cứ tưởng là một món hời, ai ngờ lại là một gánh nặng. An Vi thở dài, cô đã chân cho viên sỏi nhỏ chạy dọc trên đường cùng mình.

Dương Kha và Thảo Ninh chưa về. An Vi tra chìa khóa vào ổ, cánh cửa ken két mở ra. Cô thả mình nằm xoài trên chiếc phản gỗ, áp mình vào gối. Hương thơm của Thảo Ninh vẫn vút in lại trong từng sợi vải. Thảo Ninh thật là một người con gái tuyệt vời, xinh đẹp, giỏi giang, làm gì cũng tốt. Cô thậm chí ghép đôi Thảo Ninh và Dương Kha, thấy họ đúng là xứng đôi vừa lứa. Có những người sinh ra là để dành cho nhau.

An Vi nhớ đến mối tình thời đại học của mình. Cô luôn dõi theo bước chân anh mỗi khi anh tới lớp. Cô có thể nhận ra anh trong hàng chục con người đang nhộn nhạo ngoài sân trường. Anh đẹp trai và tài giỏi, chỉ có những người con gái ưu tú mới có thể phù hợp với anh. Cô thì không phải là một người con gái ưu tú. Cô không dám theo đuổi anh. Cô đứng nhìn những người khác tặng quà cho anh những dịp lễ tình nhân, cũng mong mình một lần can đảm được như những người con gái ấy nhưng cô không thể... Cũng có đôi lúc anh cười với cô. Nụ cười tỏa sáng đầy dịu ngọt. Nhưng cô không tự mê hoặc mình quá lâu. Tình yêu với anh, cô vẫn mãi mãi giấu kín tận sâu trong đáy lòng.

Khi rời chân khỏi giảng đường đại học, cô đã nguyện mãi mãi quên đi tình yêu ấy. Nhưng điều đó xem ra thật khó, yêu một người, lại là yêu thầm, cảm giác lại càng khó quên. Cô chỉ mong chờ thời gian là liều thuốc tốt nhất xóa bỏ mọi nỗi đau. Hơn nữa, cô không còn có cơ hội được gặp anh. Cô tin, tất cả rồi sẽ chỉ còn là ký ức.

4. Chương 4

Có tiếng gõ cửa. Chẳng lẽ Thảo Ninh đã về? An Vi nhắc mình ra khỏi chiếc giường, tiến về phía cửa.

Cô nhìn người đàn ông trước mặt, cảm giác như sét đánh giữa trời quang...

- Sao lại là anh?

- Tôi đã nói là sẽ theo em về tận chỗ em ở cơ mà.

Hữu Uy nheo nheo đôi mắt nhìn cô.

- Anh... - An Vi nghẹn lời. Cô tưởng anh ta chỉ dọa cô, vậy mà anh ta làm thật.

- Có định cho tôi vào nhà không. Hàng xóm đang nhìn em kìa.

An Vi lộ đầu ra khỏi cánh cửa. Mấy em đang nhìn cô cười, bắc tay lên che miệng nói bằng khẩu hình: “Người yêu chị đấy à?” rồi rúc rích cười với nhau khiến An Vi đỏ mặt.

- Anh vào trong nhà đi. Nhưng mà chỗ ở của đây tớ không thể sánh được với chỗ ở của ông chủ đâu nhé.

Hữu Uy không ngại ngần bước thẳng vào phòng. Anh nhìn quanh một hồi rồi gật gù.

- Cũng đâu đến nỗi nào?

Hữu Uy cầm chiếc ảnh trong khung nhỏ đặt phía đầu giường An Vi, anh miết một ngón tay lên tấm ảnh. Nụ cười An Vi sáng rõ hơn, dòng chữ phía dưới ảnh cho anh biết lúc đó cô mới bước chân vào đại học. An Vi vẫn còn khoác trên mình bộ đồng phục học sinh cấp ba, tóc buộc cao đuôi ngựa.

An Vi để mặc Hữu Uy đi đi lại lại trong phòng, lòng cô nóng như lửa đốt. Cô chỉ mong Thảo Ninh và Dương Kha về để giải vây giúp cô, không cô chắc ỨC NGHIỆN HỌNG VỚI NGƯỜI ĐÀN ÔNG NÀY MẮT.

- Em ở đây một mình à? - Hữu Uy đặt khung ảnh ngay ngắn về chỗ cũ, cất tiếng hỏi.

- Không, hai mình. Anh uống nước không?

- Cũng được.

Hữu Uy duỗi chân ra đầy thoải mái. Anh cảm thấy rất hài lòng về việc đã phát hiện ra “hang ổ” của cô. Anh định hỏi An Vi thêm mấy câu thì có tiếng xe máy vào cổng. Mắt An Vi sáng lên, cô bỏ ngay cốc nước xuống rồi chạy ra phía cửa. Rốt cuộc thì Thảo Ninh và Dương Kha cũng về.

Dương Kha thấy sự xuất hiện đầy bất ngờ của Hữu Uy trong phòng thì đưa mắt nhìn An Vi như muốn dò hỏi.

- Ông chủ của tao đấy! - An Vi nhún vai.

Dương Kha không nói gì, anh về phòng cất đồ rồi lập tức quay trở lại. Anh thấy rõ, An Vi cũng không thích thú gì với sự xuất hiện của người đàn ông này.

Hữu Uy đặc biệt khó chịu khi thấy xuất hiện bên An Vi là một người đàn ông khác. Cô chưa phải là của anh nhưng anh thích cô và chỉ cần như vậy, anh nghĩ mình cũng đã có cơ để ghen.

Hai người đàn ông chưa kịp chào hỏi nhau, chỉ mới đụng chạm bằng những ánh mắt không mấy thiện cảm thì Thảo Ninh đã reo lên.

- Hữu Uy, sao anh lại đến đây?

- Thảo Ninh - Hữu Uy hồ hởi - Sao em cũng lại có mặt ở đây thế?

- Thì em ở đây mà. - Thảo Ninh lấp lửng rồi nhanh chóng đổi chủ đề, đưa mắt sang An Vi dò hỏi - Cậu quen anh họ tớ à?

- Anh họ cậu á? An Vi hơi ấp úng - Cũng gọi là quen.

- Anh là bạn trai cô ấy đấy!

Hữu Uy nói bằng giọng nửa đùa nửa thật. Nhưng ngay lập tức anh cảm nhận được cái nhìn sắc lạnh của An Vi và người đàn ông đứng bên cạnh. An Vi thì được phép nhưng còn anh ta là gì của An Vi mà nhìn mình với ánh mắt như thế? Hữu Uy càng thêm khó chịu.

- Anh ba hoa gì thế chứ. Đúng là đồ mặt dày...

An Vi đá chiếc dép đi trong nhà ra phía cửa. Cô không trút giận được lên Hữu Uy nên đành “chém thớt” chiếc dép tội nghiệp.

- Ủa, dám nói anh Hữu Uy mặt ba hoa mặt dày thì quan hệ của hai người không đơn giản đâu nhé.

Thảo Ninh vờ làm vẻ vô tình quay sang nói với Dương Kha. Dương Kha im lặng, nhưng Thảo Ninh có thể nhìn thấy trán anh hơi chau lại. Cô cười thầm. Rốt cuộc thì cơ hội của cô cũng đã đến.

Thảo Ninh rót nước vào chiếc cốc ban nãy An Vi còn đặt trên bàn, đẩy ra phía trước mặt Hữu Uy đầy thiện thiện.

- Anh Hữu Uy ở đây ăn cơm cùng bọn em!

- Nhưng mà anh sợ có người không thích kìa.- Hữu Uy liếc nhìn An Vi đầy khiêu khích.

- Mấy khi anh họ tớ đến chơi, bọn mình mời anh ấy một bữa cơm, có được không An Vi?- Thảo Ninh dịu dàng.

- Ủ, được thôi, vậy để tớ đi chợ nhé! - An Vi cũng không muốn trở thành người mất lịch sự. Dù sao anh ta cũng là anh họ của Thảo Ninh mà.

- Để tớ đi chợ cùng cậu! - Thảo Ninh vòng lấy tay An Vi, bộ dạng thân mật.

Nhưng đúng lúc ấy, Dương Kha đã lên tiếng:

- Cậu ở nhà với anh họ đi, để tớ cùng An Vi đi chợ.

Nhìn gương mặt lạnh lùng của Dương Kha. Nụ cười trên môi Thảo Ninh thoáng chút gượng gạo. Có thể lúc này Dương Kha đang không hài lòng vì cô nhưng lùi một bước để tiến hai bước. Cô chấp nhận.

- Vậy hai người đi chợ nhé!

Dương Kha song song bước bên cạnh An Vi. Trong tâm trí anh tất cả đang rối bời. Anh muốn An Vi tự nói nhưng cô vẫn im lặng. Anh cảm thấy đau lòng. An Vi thực có tình cảm với người đàn ông này sao?

- Người đàn ông đó...

- Đang khiến tao đau đầu đây. Anh ta nói thích tao. -An Vi ngược đôi mắt trong lên nhìn Dương Kha. Trái tim Dương Kha như bị ai đó xiết chặt lại.

- Vậy cậu có thích anh ta không? - Dương Kha hỏi. Những nhịp thở của anh trở nên phấp phồng. Anh rất sợ câu trả lời của An Vi sẽ là có.

- Anh ta thật là buồn cười. - An Vi đá đá mũi giày xuống đường.

Câu trả lời như vậy có nghĩa là gì? Dương Kha không hiểu. Anh mong An Vi rõ ràng một tiếng có hoặc không. Có như vậy, anh mới thôi cảm thấy hoang mang như bây giờ. Khi yêu, thực ra trái tim của người đàn ông cũng rất yếu mềm. Một chút biểu lộ không phản kháng với người đàn ông khác của người phụ nữ họ yêu cũng khiến cho họ lo lắng.

- Mà Thảo Ninh với mày thực là xứng đôi đấy!

An Vi đột ngột chuyển đề tài. Những gì trong tâm trí cô lúc này chợt được khơi gợi lại.

- Không nói chuyện của tớ với Thảo Ninh. Hoặc nói chuyện cậu và anh ta, hoặc là nói chuyện tớ với cậu thôi. - Dương Kha hơi gắt lên.

An Vi, cậu có biết là trong trái tim của tớ chỉ có mình cậu thôi không. Làm ơn đừng dày vò nó đau đớn nữa. Tớ đã chờ đợi cậu suốt mười sáu năm, cậu định cho tớ chờ đợi đến bao giờ nữa? Chờ đợi không phải là việc khó khăn nhưng điều khó khăn ở chỗ là người ta không biết mình phải chờ đợi bao lâu. Dương Kha muốn nổ tung. Anh muốn đem lòng mình trải ra cho An Vi biết nhưng anh biết, nếu nói ra lúc này, anh sẽ lại một lần nữa thất bại. Và tình bạn của anh với An Vi cũng có thể trở nên gượng gạo.

- Biết nấu món gì bây giờ nhỉ? - An Vi đột ngột dừng lại, tần ngần đứng trước quầy bán rau. - Nấu canh bí đỏ được không? - An Vi giật giật tay Dương Kha.

Dương Kha thở dài. Cô quả thực cũng rất có năng lực làm người khác phát điên.

- Anh thích An Vi thật sao? - Thảo Ninh tò mò nhìn Hữu Uy hỏi.

Anh nhấp một ngụm nước, bình thản nói:

- Em đã thấy anh phải kỳ công theo đuổi một cô gái nào bằng cách đến tận nơi như thế này chưa?

- Tình yêu thật dễ khiến người ta thay đổi. Nếu anh thích An Vi thật, em sẽ giúp. - Thảo Ninh bật cười. “Nếu anh chỉ có ý định trêu đùa cô ấy thôi, em cũng sẽ giúp” - Thảo Ninh thâm nghĩ.

- Em giúp được anh sao?

Hữu Uy nhướn lông mày lên hỏi, giọng nói biểu lộ chút nghi hoặc. Không phải anh nghi ngờ lời nói của Thảo Ninh. Cô ấy nói giúp là đương nhiên sẽ giúp. Nhưng cái mà anh nghi ngờ là liệu An Vi có dễ dàng rơi vào vòng sắp đặt hay không.

- Đương nhiên, em là bạn cùng phòng của cô ấy cơ mà. Giúp anh, đâu thiếu gì cách. Nhưng nếu anh không muốn thì thôi. Em cũng không thích mang tiếng lo chuyện bao đồng. - Thảo Ninh vờ giả giọng hờn dỗi.

- Anh đâu có ý thế. Vậy trông cậy cả vào em nhé. - Hữu Uy chấp tay, cúi đầu trước mặt Thảo Ninh.

- Anh thật là hài hước.

- Nhưng hình như An Vi chỉ nghĩ anh là một kẻ quái đản, sẽ mất thời gian để cô ấy có thể tin tưởng anh. - Hữu Uy giọng hơi chán nản.

Lần đầu tiên anh thực sự quan tâm đến một cô gái thì đã bị cô ấy giày vò đến khổ sở. Hữu Uy với tay lấy lại tấm ảnh, chạm nhẹ lên gương mặt An Vi. Giá như anh cũng có thể tự nhiên chạm vào cô, như đối với bức ảnh này thì tốt biết bao nhiêu. Thảo Ninh ngẫm nghĩ một lúc rồi đứng dậy, nhìn vào tấm lịch. Trong cô, một toan tính hoàn hảo đã nảy sinh. Cô sờ tay trên tấm lịch rồi dừng vào một chỗ, mỉm cười quay lại nhìn Hữu Uy.

- Chủ nhật này anh có rảnh không?

- Dạo này ngày nào anh cũng rảnh. - Hữu Uy đáp lời.

Là một người ham những cuộc vui thâu đêm suốt sáng nhưng vẫn mang trong mình dòng máu nhiệt huyết kinh doanh của ba mẹ, anh cũng hơi hối tiếc vì đã vội vàng đưa ra quyết định sai lầm đến mức ba anh phải cho anh tạm nghỉ một thời gian để tránh ồn ào. Rảnh rỗi quá mức, anh cũng đã bắt đầu thấy nhớ công việc.

- Vậy được rồi, chủ nhật này bạn em khai trương bar mới. Em sẽ rủ An Vi đi cùng và sau đó sẽ rút lui, nhường lại không gian cho hai người.

- Được vậy thì tốt quá, nhưng... - Hữu Uy hơi nhíu mày. - không gian đó liệu có phù hợp với An Vi không?

Thảo Ninh rót thêm nước vào chén cho Hữu Uy. Cô biết, không gian đó không phù hợp với An Vi. Nhưng không gian đó phù hợp với sắp xếp của cô.

- Vậy anh nghĩ còn có thể có cơ hội nào khác được nữa không?

An Vi khá thông minh, chắc chắn cô ấy cũng không dễ bị lừa. Hữu Uy gật đầu:

- Cảm ơn em.

Cuộc thương lượng của Hữu Uy và Thảo Ninh chấm dứt cũng là lúc An Vi và Dương Kha về phòng. Hai cô gái nấu ăn còn hai người đàn ông tuy ngồi đối diện với nhau nhưng cũng không nói bất cứ lời nào. Họ không thích nhau, cũng không cần khách sáo. Bữa tối hôm đó chẳng có gì thú vị, duy chỉ có Thảo Ninh cảm thấy trong lòng rất vui. Đích đến của cô ngày một gần.

Thảo Ninh tiễn Hữu Uy ra cổng. Khách của An Vi bây giờ lại trở thành khách của cô.

- Anh về cẩn thận nhé!

- Em vào nhà đi. - Hữu Uy giơ tay chào - Mong là anh có cơ hội quay lại đây.

- Nhất định là thế rồi. Nếu An Vi không mời thì em sẽ làm điều đó.

Ánh đèn nê - ông diu diu tỏa sáng khắp căn phòng. An Vi ngáp dài ngáp ngắn bên bức tranh chữ thập. Bức tranh thêu này cô đã định hoàn thành trước Tết để treo trong nhà, vậy mà chẳng thể đúng kế hoạch được. Mắt cô đã bắt đầu hoa lên. Đồng chỉ màu lộn xộn vương vào nhau.

Thảo Ninh xoa nhẹ chiếc khăn lau lên mái tóc vừa gội.

- Hình như cậu thêu lẫn màu rồi.

- Có lẽ thế! - An Vi vớt bức tranh thêu sang một bên rồi nằm dài ra giường.

- Tớ thấy những thứ tử tử mĩ như thế này thật là mệt. - Thảo Ninh kéo gọn bức tranh thêu sang một bên, ngồi xuống giường. Cô bắt đầu kế hoạch được sắp sẵn của mình bằng một giọng nói hết sức ngọt ngào. - Chủ nhật này cậu đến khai trương cửa hàng của một người bạn cùng tớ nhé!

- Có được không? Tớ đâu có quen biết gì? - An Vi lăn qua một bên rồi úp mặt vào gối. Cô thấy bả vai mình đau rã rời. Có lẽ tại cô cúi xuống thêu quá lâu.

Thảo Ninh dịu giọng.

- Càng đông càng vui mà!

- Vậy hôm đó tớ đi cùng cậu. - An Vi nhồm dấy, chán nản vứt bức tranh thêu lên trên bàn, cô cũng chẳng phải là người kiên trì lâu được. Cô đâm thùm thụp vào bả vai mình. - Bây giờ thì tớ phải đi ngủ thôi!

An Vi vui vẻ ngồi sau xe của Thảo Ninh. Đã rất rất lâu rồi cô mới có thể hưởng trọn vẹn một ngày chủ nhật như hôm nay. Hữu Uy đồng ý cho cô nghỉ một hôm qua lời năn nỉ của Thảo Ninh, kể ra anh ta cũng có chút "tử tử".

Xe dừng trước một dãy các hàng quán dài. An Vi có chút lạ lẫm. Bản thân cô chưa bao giờ đặt chân vào những nơi như thế này.

- Cậu chờ một chút tớ đi gửi xe. - Thảo Ninh nhẹ nhàng nói.

An Vi gật đầu. Cô vuốt vuốt mái tóc đôi chỗ hơi rối rồi bắt đầu nhìn ngắm xung quanh. Quán bar của bạn Thảo Ninh xem ra khai trương cũng rất hoành tráng. Hoa dọc hai bên lối vào, người đến rất đông và không khí cũng có phần sôi động. Những góc trong lòng thủ đô cô chưa bao giờ biết tới.

Thảo Ninh quay trở lại, vui vẻ kéo tay vào An Vi vào trong. Hai người len qua đám người đông kín trong phòng. Ánh sáng và âm thanh quay cuồng đây ma mị. Những thân người uốn éo đủ mọi tư thế, những tiếng gào hét đầy phấn khích.

- Cậu uống gì nào? - Thảo Ninh đẩy Menu ra trước mặt An Vi, nói bằng khẩu hình. Trong không gian tạp âm như thế này, để có thể nghe rõ ràng được cũng thật là điều khó khăn. - Hay làm một chút rượu nhẹ nhé!

An Vi lắc đầu.

- Tớ không uống được rượu.

- Vậy ỳnh hai ly cam ép.

Thảo Ninh nhanh chóng gấp Menu vào, nháy mắt với anh chàng phục vụ. Anh ta gật đầu rồi rất nhanh lùi vào dòng người đông đặc.

- Đợi mình ra chúc mừng bạn một lát nhé. Cậu cứ ngồi đây, mình sẽ quay lại, rất nhanh thôi. Cứ nhâm nhi nước cam trước đi nhé. Nước cam ở đây ngon lắm đấy.

Thảo Ninh đã đi mất trước khi An Vi kịp định hình câu nói của cô bạn. An Vi có cảm giác hơi lạc lõng với thế giới này. Những thú chơi xa xỉ không phải là điều mà cô có thể tưởng tượng được. Cô mong sao Thảo Ninh quay về thật nhanh. Cô bắt đầu thấy ngộp thở.

Một gã thanh niên ngồi xuống bên cạnh cô, vắt chéo chân, dáng bộ rất sành điệu.

- Anh có thể mời cô em một ly được không?

- Xin lỗi, tôi đang đợi bạn. - An Vi nóng ruột. Biết trước như vậy, cô đã đi theo Thảo Ninh rồi. Cô tuy cũng không dễ bắt nạt nhưng trong hoàn cảnh như thế này, cô hoàn toàn không có kinh nghiệm xử lý.

Gã thanh niên đó ngồi áp sát gần cô hơn. An Vi có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc toát ra từ hơi thở của gã. Cô cố gắng kìm nén lại cái cảm giác buồn nôn đang dâng đầy trong lồng ngực mình.

- Bỏ cái gã đã cho em leo cây ấy đi. Chơi cùng anh! - Hắn ta xoa xoa tay lên chiếc ly rồi cười ré lên đầy ghê tởm.

Nếu là chỗ khác, có lẽ An Vi đã cho gã một cái tát và chạy trốn thật nhanh. Nhưng ở chỗ này, cô không hề biết lối đi. Dòng người đang chen chúc, lắc lư theo điệu nhạc đã phong tỏa khả năng nhận biết phương hướng của cô. Khoảng cách gã đó càng lúc càng gần.

- Xin lỗi anh bạn, cô gái đó là của tôi. Em yêu, đã để em phải đợi lâu rồi!

An Vi ngậy người nhìn gã đàn ông trước mặt. Hữu Uy nở một nụ cười. Trong thứ ánh sáng mờ ảo của bar, cô cũng có thể nhận ra anh. Gương mặt đáng ghét ấy, thực ra cũng đã nằm trong trí não của cô, mà chắc chắn sau này cũng không thể nào xóa bỏ.

- Là bạn gái của anh Hữu Uy à? Em thật là có mắt không trông.

Gã thanh niên đó nịnh bợ một câu vuốt đuôi rồi nhanh chân lùi mất. Xem ra Hữu Uy cũng có tiếng trong giới ăn chơi. An Vi hơi bĩu môi ra một chút. Nhưng dù sao lần này cũng phải cảm ơn sự xuất hiện của anh ta. Nếu không có anh ta, thật cô cũng không biết phải xử lý tình huống này thế nào.

Hữu Uy ngồi xuống cạnh An Vi, chẳng biết vô tình hay cô ý choàng tay lên đỡ thành ghế.

- Đúng là anh quá hiền nên mới bị em bắt nạt thế. Em xem xem, thằng nhãi đó đùa cợt với em đến mức như thế mà em đâu có cho hắn cái tát nào, thử hỏi như thế có công bằng với anh không?

- Đâu phải chỉ riêng mình anh, Dương Kha cũng...

- Đừng nhắc đến anh chàng đó trước mặt anh. Anh không quen biết gì với hắn ta mà nghe em kể chuyện đầu nhé! - Hữu Uy nhăn mặt khó chịu. - Dương Kha, Dương Kha. Không nhắc đến hắn, em không thể chịu được sao? Anh tiện tay nhắc cốc nước cam trên bàn uống một ngụm.

- Dùng nước cam à? Sao em không thử một ly cocktail? Yên tâm, sẽ không say đâu.

- Ly nước đó là của Thảo Ninh. Anh vô duyên vừa thôi chứ? - An Vi lườm Hữu Uy, cô cũng nâng cốc của mình lên nhấp một ngụm. Nước cam ở đây, theo lời Thảo Ninh nói, có vẻ rất ngon.

Từ phía đằng xa, Thảo Ninh thấy hai người đều nâng ly nước cam lên dùng, cô thấy hoàn toàn thỏa mãn. Không ngờ sự việc có thể tiến triển tốt đẹp đến mức này. Cô chỉ cần một trong hai người đó uống ly nước cam, như thế có lẽ cũng đã là quá đủ. Cô đã có chút lo lắng khi nói hớ rằng nước cam ở đây rất ngon – dù đây là hôm đầu tiên quán khai trương - nhưng thật may là An Vi đã không nhận ra. Cô nắm chặt lấy bàn tay của mình. Những móng tay ẩn sâu vào da thịt, chút giằng xé gợn lên trong cô, nhưng cô nhanh chóng dập tắt nó. Kế hoạch của cô đã thành công được một nửa, chỉ chờ bước tiếp theo.

An Vi cảm thấy cơ thể nóng bừng. Không khí ở đây thật ngọt ngào. Cô nói lòng cổ áo ra một chút. Cảm thấy cảnh vật trước mắt có vẻ bị nhòe đi. Cô đưa tay lên day trán. Tiếng nhạc như tiếng nước ào ạt chảy qua tai cô.

Hữu Uy nắm lấy bàn tay nhỏ của An Vi lo lắng hỏi:

- Em sao thế?

- Không sao.

An Vi rất muốn rút tay mình ra khỏi bàn tay Hữu Uy nhưng cô cảm giác cơ thể và lý trí của mình hoàn toàn rời rạc. Có gì đó không đúng. An Vi thấy từng thớ thịt trên người cô giãn nở. Cảm giác bức bối vây hãm lấy cơ thể cô.

- Em muốn ra ngoài.

An Vi loạng choạng đứng lên.

- Được, để anh đưa em ra ngoài.

Bản thân Hữu Uy cũng bắt đầu cảm thấy nóng. Anh nói lỏng cúc cổ áo sơ mi. Anh lắc lắc đầu ình tỉnh táo nhưng càng lúc anh lại càng cảm thấy khó chịu. Cơ thể anh bắt đầu phản ứng với những động chạm khi An Vi dựa người vào anh. Cảnh vật trước mắt bắt đầu nhòe đi. Anh túm lấy cánh tay người phục vụ bàn đi ngang qua.

- Làm ơn dẫn chúng tôi ra ngoài được không?

Người phục vụ gật đầu. Hữu Uy đỡ An Vi theo sau người phục vụ đó. Anh phải rất cố gắng kiềm chế bản thân mới có thể không động chạm gì đến cơ thể An Vi trong hoàn cảnh này.

Nhưng người phục vụ đó không dẫn hai người ra ngoài. Anh ta dừng lại trước một cánh cửa của một căn phòng, mở cửa và trao chìa khóa lại cho Hữu Uy rồi lẳng lặng bỏ đi.

An Vi càng áp sát vào cơ thể anh, cổ áo sơ mi đã bị nới ra rất rộng. Hữu Uy có thể thấp thoáng nhìn thấy bộ ngực đầy của cô.

Anh nghĩ thấy hương thơm rất con gái tỏa ra từ phía An Vi. Má cô nóng hồng lên đầy mê hoặc. Trong lòng Hữu Uy cuộn sóng. Bờ môi cô, cơ thể cô đang hành hạ anh. Anh muốn được giải thoát. Anh không thể kiềm chế được thêm nữa. Anh bế An Vi lên, lấy chân đẩy cửa phòng khép lại. Hữu Uy đặt cô lên giường. Những ngón tay lần tìm cúc áo cô đầy chiếm hữu.

Thảo Ninh xoay gót khi thấy cánh cửa phòng khép lại. Cô không sai, cô tự nhủ thế, cô chỉ tạo cơ hội cho họ đến với nhau. Cô không bắt họ uống ly nước cam đó. Là số trời đã định đoạt. An Vi với Hữu Uy, cô với Dương Kha. Tất cả như vậy đều hoàn hảo. Cô cần môi. Cô đã trấn an mình như vậy nhưng những đầu ngón tay vẫn run lên không thể kiểm soát.

5. Chương 5

- An Vi chưa về hả Thảo Ninh? - Dương Kha sốt sắng khi vừa thấy Thảo Ninh về đến cửa. Lúc nào Dương Kha cũng An Vi, An Vi, cô thấy vô cùng mệt mỏi. Nếu Dương Kha đáp lại tình cảm của cô, một chút thôi giống như anh vẫn làm với An Vi, có lẽ cô đã không phải dùng đến hạ sách này.

- Bọn tớ đã gặp Hữu Uy và hai người họ đi cùng nhau. - Thảo Ninh khổ sở nói dối.

Đến lúc này cô có muốn quay đầu lại cũng không được. Cô nhất định phải diễn tiếp màn kịch này. Được ăn cả, ngã về không.

Thảo Ninh nhìn ánh mắt thất thần của Dương Kha, cô bỗng thấy lòng mình cũng quặn đau. Cuộc sống thật trớ trêu, An Vi đã có Hữu Uy, tại sao Dương Kha không để ý đến tình cảm của cô?

- Dương Kha, cậu không thể đáp lại tình cảm của tớ một lần sao? - Thảo Ninh lấy hết can đảm hỏi Dương Kha.

- Xin lỗi cậu, tớ mãi mãi chỉ yêu một mình An Vi mà thôi!

Thảo Ninh nghe thấy những âm thanh vỡ vụn. Chúng loảng xoảng rơi, găm vào lòng cô những vết sâu nhói. Cô quy xuống, nước mắt đã chực trào ra lăn dài trên má.

- Xin lỗi Thảo Ninh, tớ không thể dối lòng mình. Tớ xin lỗi. - Dương Kha luống cuống đỡ Thảo Ninh dậy, người cô mềm nát không một chút sức lực.

Cô đã cố gắng rất nhiều, tại sao nhận được chỉ là kết quả đau lòng như thế? Thảo Ninh dựa người vào ngực Dương Kha. Cô nghe thấy tiếng nhịp tim anh đập rất nhanh. Những nhịp đập thổn thức kia là vì cô hay vì An Vi? Trong cuộc chiến tình cảm này, cô không thể nào thắng được An Vi thật sao?

- Hai người họ đang ở cùng nhau, đêm nay nhất định sẽ không về. Cậu đối với An Vi vẫn là mãi mãi? - Thảo Ninh gằn từng chữ một.

Dương Kha nắm lấy bả vai của Thảo Ninh hoang mang tột độ.

- Cậu nói gì, không thể có chuyện đó được.

Thảo Ninh đẩy cánh tay trên vai Dương Kha, mớ tóc dài của cô xổ tung ra. Cô không say nhưng hành động của cô hết với một người say.

- Có chuyện đó đây. Họ đang ở Bar B, phòng 402. Tớ đã thấy họ vào phòng, chính mắt thấy họ vào phòng.
- Thảo Ninh thất thểu bước qua ngưỡng cửa, nói với Dương Kha một câu trước khi đóng cửa lại. -Cậu thua rồi, đã thua rồi, hiểu không?

Cánh cửa trước mặt Dương Kha lạnh lùng khép lại. Gương mặt anh cắt không còn giọt máu. Anh không tin An Vi có thể như thế. Dù là cô có thích người đàn ông đó đi nữa. Vẫn chưa được hai tháng, thời gian quá ngắn, An Vi sao có thể...

Không, cô nhất định không thể dễ dãi như vậy được. Anh phải đến tận nơi để tìm An Vi. Có thể cô đang gặp nguy hiểm. Gã đàn ông đó không phù hợp với An Vi... Hoàn toàn không phù hợp.

Gió rít hai bên tai Dương Kha, anh chỉ muốn nhanh chóng đến đó tìm An Vi. Cô đang cần anh, rất cần anh, anh linh cảm thấy điều đó. Dương Kha tăng ga. Điện đường nhòa thành vệt chạy dọc hai bên đường đi.

Hữu Uy hé mở mắt. Anh cảm thấy toàn thân đau nhức, cơ hồ như mới trải qua một trận chiến. Anh không hình dung được bây giờ đang là thời gian nào trong ngày.

Anh định nhồm người dậy nhưng trước ngực anh đã bị một vật cản lại. Hữu Uy chạm tay lên vật cản đó, một thứ gì đó mềm mịn như bầu má con gái. Anh lập giật mình tỉnh dậy và nhớ ra mọi chuyện... Anh đã gặp An Vi trong bar, sau đó, sau đó,... anh vỗ vỗ trán, không tài nào có thể nhớ ra được nữa. Nhưng mùi thơm quen thuộc này... đúng là An Vi.

Cô đang nằm trong lòng anh ngủ ngon lành, toàn thân không một mảnh vải. Hữu Uy hoang mang. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Anh không dám lay An Vi dậy. Nếu tỉnh dậy trong hoàn cảnh này, cô ấy sẽ phản ứng ra sao? Cô ấy còn nhớ gì không hay ký ức cũng mù mịt và hoang mang giống như anh? Và liệu An Vi liệu có cho rằng anh đã lợi dụng cô ấy?

Hữu Uy hết sức nhẹ nhàng thoát khỏi vòng ôm của An Vi. Anh rời khỏi giường và mặc quần áo lại. Ít ra cũng không nên để An Vi thấy anh trong hoàn cảnh như bây giờ.

Anh lặng người nhìn vệt máu đỏ trên tấm ga trải giường. Như vậy anh và An Vi thực sự đã... Hữu Uy hít một hơi thật dài. Anh muốn có cô nhưng không phải như bây giờ. Anh chưa cảm giác mình đã chiếm lĩnh được tâm hồn cô. Anh cố gắng chấp vả từng chi tiết còn sót lại trong đầu mình. Anh và cô cùng uống nước cam, người phục vụ và chiếc chìa khóa phòng. Hữu Uy bàng hoàng... Không lẽ Thảo Ninh đã giúp anh bằng cách đó?

Như vậy anh là người có tội với An Vi. Anh thực sự là người có tội. Phải làm sao để bù đắp cho An Vi bây giờ? Hữu Uy thấy đầu óc mình trống rỗng. Anh sẽ phải giải thích như thế nào khi cô tỉnh dậy?

- An Vi. - Cánh cửa phòng bật tung. Hữu Uy quay người lại lập tức linh tron một cú đấm.

- Mày đã làm gì An Vi? - Dương Kha túm lấy cổ áo Hữu Uy, gần từng tiếng. Ánh mắt anh tía từng sọc đỏ, tìm anh như vỡ nát ra từng mảnh... Anh đã đến muộn, đã đến muộn rồi.

Hữu Uy lau vệt máu đang chảy ra nơi khóe miệng, nhìn thẳng vào mắt Dương Kha thành thực. Anh sẽ không đánh trả Dương Kha. Anh là người có lỗi. Dương Kha có thể đánh anh bao nhiêu cũng được, anh chấp nhận. Chỉ mong những cú đấm đó có thể phần nào gột rửa được tội lỗi của anh.

- Tôi sẽ có trách nhiệm với cô ấy!

- Trách nhiệm à? - Dương Kha bồi thêm cho Hữu Uy một cú đấm. Anh gầm lên như một con thú hoang bị thương. - Mày không xứng nói đến hai từ trách nhiệm. Mày là một thằng tồi, mày dùng cách này để chiếm giữ cô ấy sao?

Hữu Uy gục xuống nền nhà sau cú đấm của Dương Kha. Máu tươi chảy tanh nơi khóe miệng anh, rớt cả xuống nền nhà. Những chấm tròn lan rộng, lan rộng dần... Trong đầu anh vắng vát hiện lên hình ảnh những giọt máu trên chiếc ga trải giường.

- An Vi. - Hữu Uy thều thào.

- An Vi, hãy tha lỗi cho anh!
- Hai người cút ra ngoài cho tôi.
- An Vi!
- An Vi!

Cả Dương Kha và Hữu Uy cùng quay lại gọi tên cô. Sắc mặt An Vi tái dại nhưng đầy cương nghị, những ngón tay bầu chặt vào tấm chăn mỏng đang che trước ngực.

- Cút hết ra ngoài cho tôi.
- Anh xin lỗi, An Vi. Hữu Uy nặng nhọc chống tay ngồi dậy trên nền đất. - Anh xin lỗi!
- Tôi nói, cút hết ra ngoài.

Gương mặt An Vi trắng bệch. Đôi môi thâm tím nhưng giọng nói hết sức quả quyết. Đôi mắt cô khô khốc đầy ám ảnh. Lúc này, cô không khác gì một xác chết. Sự đau đớn của cô đã lên đến tột cùng.

Dương Kha xốc vai Hữu Uy lôi ra ngoài.

- Đi theo tôi.
- Anh xin lỗi, An Vi. Anh xin lỗi...

Cánh cửa phòng khép lại. Miệng Hữu Uy vẫn lẩm nhẩm tiếng xin lỗi không ngừng... Những ngón tay An Vi run rẩy bầu vùi vào tấm chăn mỏng như bầu vào thành lũy cuối cùng. Cô quần khăn quanh người rồi loạng choạng bước xuống cuối giường nhặt lại quần áo bị vương vãi. Toàn thân cô run lên sau những hơi thở đầy nặng nhọc. Cô gài chiếc áo ngực, bàn tay nhẹ lướt qua da thịt khiến cô rùng mình. Cô bắt đầu thấy ghê tởm những cử chỉ đụng chạm. Những đòn đau của lần đầu tiên vẫn còn nguyên vẹn trên cơ thể cô. Những vết đỏ trên cổ, trên ngực cô vẫn in hằn rõ nét. Hữu Uy, thực sự đã đối xử với cô như vậy sao?

An Vi ngược nhìn lên trần nhà để những giọt mắt không rơi xuống. Luồng khí lạnh lẽo cuốn theo từng nhịp thở vào phổi khiến cổ họng cô khô rát. Cô thực sự không nhớ rõ ràng đã xảy ra chuyện gì nhưng tất cả những gì còn sót lại đã phơi bày tất cả sự thật nghiệt ngã. Cô và Hữu Uy đã cùng nhau... chiếc ga trải giường rúm ró những vết máu đỏ.

Đồng hồ nhắc chiếc kim giây đầy nặng nhọc. An Vi đã ở trong đó nửa tiếng. Hữu Uy và Dương Kha đều như đang ngồi trên đồng lửa. Cô sẽ không làm việc gì điên rồ chứ? Nếu An Vi làm việc gì đó điên rồ... cả hai không dám nghĩ tiếp nữa. Hai cánh tay cùng giơ lên rồi đột ngột dừng lại giữa không trung. Hai người đàn ông nhìn nhau trân trối.

Cánh tay Hữu Uy hạ xuống. Người An Vi cần lúc này không phải là anh. Anh biết dù anh có nói điều gì thì tất cả hiện tại đều chỉ khiến An Vi thêm thương tổn.

- An Vi! - Dương Kha gõ nhẹ vào cánh cửa. Vẫn là khoảng không gian im lặng đến đáng sợ. - An Vi, cậu trả lời đi. - Dương Kha ngoảnh mặt về phía Hữu Uy. Hữu Uy gật đầu. Nếu An Vi tiếp tục không trả lời, hai người sẽ phá cửa.

Nhưng rất may điều đó tồi tệ đó không xảy ra. Cánh cửa gỗ nặng nhọc từ từ được mở. An Vi xanh xao xuất hiện. Cô không ngẩng mặt lên, giọng nói hoàn toàn yếu ớt:

- Dương Kha, cậu đưa tớ về nhà.

Dương Kha khẽ gật đầu. Lúc này anh chỉ muốn bao trọn An Vi trong vòng tay. Dù đất trời có sập xuống, anh cũng sẽ bảo vệ cô. Anh sẽ không để cô phải chịu bất cứ một đắng cay nào thêm nữa. Bàn tay rắn rỏi của anh đỡ lấy bờ vai An Vi. Anh đau đớn nhận ra những run rẩy rất khẽ từ đôi vai gầy guộc ấy. Ruột gan anh như bị xé nát hàng trăm mảnh. Nhưng anh đang là chỗ dựa duy nhất của cô lúc này. Anh vững chãi để cô hơi ngã đầu vào lồng ngực anh, bước đi...

Hữu Uy nhìn theo dáng An Vi và Dương Kha khuất dần. Những ngón tay cắm sâu vào da thịt anh nhức nhối. Tình cảm đang dần dần vun đắp với An Vi đã bị chính anh đạp đổ. Anh muốn có trách nhiệm với cô nhưng liệu cô có chấp nhận để anh làm điều đó? Hay cô sẽ mãi mãi không bao giờ cho phép anh bước chân

vào thế giới của cô thêm một lần nữa? Hữu Uy không biết câu trả lời. Từng đường gân xanh hằn lên trên mu bàn tay, anh nắm mạnh vào tường. Anh muốn hành hạ bản thân để át đi cái nỗi đau tinh thần đang giày vò anh đến kiệt quệ.

Gió đêm lạnh lẽo rít dài những đường sắc lạnh qua tai Dương Kha. Một tay anh lái xe, một tay nắm chặt lấy bàn tay An Vi. Trán cô gục vào lưng anh. Anh có thể cảm nhận thấy từng hơi thở mệt mỏi của An Vi phía sau mình. An Vi, em nhất định phải mạnh mẽ lên. Em là nguồn sống của anh. Anh không muốn nguồn sống ấy bị lụi tàn đâu. Em có nghe thấy lời anh nói không An Vi, An Vi...

An Vi mãi mãi không thể nghe thấy tiếng lòng ấy của Dương Kha. Anh quá sợ mất mát mà không dám một lần thổ lộ trọn vẹn. Anh chỉ ở bên ân cần quan tâm cô mà không biết một điều rằng, tình yêu lạnh cảm vĩnh viễn là tình yêu chết. Trong tình yêu với An Vi, nếu không phải là sự chấp thuận e ấp từ hai phía thì nhất định phải là sự theo đuổi cuồng si, mãnh liệt từ một phía. Hữu Uy đã làm điều đó và một góc thẳm sâu trong lòng An Vi cũng đã rung động. Chỉ có điều sự rung động đó chưa đủ lớn đã gặp phải chuyện như ngày hôm nay.

Những đợt gió lạnh đột ngột khiến An Vi cất tiếng ho. Dương Kha xót xa:

- Cậu ôm lấy mình cho đỡ lạnh. - Dương Kha hết sức thành thật. Anh không bao giờ có ý nghĩ lợi dụng An Vi, đặc biệt là trong hoàn cảnh này.

- Cũng sắp về đến nơi rồi, tớ chịu được mà. - An Vi hơi rút tay ra khỏi lòng bàn tay Dương Kha. Giọng nói yếu ớt tựa hơi thở. - Cậu bỏ tay tớ ra một lúc được không, tớ không cảm thấy thoải mái lắm.

- Tớ xin lỗi. - Dương Kha buông nhẹ tay An Vi ra. Anh chỉ muốn chắc rằng cô vẫn ở đây – bên cạnh anh. Anh hoàn toàn không muốn cô tan biến khỏi cuộc sống này.

Chiếc cổng sắt khu nhà trọ im lìm trong bóng tối. Dương Kha tra chìa khóa vào cổng. Một tiếng “két” vang lên rồi rơi vào khoảng không yên ắng. An Vi yếu ớt lê bước từng bước. Dáng đi của cô đổ dãi theo vệt đèn xe.

Cửa phòng trọ khóa ngoài. An Vi ngạc nhiên nhìn Dương Kha hỏi:

- Thảo Ninh chưa về sao? - Cô nín lấy tay Dương Kha, ánh mắt đột nhiên trở nên hốt hoảng. - Cô ấy cùng vào bar với mình, liệu có phải cô ấy đã gặp nguy hiểm gì không?

Dương Kha cay đắng cười. An Vi chỉ biết lo cho người khác. Bản thân cô đã chịu nhiều thiệt thòi như thế, tại sao cô không quan tâm đến mình nhiều hơn?

- Cậu yên tâm đi, cô ấy đã về đây rồi.

Dương Kha nhớ lại bộ dạng của Thảo Ninh, trong lòng anh đã mơ hồ phỏng đoán... Những biểu hiện của Hữu Uy cho anh thấy hẳn ta cũng không phải là một gã tồi. Liệu hẳn ta cũng đã bị đẩy vào tình trạng như An Vi? Đôi lông mày anh nhíu lại. Nếu giả thiết của anh đúng, Thảo Ninh quả thật là con người đáng sợ. Và chính anh đã là người tiếp tay cho cái ác. Đầu Dương Kha căng lên. Anh là người đã tiếp tay cho cái ác.

Phòng ốc lộn xộn trước sự ngỡ ngàng của An Vi. Tất cả đồ đạc của Thảo Ninh đều đã không còn. An Vi hoang mang nhìn Dương Kha tìm kiếm một lời giải đáp. Nhưng anh chẳng thể có lời giải đáp nào cả. Lúc này Dương Kha cũng không hơn gì Hữu Uy. Anh cảm thấy mình có lỗi vô cùng. Tất cả đều là mơ hồ, không rõ ràng nhưng anh cảm thấy mình chính là nguyên nhân dẫn đến bất hạnh của An Vi. Một bàn tay vô hình bóp nghẹt lấy trái tim anh. Anh thấy mình như đang rơi vào một mê cung với những vòng xoáy đầy nghiệt ngã...

- Cậu sẽ không sao đâu, phải không An Vi? - Dương Kha nói, âm thanh như một nơi nào đó xa xôi vọng về. An Vi khó khăn nở một nụ cười trên bờ môi tái nhợt.

- Tớ sẽ không sao đâu! - Cô nói dối.

Dương Kha cũng thừa biết cô đang nói dối. Nhưng có thể nói gì khác vào lúc này? Tự kỷ ám thị cũng là một cách hay. Nếu lặp đi lặp lại câu: Tất cả sẽ ổn thôi thì ta cũng sẽ dần tin là mọi việc sẽ ổn. Dương Kha muốn nắm lấy bàn tay An Vi đang xiết vào nhau đặt trước vạt áo. Nhưng lúc này anh không đủ cam đảm. Anh cũng muốn ôm cô vào lòng với một cái vỗ về đầy an ủi nhưng anh cũng sợ mọi việc sẽ xấu đi.

- Đêm nay tớ sẽ ngồi cạnh trông cho cậu ngủ được không? - Anh chỉ dám nói đến như vậy. Đêm nay sẽ là một đêm dài với An Vi, và anh không muốn cô trải qua những giây phút đó một mình.

An Vi im lặng. Bản thân cô cũng cảm thấy phải đối mặt với màn đêm trống rỗng là điều vô cùng khó khăn vào lúc này.

6. Chương 6

Hữu Uy phơi mình trên chiếc ghế sofa ngoài phòng khách, để cho ánh đèn như thứ chất lỏng màu xám bạc chảy trên mặt. Những tấm cửa kính trong suốt để ánh sáng như soi rọi chính tâm hồn anh không hề giấu diếm tình cảm dành cho An Vi.

An Vi đã đem đến cho anh những cảm giác hoàn toàn mới. Những khát khao chiếm hữu không phải đến từ một khuôn ngực hay một đường cong nóng bỏng nào khác mà đến bởi chính tâm hồn cô. Cô đã cho anh biết, thế nào là thực sự yêu một người. Nhưng rồi cuộc anh đã hành động như thế nào? Anh đã phản bội tình cảm chân thật của mình dành cho cô. Dù có do tác nhân bên ngoài nào đi chăng nữa thì cũng không thể phủ nhận được việc anh đã tước đoạt thể xác cô. Anh nghiêng mình. Một nửa khuôn mặt khuất vào bóng tối che đi những giọt nước mắt lấp lánh chực trào trên má. Anh phải làm thế nào để bù đắp cho cô? Câu hỏi đó lại một lần nữa in hằn trong trí não anh.

An Vi mơ màng chìm trong mộng mị. Những cơn co giật của cô mỗi khắc đều khiến Dương Kha cảm thấy một nửa trong mình đã chết. Anh áp tay lên vầng trán đang bắt đầu túa mồ hôi của An Vi rồi nắm lấy bàn tay ướt đầm của cô. Mọi chuyện rồi sẽ qua thôi. Anh áp đôi môi mình vào bàn tay xanh gầy ấy. Anh mong những ấm nóng nơi con tim mình sẽ khiến cô an lành hơn.

Khoảng giao nhập nhoạng giữa đêm và ngày trườn đổ lên cơ thể An Vi. Trong thứ ánh sáng kỳ diệu đó, toàn thân cô như phát sáng. Dương Kha bị mê hoặc, đôi mắt không rời An Vi.

- Mình muốn đi khỏi nơi này! - An Vi không nhìn vào mắt Dương Kha. Cô cài lại một lọn tóc rủ lên vành tai. Cô đã cảm thấy quá mệt mỏi. Cô không muốn ở đây thêm một chút nào nữa. Những xa hoa tráng lệ của thành phố này như bột bồng xà phòng nhẹ tênh, cô hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận và nếu như có cơ hội tiếp cận thì nó cũng sẽ nhanh chóng nổ tung.

- Dù cậu đi tới đâu, mình sẽ đi cùng cậu. - Dương Kha quả quyết. Mỗi lời Dương Kha nói đều là những suy nghĩ đã chín chắn, hoàn toàn không phải phút giây bông bột nhất thời.

- Cậu còn có công việc và một tương lai sáng ở nơi này. -An Vi cụp mắt lại.

- Nhưng tất cả điều đó sẽ hoàn toàn vô nghĩa nếu không có cậu.- Cuối cùng thì Dương Kha cũng nói được một câu thật với lòng mình – dù câu nói đó hơi muộn màng.

An Vi cúi xuống đầy mệt mỏi. Những sợi tóc tơ lòa xòa trước trán.

- Cậu đừng làm mình cảm thấy có lỗi với cậu thêm nữa được không? - Phản ứng của An Vi nhất định là như vậy.

Dương Kha đã sớm đoán biết được điều đó. Anh đã chuẩn bị tinh thần đón nhận tất cả... Dương Kha xoay vai An Vi lại. Giọng nói anh ấm áp trong cái nhìn đầy trìu mến.

- An Vi nhìn tớ này, cậu tin tưởng tớ chứ. Tớ làm điều đó vì tớ chứ không phải vì cậu!

An Vi ngược đôi mắt trong lên nhìn Dương Kha đầy cảm động. Thực sự, khi trốn chạy, cô cũng cần có bạn đồng hành. Cô chưa đủ cứng rắn để có thể biến mất một mình. Dương Kha là sự lựa chọn hoàn hảo. Nhưng cuộc sống của Dương Kha hiện tại đang rất ổn. Cô không có lý do gì mà phá vỡ những gì mà Dương Kha

đã cố công xây đắp. Tương lai của Dương Kha rất xán lạn. Chính vì thế, sự lựa chọn của cô chỉ có một. Hoặc là để Dương Kha đi cùng mình. Hoặc là cô sẽ phải mạnh mẽ lên.

An Vi chọn cách thứ hai.

Ngày hôm sau, trong lúc Dương Kha đi làm, An Vi đã lặng lẽ trả phòng. Đơn nghỉ việc của cô cũng đã được chấp nhận. Còn công việc chỗ Hữu Uy, nếu bị kiện vì phá bỏ hợp đồng, cô cũng sẽ bồi hoàn. Bây giờ, cô cần có thời gian để suy nghĩ. Cuộc sống mới ở một vùng đất mới sẽ giúp cô trưởng thành hơn. Một ngày nào đó, gần thôi, cô sẽ để cho Dương Kha biết nơi cô đang đến. Nhưng nhất định không phải bây giờ. An Vi biết rằng Dương Kha sẽ phát điên lên tìm cô, nhưng thời gian sẽ dần nguôi ngoai tất cả. Và đâu phải cô không bao giờ trở về nữa.

Chiếc tàu lặn đều những nhịp bánh. An Vi chống tay nhìn qua ô cửa sổ. Màu xanh của những hàng cây ven đường nối tiếp nhau chạy lùi lại phía sau. Những mệt mỏi và ảo não cũng nối tiếp nhau lùi lại. Trong lòng cô hiện tại, những gì đã trải qua không còn quá đau đớn nữa. Nó đã được cô gói gém rất kỹ giấu sâu trong tận đáy lòng. Con người ta không thể cứ mãi sống trong đau thương như thế! - An Vi tự nhủ. Chiếc tàu dừng lại trước một sân ga rộng nhón nháo. An Vi khoác chiếc ba lô đen lên vai. Chiếc ba lô tuy không rộng lắm nhưng cũng bao chứa được những gì cô nhất định phải mang theo. Cô len qua những dòng người đông đúc trong thời tiết êm dịu của những ngày chớm hè.

- An Vi!- Một cô gái xinh xắn đáng người bé nhỏ giơ tay vẫy vẫy.

An Vi nhoén miệng cười tiến lại gần:

- Đồ khỉ. Mấy tháng không gặp, mày cũng chẳng khác là bao nhỉ. Chỉ có điều đã thấy rõ bụng lấm rồi này. Chừng nào tao có cháu bé đây. - An Vi xoa xoa tay vào bụng bầu của Phương Nhã trêu chọc.

- Tầm tháng 9 mày ạ. Mà An Vi, ông xã tao đang chào mày từ nãy tới giờ đây. - Phương Nhã giả vờ hờn dỗi. An Vi luống cuống chào người đàn ông trước mặt.

- Anh Tuấn Duy, em thật vô ý, em đã không nhìn thấy anh.

Tuấn Duy lắc lắc đầu:

- Em khách sáo rồi, đều là chỗ quen biết cả mà.

Thời đại học, Tuấn Duy học trên An Vi và Phương Nhã hai khóa. Họ quen biết nhau khi cùng sinh hoạt trong câu lạc bộ tiếng Anh của trường. Tuấn Duy học không thực sự tốt nhưng bù lại, tiếng anh của anh rất khá. Ra trường cũng vào thời điểm thuận lợi nên dễ dàng kiếm được việc làm chứ không đến nỗi chật vật như tình cảnh của An Vi bây giờ. Nhắc lại chuyện quá khứ, An Vi thấy có chút không tự nhiên. Thực ra người bạn đầu Tuấn Duy theo đuổi là An Vi nhưng cô không có tình cảm gì khác với anh ngoài tình bạn. Ngược lại Phương Nhã lại rất nồng nhiệt với anh. An Vi có thể cảm thấy những thấp thỏm trong lòng cô bạn mỗi khi Tuấn Duy đi ngang qua nở nụ cười thân thiện. Chính vì vậy, An Vi đã giấu biệt chuyện Tuấn Duy có tình cảm với mình mà cố ý tác thành cho hai người.

- An Vi, mày đã quyết định đến đây tìm vận may thì nhất định phải ở cùng với bọn tao nhé!

Lời đề nghị của Phương Nhã khiến An Vi lúng túng. Làm sao có thể như vậy được cơ chứ. Nhưng cô không muốn trực tiếp từ chối thành ý của Phương Nhã.

- Tao đã tìm nhà trọ trên mạng trước khi đến đây rồi. Cũng đã chuyển khoản đặt cọc trước rồi.- Cuối cùng An Vi cũng viện ra được một lý do. Thực ra cô định thuê tạm nhà nghỉ nào đó vài hôm rồi sau đó vừa tiện tìm việc vừa tiện tìm chỗ làm, cô chưa hề đặt cọc nhà trước.

Mặt Phương Nhã ỉu xiu như bánh đa gặp nước.

- Chỗ tao cũng rộng mà, vẫn còn một phòng trống.

- Thôi em, chắc An Vi cũng muốn có không gian riêng mà.- Tuấn Duy mỉm cười - Với lại ở cùng một người đang mang bầu và dữ dằn như em, cô ấy cũng trở nên đồng tính mất. Mà An Vi đã tìm được công việc chưa?- Tuấn Duy quay sang An Vi hỏi giọng đầy triu mến.

- Em chưa anh ạ. Công việc bây giờ cũng không phải dễ kiếm.

Lý do An Vi nói với Phương Nhã khi chuyển đến thành phố này chỉ là vấn đề về công việc. Cô không hề nhắc đến những đau buồn vừa qua trong cuộc sống mình. An Vi tin tưởng Phương Nhã là người kín đáo nhưng cô không muốn làm bạn mình lo lắng.

Hải Phòng không ồn ào như Hà Nội. Đường phố rộng nhưng ít người qua lại hơn. Những hàng phượng vĩ chạy dọc hai bên đường đầy kiêu hãnh hoàn toàn xứng với danh xưng của thành phố bao chứa nó. An Vi nhắm mắt tưởng tượng: chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, cả thành phố này sẽ rực trong màu đỏ. Những ngọn đuốc hoa sẽ rừng rực cháy suốt cả mùa hè.

An Vi từng nghe nói người Hải Phòng sống phóng khoáng. Và cô hi vọng là thế. Chất mặn mòi của biển cả thấm đẫm trong từng thớ thịt hào sảng. An Vi cảm thấy tâm hồn mình dễ chịu hơn trong tiết trời nắng ấm, chỉ có điều bàn tay cô vẫn đỏ mồ hôi nhễ nhại...

- Đã phiền vợ chồng mày rồi.

- Lôi thôi, phiền hà gì mà. Thứ bảy anh ấy cũng rảnh mà, còn tao giờ cũng chỉ toàn ở nhà chăm bụng bầu thôi. Lấy chồng sớm, có con sớm bị kiểm chân lắm.- Phương Nhã liếc nhìn Tuấn Duy đầy trêu chọc.

Tuấn Duy nhắc ba lô của An Vi ra khỏi taxi, lại đứng bên cạnh vợ:

- Em thấy cô ấy nói vậy có bất công không, chẳng biết là ai kiểm chân ai nữa đây.

Phương Nhã phết nhẹ vào cánh tay Tuấn Duy cười khúc khích. An Vi chứng kiến cảnh tượng hạnh phúc đó tuy rất mừng cho bạn nhưng cũng không khỏi chạnh lòng khi nghĩ tới hoàn cảnh của mình. Cô bây giờ như một cánh chim lạc loài không phương hướng...

Căn nhà của vợ chồng Phương Nhã khá rộng rãi, ngoài ban công cũng leo đầy hoa sao. Những chiếc lá hoa sao gai nhỏ, xanh sẫm dịu dàng quấn mình trên những khung cửa sắt. Có mấy chậu lan treo trên cao, hoa nở tím hồng đầy kiêu hãnh. Chắc sự bài trí này đều là của Tuấn Duy bởi An Vi hiểu, cô bạn Phương Nhã của mình cũng giống cô, chẳng thể tinh tế được đến thế.

- Ăn trái cây đi mày! - Phương Nhã đẩy đĩa trái cây đã gọt sẵn ra trước mặt An Vi. Cô xoa xoa chiếc bụng bầu đầy mãn nguyện. - Con bé vừa đạp đấy mày ạ.

- Biết là con gái rồi hả mày?- An Vi hạ chiếc đĩa cắm hoa quả xuống nhìn vào chiếc bụng hơi lồi lên sau lớp vải áo của Phương Nhã.

- Ủ, con gái. Tao cũng chỉ mong con gái tao sau này lớn lên như mày.

An Vi nuốt chút nữa sắc miêng táo trong miệng. Cô vỗ vỗ ngực mình cho xuôi xuống.

- Mày lại mong con gái mày giống tao á? - Không thể tin được là Phương Nhã ngốc nghếch này lại muốn con gái mình trở nên giống cô.

Phương Nhã chống tay lên cằm chăm chú nhìn An Vi.

- Mày không biết là mày từng là thần tượng của bọn tao à? Các chàng trai theo đuổi mày nhiều vô số kể mà thực ra thì mày đâu có xinh hay duyên dáng gì mấy đâu.

- Vậy chắc là tao có duyên ngầm mà chỉ các chàng trai mới nhận ra thôi.- An Vi nở một tròng cười giòn.

- Ai mà biết được bọn con trai nghĩ gì. Chúng nó còn phức tạp hơn cả con gái - Phương Nhã nhún vai, vờ vĩnh làm bộ bất cần - Mày thấy không, kể cả mày đang thất nghiệp như bây giờ thì Thượng đế cũng quá ưu ái mà ban ày một quá khứ được bao nhiêu chàng trai đeo đuổi nhá.

An Vi không thể ngừng cười trước bộ dạng của Phương Nhã, cô xua xua tay ra dấu.

- Thôi tao xin mày. Đừng kể chuyện cười nữa.

- Ờ thì không kể chuyện cười nữa. Nhưng mà này, mày có người yêu chưa. Vẫn ôm mộng tương tư đấy à?- Phương Nhã nhìn cô với ánh mắt đầy dò hỏi. Gương mặt An Vi thoáng chút tối lại.

- Anh bạn Dương Kha của mày thế nào, vẫn bám đuổi mày ghê chứ?

An Vi lắc đầu. Cô không muốn nhắc lại những chuyện trước đây nữa, kể từ bây giờ, cuộc sống của cô sẽ bước sang một trang mới. Ít có hình bóng của Dương Kha, và sẽ hoàn toàn không có hình bóng của Hữu Uy.

7. Chương 7

Trước sự biến mất đột ngột của An Vi, sức chịu đựng của Dương Kha càng ngày càng co hẹp lại. Bản thân anh chưa có lúc nào cảm thấy được yên ổn khi không có An Vi bên cạnh. Ánh mắt cười lấp lánh của An Vi theo anh mọi lúc mọi nơi. Anh không thể làm được bất cứ việc gì. Quá sốt ruột, anh gọi cho ba mẹ An Vi nhưng họ cũng không khác gì anh, hoàn toàn không biết bây giờ An Vi đang ở đâu.

- Rốt cuộc thì con bé An Vi gặp chuyện gì vậy Dương Kha? Nó chỉ nói với hai bác sẽ đi đâu đó một thời gian và ít về nhà hơn.

Mẹ An Vi lo lắng hỏi. Nhưng Dương Kha không thể nói hết mọi chuyện ẹ cô nghe. Anh cố gắng kìm nén cảm giác đau đớn đang trào lên nơi lồng ngực để trấn an ba mẹ An Vi:

- Không có chuyện gì nghiêm trọng đâu hai bác. Chỉ là cú sốc sau khi ra trường khiến An Vi muốn nghỉ ngơi. Có lẽ cô ấy đã đi đâu đó tìm kiếm cơ hội ỉnh. Nhất định cô ấy sẽ sớm quay về.

Những khớp ngón tay Dương Kha đã rời buông điện thoại xuống. Đưa ra lời nói xoa dịu người khác thật là dễ nhưng bản thân anh thì không thể xoa dịu chính mình. Tiếng ồn ào của mọi người và xe cộ nơi thành phố nhấn chìm Dương Kha vào những cơn mệt mỏi. Rốt cuộc An Vi đang ở nơi nào, tại sao cô ấy không chịu nghe điện thoại của anh? Cô ấy hiểu là anh sẽ cảm thấy khổ sở như thế nào khi cô ấy rời xa anh. Vậy mà tại sao An Vi lại tàn nhẫn với anh như vậy?

Nhưng Dương Kha cũng thừa hiểu rằng, đó là bản chất của An Vi. Anh chấp nhận yêu đơn phương cô nghĩa là đã chấp nhận những đau đớn trong mỗi quyết định của cô.

Kể từ đêm hôm đó, Thảo Ninh cũng hoàn toàn biến mất. Thảo Ninh nói: “anh đã thua” nhưng bản thân cô cũng trở thành người thua cuộc. Ở một góc trong tâm hồn mình, Dương Kha đồng cảm với những gì Thảo Ninh phải chịu đựng. Dù ở trong hoàn cảnh yêu đơn phương, Dương Kha có thể hiểu được những đắn đo của Thảo Ninh nhưng anh không thể chấp nhận được cái cách mà cô đã làm... không bao giờ có thể chấp nhận được. Cô đã dùng hạnh phúc của người khác để đánh đổi lấy hạnh phúc của bản thân mình, điều đó là vô cùng độc ác.

Trong khi đó, tại căn nhà ngập nắng giữa lòng thủ đô, Hữu Uy cũng đang chìm đắm trong những cuồng say điên loạn. Miệng anh không thôi lẩm nhẩm cái tên An Vi. Những chai rượu nằm lán lóc trên sàn nhà, lẫn lộn cùng với những bộ quần áo nhàu nát vương vãi khắp nơi. An Vi, anh sai rồi, anh xin lỗi, lẽ ra anh không nên nóng vội. Em có thể quay trở lại bên cạnh anh không An Vi?

Cánh cửa gỗ từ từ mở ra. Hữu Uy nhồm dậy. Anh dùng toàn bộ sức lực còn lại của mình lao ra phía cửa.

- An Vi, phải em đó không, An Vi?

- Là mẹ. - Bà Lan bước vào căn phòng bừa bộn nồng nặc mùi rượu. Đôi lông mày được tỉa tót gọn gàng của bà chau lại. - Con đang làm cái gì thế này?

Cánh tay Hữu Uy thông xuống. Anh uể oải quay trở lại, buông mình xuống sofa.

- Con không sao cả. Đây mới là căn phòng của một người đàn ông độc thân bình thường.

Bà Lan thu gọn đồng quần áo vương vãi trên sàn nhà lại, dựng các vỏ chai rỗng lên trên mặt bàn. Thằng bé này thực ra đang nghĩ gì? Đành rằng sự chiều chuộng của bà đã khiến anh chưa trở thành một người đàn ông đúng nghĩa nhưng ít ra anh cũng đã là một chàng trai hai bảy tuổi. Một chàng trai hai bảy tuổi thì không thể có kiểu xử sự trẻ con như thế này.

- Mẹ muốn nói chuyện với con.

- Thì mẹ cứ nói.- Hữu Uy úp mặt sâu vào chiếc gối trên ghế sofa. Anh thấy kiệt sức khi nghĩ đến những lời giảng dạy của mẹ. Nhưng dù anh có phản đối thế nào thì bà sẽ lại lay anh dậy để nghe những điều bà nói.

- Ba con đã có quyết định cho con quay trở lại làm việc.

Công việc ư? Lúc này nó chẳng còn hấp dẫn với anh nữa. Điều lúc này anh cần không phải là công việc. Hữu Uy vẫn nhắm mắt.

- Con không định làm một người đàn ông tử tế sao?- Bà Lan gắt lên, giọng đầy bất lực.

- Thôi nào mẹ. Mẹ sinh ra con không tử tế như vậy thì biết làm sao được cơ chứ?- Hữu Uy cứng đầu vùi sâu hơn vào gối. Khi An Vi không có đây, mọi thứ đều là vô nghĩa.

Tiếng thở dài của bà kéo trong không gian, buồn bã và ảm đạm. Bà không muốn chứng kiến con trai bà buông thả như vậy. Bà phải làm điều gì đó để có thể vực con dậy. Bà biết con trai bà quá yếu mềm. Và nó cần thời gian để trưởng thành.

- Thảo nào mà An Vi không chấp nhận con.- Bà Lan đứng dậy. - Nếu con còn tiếp tục như vậy, sẽ chẳng có người con gái nào chấp nhận con đâu.

Hữu Uy ngay lập tức ngồi bật dậy. An Vi? Hữu Uy không nghe nhầm. Đúng là mẹ anh vừa nhắc đến cái tên An Vi. Anh níu lấy cánh tay bà Lan.

- Mẹ. Quan hệ của ba mẹ rộng, có thể cho người đi tìm cô ấy được không? Hơn nữa mẹ lại còn quen biết ba mẹ cô ấy nữa.

Tại sao anh không sớm nghĩ đến điều này. Hữu Uy liên tục đập cả bàn tay vào trán....

Bà Lan đẩy mạnh cánh tay của con trai ra, giọng nói lạnh nhạt.

- Con cứ tiếp tục sống trong cái đồng bừa bộn và nồng nặc mùi cồn này đi, mẹ cũng không quản nữa.

- Mẹ. Con xin lỗi. Mẹ giúp con tìm An Vi đi.- Hữu Uy nhìn mẹ với ánh mắt van lơn.

- Tìm An Vi xong rồi thì sao? Con bé chấp nhận lấy con à?

Sắc mặt Hữu Uy trở nên rất tệ. Anh chỉ biết lòng mình hối thúc tìm bằng được An Vi. Khi tìm được An Vi, nhất định anh sẽ cầu hôn cô. Anh không muốn nghĩ tới việc An Vi không chấp nhận anh... nhưng rất có thể anh sẽ phải đối mặt với điều đó.

Bà Lan vẫn chăm chú theo dõi từng biến chuyển trên gương mặt cậu con trai. Đúng là khi yêu, người ta cũng sẽ thay đổi rất nhiều. Bà có thể nhìn thấy nếp nhăn trên trán con nhiều hơn mọi khi, hốc mắt trũng sâu xuống, râu ria không cạo lởm chởm trên gương mặt và làn da hơi tái. Trong lòng bà dâng lên cảm giác xót xa..Thực ra cũng đã có lúc bà thầm trách An Vi. Hữu Uy tính tình hơi trẻ con nhưng cũng đâu có điểm gì đáng để chê trách? Hơn nữa con trai bà lại rất mực yêu thương cô. Xét về gia thế, gia đình bà lại hơn hẳn. Như các bà mẹ khác, lẽ ra bà phải đối kịch liệt mối quan hệ tình cảm này nhưng bà lại hết lòng ủng hộ. Bà chẳng làm điều gì khó dễ, thậm chí bà còn không bắt con trai về nhà vào những dịp cuối tuần như trước đây để tạo cơ hội cho hai đứa. Thế mà An Vi lại đối xử với con trai bà như thế này? Những bà mẹ bên ngoài miệng thì luôn luôn quở trách nhưng trong tâm tưởng, thực ra vẫn luôn thiên vị đứa con máu mủ ruột rà của mình.

Hữu Uy nặng nhọc ngẩng đầu nhìn mẹ.

- Con sẽ cố gắng làm hết sức mình để bù đắp cho An Vi. Mẹ đã nợ mẹ cô ấy một món nợ ân tình, thì con lại càng không thể nợ cô ấy được. Nhưng cái quan trọng bây giờ vẫn là phải tìm bằng được cô ấy, có như vậy, con mới bù đắp được cho An Vi. Chỉ mong ba mẹ giúp đỡ.

Con trai nói ra được những suy nghĩ chín chắn thế này, bà Lan cảm thấy rất hài lòng.... Bà vỗ nhẹ vào vai Hữu Uy.

- Mất mát là điều cần thiết giúp ta trưởng thành. Mẹ sẽ giúp con.

Đứng trước chi nhánh của một ngân hàng, An Vi hít một hơi thật sâu. Hôm nay cô bước vào vòng thi phỏng vấn. Cô đã trải qua vòng thi viết với số điểm tương đối khá. Tuy ngân hàng này không nằm trong số những ngân hàng đáng mơ ước, nhưng để được một chân trong này cũng chẳng phải dễ dàng gì. An Vi chỉnh lại trang phục thật gọn gàng. Hôm nay cô mặc một chiếc chân váy kết hợp với áo sơ mi trắng khá chỉnh chặc.

An Vi thấp thỏm ngồi đợi đến lượt phỏng vấn. Một vài ứng viên đã đi ra, gương mặt không lấy gì làm vui vẻ khiến cô vừa mừng vừa lo. Mừng vì điều đó có nghĩa là cơ hội cho cô không bị thu hẹp lại, lo là vì liệu cô có giống với tình trạng của họ?

- Lê Nguyễn An Vi.

Tên của cô vang lên. An Vi đứng dậy tiến về phía phòng phỏng vấn. Đầu gối thoáng chút run rẩy. Mồ hôi trên tay đã bắt đầu túa ra. Cô hít một hơi dài. Bình tĩnh, nhất định phải bình tĩnh. Cô tự nhủ.

An Vi cúi đầu chào. Cô đặt hồ sơ của mình lên bàn với dáng vẻ cố gắng tự tin nhất có thể - dù tay đã lạnh ngắt và cặp môi đã trở nên tái nhợt nếu không có chút son môi nguy trang.

- Bạn cứ đơn giản chỉ coi đây là một cuộc nói chuyện. - Một người đàn ông khẽ mỉm cười.

- Dạ, vâng ạ. - An Vi khẽ gật đầu, nhìn về phía người đàn ông vừa cất tiếng nói.

Trái tim trong lồng ngực bỗng đập dữ dội. Hai bầu má ửng đỏ. Cô không tưởng tượng được lại có thể gặp anh ở đây. Gương mặt ấy, ánh mắt ấy, bờ môi ấy, xoáy sâu trong tâm trí An Vi. Những kỷ niệm xưa cũ ùa về như thác lũ, dồn dập và mạnh mẽ. Sự mất bình tĩnh của cô lúc này có thể đánh lừa người bên ngoài là do áp lực của cuộc phỏng vấn. Nhưng chỉ có mình cô hiểu, đó là vì người đàn ông trước mặt. Suýt chút nữa cô đã run rẩy để bật ra khỏi môi mình tiếng “thầy”.

Người đàn ông đó thông báo đã nhận ra cô bằng một cái nháy mắt rất nhanh, không đủ để ai nhìn thấy. Rồi anh lập tức trở về trạng thái nghiêm túc và đỉnh đạc đúng vai trò của mình.

- Đầu tiên, như thường lệ, một câu hỏi rất quen thuộc: em biết gì về ngân hàng của chúng tôi?

An Vi không nhớ chính xác họ đã hỏi cô những gì và cô đã trả lời những gì. Cô chỉ nhớ rằng Minh Huy đã nhìn và lắng nghe cô đầy âu yếm. Từng lời anh nói cô đều cảm thấy rất quen thuộc, ngọt ngào. Tình cảm như vũ bão. Nó cuốn phăng những khoảng cách về thời gian. Nó nhấn cô ngộp thở trong những kỷ niệm mà chỉ mình cô biết. Cô nhớ đến nét mặt nghiêng nghiêng rất điển trai của anh khi đang giảng dạy môn quản trị ngân hàng thương mại. Nét mặt nghiêng nghiêng đó đã làm thổn thức bao trái tim thiếu nữ - trong đó có cô.

An Vi vén một lọn tóc đang xòa ra trước mặt, thấy người nóng bừng lên khi nhớ đến cái nháy mắt của anh ban nãy, hóa ra, anh vẫn còn nhớ cô. Vậy mà cô cứ nghĩ rằng với anh, cô chẳng để lại ấn tượng gì. Cuộc sống này đúng là những vòng quay khó đoán. Cô chậm chậm đứng dậy khỏi chiếc ghế đá đặt trước cửa ngân hàng. Cô đã ngồi đây khá lâu để hồi tưởng lại những kỷ ức đẹp đẽ về anh...

An Vi đưa mắt tìm kiếm một biển hiệu xe ôm hay taxi nào đó. Hải Phòng không thuận lợi với những điểm xe bus như trên Hà Nội. Vì thế nếu được nhận vào làm, chắc chắn cô sẽ phải kiếm một ngôi nhà trọ nào đó quanh đây để tiện cho việc đi bộ hay đi xe đạp. Lúc này, số tiền tiết kiệm của cô vẫn không đủ để mua một chiếc xe máy.

Nghĩ đến việc sẽ được nhận vào làm, trong lòng cô thấy xốn xang kỳ lạ! Nhận được việc làm, không có nghĩa là cô có thể tạm ổn định cuộc sống mà hàng ngày, cô có thể gặp Minh Huy. Điều mà trong mơ cô cũng không thể tưởng tượng nổi. Nhưng bất giác một ý nghĩ thoáng qua đầu khiến cô tê dại... Trước đây, cô không dám theo đuổi anh. Bây giờ, cô lại càng không dám theo đuổi anh. Những gì đã qua, cô tự hứa với lòng mình là không bao giờ nghĩ tới nữa. Nhưng nó vẫn ám ảnh cô. Một nỗi ám ảnh vô hình. Cô không nhớ những gì đã xảy ra trong đêm hôm ấy, cô chỉ đột ngột nhận ra những đau đớn thể xác và đối diện với sự thật giờ đây cô không còn là con gái nữa. Tất cả như cơn lốc không được dự báo trước, càn quét qua cuộc sống của cô, cuốn phăng mọi tin tưởng và hi vọng.

Những ánh sáng của bầu trời bắt đầu gay gắt chiếu vào mắt cô. An Vi thấy khoe mình cay cay và toàn bộ cơ thể rã rời. Lúc này băng qua đường, nếu có một chiếc xe tải lao đến, cô cũng không đủ sức để trốn chạy nữa.

Máu như rút dần trong cơ thể cô. Cảnh vật nhạt nhòa trước mắt. An Vi đắm đuối vào trán mình với mong muốn mọi thứ sẽ trở lại bình thường nhưng càng lúc càng tệ. Gối cô chùng xuống và cô không biết gì nữa...

8. Chương 8

An Vi mở mắt thì thấy mình nằm trên ghế sofa của một căn phòng nhỏ. Những tập tài liệu xếp đầy hai bên giá. Chiếc máy tính cá nhân đang mở. Cô tựa mình ngồi dậy.

- Chắc em bị tụt huyết áp, rất may là mọi việc không quá nghiêm trọng. - Minh Huy ân cần đỡ An Vi ngồi dậy. - Em uống thêm chút nước chanh đường. Sẽ cảm thấy khỏe hơn nhiều đấy.

An Vi mở to đôi mắt nhìn người đàn ông trước mặt. Những đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh rất rõ ràng, đôi mắt sáng và nụ cười mê hoặc đã làm rung động trái tim cô suốt bao năm qua. An Vi bối rối đỡ lấy chiếc cốc trên tay Minh Huy, yếu ớt nói:

- Cảm ơn thầy.

- Cứ để thầy giúp, em vẫn còn yếu lắm. - Minh Huy kê chiếc cốc lên miệng An Vi, nhìn cô đầy khích lệ. - Nào, uống đi.

Không thể tưởng tượng được là thầy lại ở gần mình thế này, An Vi ngại ngùng trước cái nhìn trìu mến của Minh Huy. Bàn tay cô đặt dưới đế cốc luống cuống thả ra. Cô không đủ bình tĩnh để đối diện với người đàn ông mà trong lòng cô bấy lâu đã dành tình cảm cho anh.

- Em tự uống được mà.

- Em vẫn rất bướng bỉnh. Thôi được rồi, em cầm lấy. Ngồi nghỉ ngơi một lát rồi cho thầy biết em đang ở đâu, thầy sẽ đưa em về.

Thầy sẽ đưa mình về sao? An Vi hốt hoảng.

- Em...

- Không được từ chối. Ít ra thầy cũng từng là người đã giảng dạy em. Mà sao em cứ thích cãi lời người khác thế nhỉ. Thấy vẫn nhớ mãi câu chuyện em dám cãi cô giáo dạy Luật kinh doanh đó.

Cô giáo dạy Luật kinh doanh sao? Đó là chuyện của những năm thứ hai, thầy mới chỉ dạy mình từ năm thứ ba, sao thầy có thể biết? An Vi xấu hổ nhớ lại chuyện cũ, thời đó thật sốc nổi. Chỉ vì muốn chứng minh quan điểm cá nhân của mình là đúng mà cô đã khiến cả lớp một phen lao đao.

Minh Huy ngồi ở bàn làm việc, anh nhìn thấy vẻ mặt đang suy nghĩ của An Vi, mỉm cười. Cô học trò này, thực ra anh đã để ý ngay từ năm thứ hai đại học. Lúc đó anh chưa hề giảng dạy cô. Nhưng anh được biết An Vi dám cãi lời cả cô giáo dạy luật nổi tiếng khó tính. Đến khi nói chuyện với cô ấy, anh cũng phải nể vài phần, vậy mà cô dám... Nhưng đó chưa phải là những gì anh nhớ về An Vi. Lúc đi ngang qua khoa lấy tài liệu, anh đã gặp cô ở đó. Cô đứng dựa vào tường, một chân gõ gõ mũi giày xuống mặt đất rất chăm chú. Anh đã suýt đâm sầm vào người bạn đồng nghiệp vì mãi mê nhìn An Vi. Và anh bạn đó bật cười lên tiếng:

- À, cô bé bị cô Thanh đuổi ra khỏi lớp vì tội cãi lời đây mà.

Lúc đấy, anh mới biết và lập tức ấn tượng với cô.

- Cô giáo đã giận em rất lâu sau đó.

- Thầy biết. - Minh Huy cúi xuống xem xét nốt một vài tài liệu. Những ngón tay thon dài của anh lật mở rất nhanh. - Mà sao em không hỏi thầy tại sao lại ở đây? - Minh Huy hỏi An Vi nhưng vẫn không ngừng

đầu lên. Anh cố gắng hoàn thành nốt công việc để kịp đưa cô về nhưng cũng không muốn để cô cảm thấy lạc lõng.

An Vi ngáp ngừng.

- Các thầy vẫn vừa có thể giảng dạy, vừa có thể công tác. Em nghĩ...

- Thầy nghỉ hẳn ở trường rồi. Xong khóa của các em là thầy nghỉ. - Minh Huy đóng tập tài liệu lại. - Bây giờ, thầy có thể đưa em về.

An Vi ngồi sau xe Minh Huy, cảm giác không hề tự nhiên. Những lần xe phanh hay phải tránh xe trên đường khiến cô nắm chặt phần đuôi xe, nhưng vẫn không thể tránh được cơ thể mình chạm vào cơ thể anh. Minh Huy biết rõ điều đó. Anh cười thầm trong bụng. Thật chưa gặp cô gái nào như thế này. Nhiều lúc đánh đá nhưng nhiều lúc cũng ngốc nghếch một cách đáng yêu.

- Em cứ bám vào thầy, không sao đâu.

Mặt An Vi đỏ ửng, bàn tay nắm vào phía đuôi xe lại càng chặt hơn. Cô mím môi, hơi đẩy người ra phía sau. Nhất định lần này sẽ không chạm nữa.

Một chiếc xe máy rẽ ngang không xi nhan, Minh Huy phanh gấp. Quá bất ngờ, cả cơ thể An Vi nhào lên phía trước, bàn tay cô hốt hoảng ôm chặt lấy Minh Huy. Lần này đến lượt Minh Huy cảm thấy ngọt ngào. Những mạch máu trong cơ thể anh rần rạt chảy.

An Vi xấu hổ không biết phải làm gì. Cô đã rất cố gắng để giữ khoảng cách, không ngờ lại “mạo phạm” đến thầy giáo như vậy.

- Em có sao không? - Minh Huy ngoảnh mặt về phía sau nhìn An Vi. Những ngọn tóc đổ xòa ra che mất nửa khuôn mặt khiến anh không nhìn rõ biểu hiện của An Vi lúc này, nhưng anh đoán chắc là cô rất xấu hổ. Nhìn bộ dạng cứ mãi cúi đầu của An Vi, Minh Huy bật cười.

- Nào, cô gái, em có sao không?

- Em không sao, em xin lỗi thầy.- An Vi lý nhí.

- Sao em phải xin lỗi thầy, là thầy phải xin lỗi em vì tội đi ẩu đó chứ. - Anh trêu chọc.

Cảm giác trêu chọc một cô gái cũng thật là thích thú. Minh Huy thầm nghĩ... nhưng ngay lập tức anh thầm trách mình bởi tư tưởng không đúng đắn đó. Cô ấy là học trò cũ của mình cơ mà? Mối quan hệ thầy trò là một trong ba mối quan hệ cấm kỵ. Nhưng một luồng suy nghĩ khác bỗng xuất hiện sau đó: anh đâu còn là thầy giáo nữa và đây cũng chẳng phải trường học.

- Thầy, đến nơi rồi ạ. - An Vi nói nhỏ.

Minh Huy dừng xe lại, đưa mắt nhìn vào con ngõ sâu hoắm ngoằn ngoèo.

- Em ở trong này à, để thầy đưa vào.

- Không, nhà bạn em đây rồi thầy ạ.

An Vi xuống xe, đứng trước một tòa nhà bốn tầng khang trang ngay mặt đường, xem ra điều kiện của người bạn An Vi cũng không tồi. Là bạn trai hay bạn gái nhỉ. Minh Huy tò mò.

Thực ra cách đây vài hôm, bí mật nho nhỏ về chỗ ở của An Vi đã bị phát hiện. Phương Nhã lập tức mắng cho An Vi một trận.

- Nhà tao có chỗ ở, sao mà mày phải khổ sở đi thuê nhà nghỉ như thế chứ? Vừa tốn kém, vừa dễ lời ra tiếng vào.

- Có ai ở đây biết tao ngoài vợ chồng mày đâu mà. - An Vi phân trần.

- Ô ô đấy, lại còn thế nữa. Chỉ có vợ chồng tao mà mày còn cương quyết không cần giúp đỡ thế hả. Mày coi bạn bè là cái gì? - Nhã Phương giận dữ. Nếu không phải tại cái bụng bầu này thì cô đã sớm đánh cho An Vi một trận.

Đứng trước bà bầu cau có Phương Nhã, An Vi cũng đành chịu thua. Cô dịu giọng:

- Thôi được rồi, để tao dọn đồ về nhà mày. Khiếp, mắng gì mà ghê thế?

An Vi đọc được trong mắt Minh Huy sự thất vọng về mình. Rõ ràng là cô không cần thiết phải bổ sung câu trả lời đó nhưng cô không muốn anh hiểu lầm.

- Nhà vợ chồng bạn Phương Nhã đó thầy, cô bạn ngồi bàn một, rất hay nói chuyện và thường xuyên bị thầy gọi lên bảng làm bài tập đó.

- À, thì ra là cô bé ấy. – Gương mặt Minh Huy dần ra đầy vui vẻ - Đã có chồng rồi sao, nhanh thật.

- Bạn ấy lấy chồng trước khi tốt nghiệp mà thầy. Còn sắp có con gái đầu lòng nữa rồi. - An Vi hào hứng kể.

Niềm hạnh phúc của Phương Nhã cũng như chính niềm hạnh phúc của cô. Minh Huy nhìn cô gái đang vui vẻ trước mặt, trong lòng anh cũng cảm thấy vui theo.

- Mà thầy về thôi không muộn rồi.- An Vi nhìn đồng hồ điện thoại. Cô mãi luyên thuyên quên mất cả việc cô và thầy vẫn đang đứng trước cổng nhà Phương Nhã.

- Em không định cho thầy vào gặp cô học trò cũ của mình sao?

- Em không có ý đó. - An Vi vội vàng xua tay – Để em gọi Phương Nhã thầy nhé. Mời thầy vào trong nhà chơi.

- Thầy đùa vậy thôi, thầy cũng có việc phải về rồi.- Minh Huy vội nhìn đồng hồ. - Hi vọng sẽ sớm gặp lại em ở ngân hàng.

An Vi tần ngần nhìn theo bóng Minh Huy khuất xa dần. Giữa chốn đất khách quê người, cô thấy lòng mình ảm đạm. Không ngờ thầy cũng đang công tác ở đây. Có thể gọi đó là duyên số không? Cô mừng rỡ tưởng lại vẻ ân cần của anh lúc nâng cốc nước lên môi cô. Trái với vẻ nghiêm túc khi làm việc, anh hoàn toàn gần gũi. Điều đó khiến lòng cô không ngừng chờ mong được gặp lại. An Vi ấn chuông cửa. Phương Nhã khệ nệ đi ra mở cổng.

- Buổi phỏng vấn hôm nay thế nào?

- Cũng không đến nỗi tệ lắm nhưng cũng chưa thể đoán biết được kết quả. Mà đó mày biết, hôm nay tao gặp ai?

- Gặp ai? - Phương Nhã tròn mắt, đáng bộ tò mò - Thấy mày úp úp mở mở thế này thì chắc nhân vật đó rất là quan trọng.

- Là thầy Huy đó mày.

- Thầy Huy đẹp trai dạy quản trị bọn mình á?

- Đúng thế, vào nhà đi rồi tao sẽ kể.

Minh Huy ngồi trước bàn làm việc. Có những công việc không thể giải quyết ở cơ quan. Anh lần dò những con số, kế hoạch huy động, cho vay quý tới đã được xếp hàng gọn gàng trước mắt. Trong thời điểm hiện tại, việc duy trì tốt hoạt động của ngân hàng là hết sức khó khăn.

Anh bỏ máy tính, đứng dậy mở tung cánh cửa sổ. Gió lùa vào phòng, mang theo hơi thở mặn mòi xa xôi của vùng đất biển. Phía xa xa, đường viền của biển hiện lên, một màu đỏ rất đặc trưng. Biển Hải Phòng không đẹp, nước quanh năm đỏ ngầu. Người Hải Phòng cũng không nhẹ nhàng như người Hà Nội. Nhưng đây là quê nội anh. Bản thân anh cũng đã sinh ra tại mảnh đất này. Anh vẫn nhớ như in hình ảnh anh và lũ trẻ con chạy trên những dốc dài của đồi Thiên Văn, rồi đứng ở đó nhìn xuống toàn cảnh phía dưới. Những ngôi nhà bé tẹo tẹo như mô hình trò chơi khiến những đứa trẻ nhảy cẫng lên thích thú.

Sáu tuổi, bố đưa anh lên Hà Nội sống. Ở Hà Nội không có đồi núi, cũng không có biển, chỉ có con sông Tô Lịch nước quanh năm đen ngòm và bốc mùi. Anh thấy tù túng, khó chịu. Dù ở Hà Nội bao năm nhưng anh vẫn nhớ như in những hình ảnh quê hương mình.

Chính vì thế nên sau hai ba năm xa quê, anh lại trở về với nơi này. Ông bà nội giờ đã già, họ rất cảm động khi thằng cháu đích tôn nguyên quay về quê hương sống và làm việc. Ông bà đã bỏ tiền ra mua tặng anh hẳn một căn nhà để lấy vợ. Họ cũng giới thiệu cho anh vài cô gái nhưng anh chưa muốn lập thân. Anh vẫn sống trong căn nhà hai tầng cũ kỹ này với ông bà. Anh vẫn muốn ăn những bữa cơm bà nấu và vẫn muốn chơi cờ với ông những lúc rỗi rãi.

Có tiếng bước chân lên cầu thang. Bà nội anh trên tay bưng một bát tô súp. Anh vội vàng lại đỡ giúp bà.

- Sao bà không gọi cháu xuống, vất vả lên đây làm gì?

- Có sao đâu, thỉnh thoảng cũng phải leo đi leo lại cho khỏe chân chứ. Canh gà bà hầm đấy, ăn đi nhé, dưới nồi vẫn còn nhiều. Dạo này mày xanh lắm cháu ạ.

Anh đặt bát canh xuống bàn rồi xoa xoa lên đôi tay gầy nhéo của bà. Đôi bàn tay chỉ còn lại da và xương, anh chạm vào mà thấy lòng xót xa.

- Bà cũng vậy, phải ăn nhiều vào bà ạ.- Minh Huy đỡ bà ngồi xuống giường.

- Cha bố anh, bà già sắp chết rồi còn ăn uống nhiều cho nó trương bụng lên à. Mà chuyện vợ con anh tính sao?

Ở tuổi thất thập cổ lai hy, ông bà luôn mong mỗi một đứa cháu đích tôn mà mãi không đứa nào chịu cho ông bà thỏa ước nguyện. Niềm vui của người già chỉ là con cháu.

- Ba mươi tuổi rồi đấy cháu ạ, cũng đến lúc lập thân rồi.

Không hiểu sao lúc này, hình ảnh An Vi lại thoáng qua trí não anh. Ánh mắt biết cười và cái cúi đầu đầy tình nghịch của cô lại ùa về.

Nhìn ánh mắt mơ màng của cháu trai, bà nội anh khắp khởi mừng thầm. Đây chính là biểu hiện của người đang yêu. Bà đã đợi, đã đợi lâu lắm rồi. Giới thiệu biết bao cô gái mà cháu trai bà chẳng chịu gặp, mà có gặp họa chăng cũng chỉ nói chuyện đôi ba câu. Bà lấy làm sốt ruột lắm.

- Có bạn gái rồi phải không. Dẫn về ra mắt ông bà xem nó thế nào!

- Cháu chưa có thật mà bà. Nếu có, cháu nhất định giới thiệu với bà.

Minh Huy mở ví, chiếc ảnh nhỏ cài trong ví vẫn nguyên vẹn hình ảnh của một cô gái. Anh viền tay quanh tấm ảnh, những kỷ niệm ngày tháng cũ chợt ùa về.

Thùy Linh đứng bên kia đường, vẫy vẫy tay gọi anh, tà áo dài bay bay trong gió. Hôm đó là ngày tốt nghiệp của anh và cô. Nụ cười cô sáng như tỏa nắng.

- Minh Huy. Minh Huy.

Cô trong trẻo gọi tên anh. Anh hào hứng chạy tới bên nắm lấy bàn tay nhỏ trắng ngần của cô.

- Ai cho cậu nắm tay mà cậu nắm? - Thùy Linh chu miệng lên trêu anh, nhưng vẫn để bàn tay cô yên ả trong lòng bàn tay anh.

- Đồ ghê gớm!

- Gì, nói ai ghê gớm?

Cô xị mặt xuống. Anh rất thích nhìn thấy khuôn mặt lúc này của cô. Bởi lúc này, cô không phải là một Thùy Linh sắc sảo với những bài hùng biện khiến cả hội trường im phăng phắc. Cũng không phải Thùy Linh nóng bỏng trong những điệu Belly dance quyến rũ khiến bao chàng trai mê mết. Cô lúc này bé bỏng và dễ thương. Cô lúc này là của anh... Một chút tê dại dâng lên trong lòng anh. Bờ môi anh lướt qua bờ môi cô đầy ngọt ngào. Cánh môi mềm với những hương thơm rất con gái...

Những nhói đau trong khoảnh khắc lại hiện về.

Anh gấp ví lại. Nếu còn tiếp tục nhìn cô, anh sẽ không thể tiếp tục cuộc sống này nữa mất.

9. Chương 9

- Cậu đoán xem nào, tin vui gì đã đến?- An Vi hồ hởi reo lên.
 - Cậu trúng tuyển rồi hả?- Phương Nhã hấp tấp bỏ những chiếc tã nhỏ xinh vừa xin được để lấy “vía tốt” cho con xuống.
 - Thật tuyệt vời. - An Vi giữa cô xoay xoay quanh nhà.- Thật không tin được là vận may đã đến. - Cô sà xuống bên cạnh Phương Nhã, xoa xoa tay lên chiếc bụng bầu của cô bạn.
 - Con gái, con đoán xem, bác của con đã làm được điều gì rồi này.
 - Này này, cái gì mà là bác. Là dì. Con này mày ăn gian quá, rõ ràng là mày còn sinh sau tao nửa năm lận.
 - Phương Nhã khẽ đập yêu vào cánh tay An Vi đang đặt trên bụng mình. An Vi giữa người thoải mái trên ghế.
 - Ủ, dì thì dì. Tao đang vui, nên ày làm tới đó.
 - Vậy thì nhất định phải liên hoan rồi - Tuấn Duy từ trong phòng bếp đi ra, trên tay vẫn cầm muống - Hôm nay, đoán trước được kết quả, anh đã đi chợ chuẩn bị rất nhiều món.
- Vợ chồng Phương Nhã lúc nào cũng rất nhiệt tình với cô. An Vi cảm động. Giữa thế giới người với người vô tình này, cô vẫn may mắn tìm được một nơi thật ấm áp.
- Nào, cụng ly - Phương Nhã lúc nào cũng ồn ào như thế - Cụng ly mừng bạn An Vi đã không còn thất nghiệp.
 - Chỉ một cốc thôi nhé em. Con gái bố không thích mẹ con uống nhiều đâu nhỉ.- Tuấn Duy cúi xuống tỏ vẻ với cái bụng của Phương Nhã. An Vi rất ngưỡng mộ tình cảm của họ. Ước ao của người phụ nữ đơn giản chỉ là một gia đình hạnh phúc.
- Buổi liên hoan nho nhỏ ba người kéo dài tới tận mười giờ tối. Những câu chuyện năm tháng sinh viên trải dài mãi chẳng ai muốn dừng lại cả. Những năm tháng ấy thật thơ mộng. Khi con người ta chưa thực sự phải đối mặt với cơm áo gạo tiền thì tất cả còn thật trong trẻo và đáng yêu.
- Mày nhớ lần ăn cơm tình nguyện ở nhà thẳng Hùng trợ không. Nó bận có chiếc quần đùi và lại nằm ngay đầu quạt, gió tốc lên và ôi thôi...- Phương Nhã không ngừng cười.
 - Mày chỉ nhớ được những cái như thế là nhanh. Sao không nhắc đến chuyện mày đi hiến máu, khóc ầm lên, để thẳng em dưới mình hai khóa phải đỡ dành?- An Vi lém lỉnh.
- Phương Nhã xua tay:
- Cái đó không tính, ai chả sợ đau - Rồi gương mặt cô chợt thần thờ - Nhớ cái ngày xưa ghê gớm.
- Cuối cùng cũng đã đến thời gian đi ngủ của Phương Nhã.
- Giải tán thôi, tớ không muốn cháu gái của mình sẽ trở nên xấu xí vì thức khuya cùng với mẹ. Và tớ cũng phải chuẩn bị cho buổi làm việc đầu tiên vào ngày mai.
 - Ngồi thêm một lát nữa đi. - Phương Nhã vẽ mặt đầy tiếc nuối.
- Nhưng An Vi cương quyết bắt cô đứng dậy.
- Nào bà bầu, đánh răng và lên giường đi ngủ cho bọn tớ còn dọn dẹp.
- Tuấn Duy phụ An Vi rửa bát. Tiếng nước xối xả chảy. Từng giọt nước thi nhau rớt xuống những chiếc đĩa sứ màu trắng tinh.
- Anh đã rất thích em.- Tuấn Duy nói nhỏ nhưng đủ cho An Vi nghe thấy. Đôi mắt anh quay sang nhìn cô đắm đuối. - Anh nghĩ là em cũng biết.

Động tác thoăn thoắt rửa bát của An Vi hơi dừng lại nhưng rất nhanh, tất cả lại trở về quỹ đạo của nó. Nếu như Phương Nhã nghe được những điều này, hẳn là cô ấy rất đau lòng.

- Chuyện đã qua rồi mà anh. Không nên nhắc lại nữa.- An Vi nhanh chóng cắt đứt câu chuyện.

- Phải, tất cả đã qua rồi – Tuấn Duy thở một hơi dài - Anh xin lỗi. Có thể một chút rượu đã làm anh không tỉnh táo. Em không giận anh chứ?

- Làm sao em lại giận anh được. Đó chỉ là chuyện trong quá khứ, em biết giờ đây anh rất yêu thương mẹ con Phương Nhã.- An Vi xếp những chiếc đĩa trên giá. Cô hài lòng khi chúng được sắp xếp theo một trật tự rất rõ ràng. Buổi sáng đầu tiên An Vi đi làm không khí hơi chút ẩm đạm. Bầu trời không sáng và đã bắt đầu có mưa. Tuấn Duy ngỡ ý muốn chở cô đi làm nhưng An Vi từ chối. Cô không muốn làm phiền người khác và đặc biệt là khi Tuấn Duy lại có những lời nói kỳ lạ vào buổi tối qua. Nhất định phải chuyển nhà thôi. An Vi giơ tay lên đón lấy những hạt mưa trước mặt. Phương Nhã đang bầu bí, Tuấn Duy cũng là một người đàn ông bình thường, anh sẽ nảy sinh những nhu cầu hết sức bình thường. Thời điểm này là rất nhạy cảm.

Chiếc xe ôm dừng lại trước cửa ngân hàng. An Vi thanh toán tiền, cởi chiếc áo mưa, giữ sạch nước nhưng luống cuống không biết làm gì với nó. Cô không thể đem theo thứ ướt nước này vào trong phòng làm việc được.

- Em có thể treo nó trên chiếc móc gần phòng bảo vệ đằng kia - Minh Huy mỉm cười, anh cũng đang giữ những giọt nước còn đọng lại trên áo mưa – Em đến sớm nhỉ?

- Buổi làm việc đầu tiên mà thầy.- An Vi làm bộ trang trọng.

- À, có điều này... – Minh Huy sợ An Vi sẽ nghĩ ngợi, nhưng anh nghĩ là cần thiết phải nói – Trong cơ quan, em có thể không gọi thầy là thầy không?

Không nằm ngoài dự đoán của anh, An Vi lộ rõ sự e ngại.

- Ở văn phòng, chúng ta là quan hệ đồng nghiệp. - Anh cười. – Chắc chắn là như thế đúng không?

Những hơi thở của An Vi trở nên gấp gáp. “Tôi với cô là quan hệ chủ tớ”. - Hình ảnh Hữu Uy với cái nhướn mày quen thuộc hiện lên. Lời nói của Minh Huy đã vô tình khuấy đảo mọi thứ. Có những vết thương đang lên da non, tưởng chừng như đã sắp lành hẳn thì đột ngột lại bị cào xước.

- Em có sao không An Vi, sắc mặt em rất xấu.- Minh Huy lo lắng hỏi.

An Vi vội vã lắc đầu.

- Em không sao. Mà, thầy vừa nói điều gì với em nhỉ? - Cô ngược lên nhìn Minh Huy rồi lúng túng cụp mắt xuống, che giấu những mảng nước trong.

- Thôi, không có gì. Chúng ta vào thôi.

Minh Huy lo lắng An Vi sẽ bị các đồng nghiệp khác để ý bởi có quen biết với anh. Nhưng nhìn biểu hiện của cô, cứ tạm thời để vậy đã, trong công việc, anh cũng chưa phải tiếp xúc với cô nhiều.

- Đây là đồng phục của hai em. Chắc các em cũng biết, các em sẽ được đào tạo trong một thời gian ngắn hạn trước khi ra ngồi quầy. Rất hy vọng các em sẽ thể hiện tốt ngay trong thời gian này. Hai em sẽ là bộ mặt của ngân hàng, sẽ trực tiếp giao dịch với khách hàng nên mọi vấn đề phải xử lý hết sức khéo léo. Nếu có gì còn thắc mắc, các em cứ hỏi chị.- Chị trưởng quầy giao dịch thân thiện nở một nụ cười với hai giao dịch viên mới. An Vi thoáng chút hồi hộp. Cô kín đáo liếc nhìn người bạn bên cạnh. Cô ấy cũng có vẻ hồi hộp không khác gì cô.

An Vi chăm chú lắng nghe và quan sát, tỉ mỉ ghi chép lại tất cả những điều cô cho là quan trọng. Công việc của một giao dịch viên khá bận rộn, lại liên tục tiếp xúc với tiền mặt càng giúp cô cẩn trọng hơn trong công việc.

Chiếc giày cao gót khiến chân cô muốn gãy rời. Cô bỏ giày, thả lỏng chân ra một chút. Cô đấm cho đôi vai mình bớt mỏi rồi xoa xoa lòng bàn chân hơi lồm, chợt nhớ đến lời mẹ nói: “Con gái lòng bàn chân lồm là vất vả đấy con ạ”. Không biết ba mẹ cô lúc này ra sao. Chắc đang mong nhớ cô nhiều lắm. Tâm trạng An Vi trùng xuống. Cô chỉ mong lại được vô tư lự trước mặt ba mẹ như ngày còn ở trong vòng tay gia đình.

- Công việc ngày đầu tiên tốt chứ? - Minh Huy vô tình gặp An Vi khi cô đang đứng ở cổng ngân hàng ngắm mắt tìm xe ôm.

- Ổn thầy ạ. Chị trưởng quầy tận tình lắm, cô bạn mới của em cũng rất thân thiện.

An Vi mặc áo sơ mi kín đáo và chiếc váy công sở bó sát càng tôn thêm vẻ đẹp nữ tính của mình. Nhìn hình ảnh gợi cảm đó của học trò, Minh Huy thoáng chút bối rối... Anh đã để tâm trí mình đi hoang một vài giây trước khi kịp quay về hiện tại, gật đầu đáp lại câu trả lời của cô.

- Chắc chắn em sẽ sớm thích nghi thôi. Mà em vẫn chưa về sao?

An Vi khẽ mỉm môi. Trời cũng đã tối dần. Bóng tối lan quanh những vệt sáng của điện đường. Từng dòng người vội vã lướt qua. Những người phụ nữ bận đồ công sở treo bên cạnh xe những túi ni – lông đầy ắp đồ ăn tươi. Những người đàn ông chở sau xe những đứa trẻ, đưa chúng về nhà từ cổng một trường tiểu học. Tất cả báo hiệu một ngày đã tàn.

- Em đang đợi bạn đến đón thầy ạ.- An Vi nói dối. Cô ái ngại nói thật với anh chuyện mình đang tìm kiếm xe ôm bởi nếu anh biết sự thật, anh sẽ lại tình nguyện đưa cô về nhà.

- Vậy thầy với em cùng chờ. Con gái một mình đứng thế này cũng không ổn đâu.- Minh Huy gạt chân chống xuống, dựa người vào xe, dáng bộ nghiêm túc chờ đợi. Một người con gái như em đứng một mình không ổn, không hề ổn một chút nào hết.

An Vi không biết phải nói gì. Sự quan tâm của thầy nằm ngoài những gì cô có thể tưởng tượng. Cô vâng vâng quai túi xách, không biết mình phải mở lời từ chối thế nào. Minh Huy vẫn đứng đó, vẻ mặt hết sức bình thản. Anh không có vẻ gì là đùa cợt cả - điều đó càng khiến An Vi thêm nghĩ ngợi. Sau một hồi im lặng An Vi mới khó khăn cất lời.

- Thầy về trước đi không muộn rồi.

Minh Huy nghiêng đầu. Một nửa khuôn mặt anh sáng dưới ánh đèn. Cô gái này lúc nào cũng cố ý xua đuổi và chạy trốn anh.

- Sao lúc nào em cũng cố ý định xua đuổi thầy thế nhỉ?

- Em không...

Phải lấy hết can đảm, An Vi mới có thể mở lời, vậy mà Minh Huy lại khiến cô có cảm giác hết sức tội lỗi. Cô chỉ muốn giữ khoảng cách với anh, cái khoảng cách mà lý trí đã xây dựng lên nhưng con tim cứ hồi thúc phải vượt qua. Những giọt nước mắt đã chực trào trên khóe mắt An Vi. Cô đang tự đấu tranh với bản thân mình. Một nửa trong cô muốn gần anh, một nửa trong cô lại muốn trốn chạy. Cô khổ sở. Những ánh đèn xe loang loáng chạy trong mắt nước. Đôi chân cô không kiểm soát được, cứ thế lao đi.

- An Vi!

Minh Huy sững sốt khi thấy An Vi bất ngờ bỏ chạy. Anh đã làm cô tổn thương ư? Anh không chắc có phải nguyên nhân từ chính mình không, nhưng chắc chắn một điều rằng, anh đã nói gì khiến cô tổn thương.

- An Vi. - Anh đuổi theo cô, tấm áo mỏng khoác hờ bay trong gió.

- Thùy Linh. - Anh gọi to tên cô nhưng cô vẫn chạy. - Anh xin em, dừng lại đi Thùy Linh.

Cô vẫn không dừng lại. Minh Huy thấy dạ dày mình quặn thắt. Những cơn đau tiến đến hành hạ anh. Nhưng bước chân của anh không vì thế mà chậm lại. Cái anh cần lúc này là nắm giữ cô bên mình. Cô đang bị bệnh, thì sao chứ? Anh vẫn yêu thương cô, họ đã quyết định về nhà ra mắt nữa rồi cơ mà. Tại sao cô tàn nhẫn với anh như thế. Cuộc sống của anh sẽ như thế nào nếu không có cô?

Ánh đèn pha của một chiếc xe tải chói lòa rọi chiếu vào mắt anh. Đôi mắt Hữu Minh chưa kịp thích ứng với ánh sáng mạnh, đột ngột nhắm lại. Khi anh mở mắt ra, trước mặt anh, một bóng người mong manh từ từ đổ xuống.

10. Chương 10

Anh lặng người đi. Toàn thân tê liệt. Máu trên cơ thể dường như đã dồn hết về não.

Không đau, không đau, người đó nhất định không phải là cô ấy.

Đầu gối anh run rẩy. Anh chạy từng bước. Vấp ngã, rồi lại đứng lên chạy tiếp, miệng anh liên tục lẩm nhảm trên cô.

Cô nằm đó, máu đỏ tươi ứa chảy từ cơ thể cô, lênh láng trên mặt đường. Anh đỡ cô dậy. Những giọt máu từ đầu cô chảy xuống, ướt đẫm đôi tay và vạt áo anh.

- Ai đó gọi giùm tôi cứu thương.- Anh đưa ánh mắt hoảng loạn về phía những người đi đường đang xúm lại chỉ trỏ. Rồi anh lập tức quay trở lại với cô, dịu dàng trấn an. Lúc này anh cần mang đến cho cô niềm tin vào cuộc sống.

- Em yên tâm, em sẽ không sao đâu. - Minh Huy hôn nhẹ lên trán Thùy Linh. Cô từ từ mở mắt. Minh Huy nhìn thấy hình ảnh của anh trong đáy mắt cô. Cặp môi cô khẽ động đậy mỉm cười. Cô nhấc bàn tay của mình lên, Minh Huy lập tức nắm lấy.

- Anh Huy. Em yêu anh. - Cô yếu ớt cất tiếng nói.

- Anh cũng yêu em, Thùy Linh, chúng ta sẽ làm đám cưới, sẽ có những đứa con, nhất định là như thế. Em phải cố lên, cố lên, biết không? - Ánh mắt Minh Huy tràn ngập tình yêu thương.

- Không kịp nữa rồi... Anh Huy, - Thùy Linh chạm nhẹ ngón tay lên môi anh, thì thào - Dù sao thì em cũng sẽ chết. Anh hãy quên em đi và sống tốt, anh nhé.

Đôi mắt Thùy Linh dần dần nhắm lại. Trời bỗng dưng đổ mưa xối xả. Những giọt nước hòa với máu loang lổ trên cơ thể cô, tấp lên gương mặt anh, làm nhạt nhòa ánh sáng của điện đường. Một sự sống leo lét tắt. Anh xiết chặt Thùy Linh vào lòng, trái tim như có hàng vạn mũi dao đang cào xé. Anh gục đầu lên ngực cô.

- Thùy Linh, trọn đời này, anh sẽ mãi yêu em.

- Đưa cô ấy lên xe mau. - Tiếng một người đàn ông vội vã giục. Minh Huy bế cô đặt lên cang. Bàn tay anh vẫn không rời bàn tay cô. Xe chuyển bánh, tiếng còi xe hú lên sự tang tóc lạnh lẽo.

- Tôi cần người nhà bệnh nhân ký tên vào đơn đồng ý phẫu thuật. Anh là gì của cô ấy?

- Tôi là chồng cô ấy. - Minh Huy lập tức đỡ lấy mẫu đơn, anh không nghĩ gì ngoài việc cứu sống An Vi. - Cô ấy thế nào rồi bác sĩ?

- Tình hình rất nghiêm trọng nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức. Được rồi. Anh ngồi đây đợi đi.

Cánh cửa phòng phẫu thuật đóng lại. Minh Huy gục mặt xuống lòng bàn tay. Máu đã loang đỏ trên vạt áo anh, ánh mắt tò mò của những bệnh nhân ngang qua dán vào cơ thể anh nhưng anh không hề để ý. Chẳng có gì quan trọng bằng tính mạng An Vi lúc này.

Mỗi khắc mỗi giây trôi đi chậm chạp. Cả thế giới chuyển động, còn mình anh đứng im. Từ ký ức xa xôi vọng về hình ảnh của một người con gái.

Thùy Linh mỉm cười nhặt một chiếc lá đặt lên tay anh.

- Hạnh phúc đang có, nhất định anh phải trân trọng nhé. - Minh Huy gật đầu.

- Anh nhất định sẽ trân trọng.

Anh đã giữ lời, còn cô thì không. Cô tan vào hư không, giã vò anh một cách độc ác. Hình ảnh cô mờ dần mờ dần. Minh Huy hốt hoảng đưa bàn tay vào không trung níu giữ cô... nhưng không kịp nữa. Cô đã rời xa anh, rất xa...

Một áng mây lơ lửng trên đầu anh. Gương mặt một người con gái mờ mờ hiện lên. Minh Huy vui mừng.

- Thùy Linh. Em đã trở về đây à?

- Em không phải là Thùy Linh. Em là An Vi.- Cô tỉnh ngịch cười. Nắng lấp lánh rơi trên kẽ lá, từng giọt, từng giọt đậu xuống gương mặt cô.

- Thầy chơi trò trốn tìm với em không?— má An Vi hây hây đỏ. - Bây giờ em đi trốn, còn thầy sẽ đi tìm nhé. Thầy nhắm mắt lại. Một hai ba...

- An Vi.- Minh Huy choàng tỉnh. Vẫn là hành lang màu trắng lạnh ngắt. Chỉ còn mình anh đang ngồi trên ghế đợi ở bệnh viện.

Anh day day thái dương. Anh đã thiếp đi sao?

Cánh cửa phòng phẫu thuật mở. Minh Huy lập tức đứng dậy.

- Cô ấy thế nào rồi bác sĩ?

- Tình hình tạm thời đã ổn định. Chúng tôi sẽ chuyển cô ấy về phòng hồi sức. Nhưng xin lỗi anh, đứa bé chúng tôi không giữ được.

Vậy là An Vi đã tạm ổn. Minh Huy thở phào. Nhưng còn đứa bé? Đứa bé là như thế nào? An Vi đã có chồng rồi sao? Minh Huy bỗng thấy tim mình quặn thắt...

- Cảm ơn bác sĩ.

- Không có gì, đó là trách nhiệm của chúng tôi.

Minh Huy nhẹ nhàng ngồi bên cạnh An Vi, ngắm nhìn cô chìm sâu trong giấc ngủ. An Vi chỉ là đang ngủ thôi. Rồi cô ấy sẽ tỉnh dậy. Cô ấy sẽ không độc ác, sẽ không bỏ mặc anh.

Ánh nắng đầu tiên chiếu qua khe cửa sổ, khơi nguồn sống. An Vi chợt mình tỉnh giấc. Cô nhìn thấy một dáng dấp quen thuộc. Anh đang ngủ gục bên cạnh cô. Đôi mắt cương nghị nhắm nghiền. Hàng lông mày rậm hơi nhíu lại. Đôi môi khô khốc như mảnh đất khô cằn cần tưới tắm. Cô định đưa bàn tay chạm vào gương mặt anh, nhưng đồng dây rợ đã níu cô lại.

- Em tỉnh rồi sao?— Minh Huy ngẩng đầu dậy. Hốc mắt mệt mỏi nhưng ánh lên sự vui mừng.

- Cảm ơn thầy.- An Vi cụp mi mắt. Vì cô mà anh đã phải trải qua biết bao rắc rối.

- Có cần báo với ba mẹ hay... bạn Phương Nhã của em không?— Minh Huy định nhắc đến bạn trai của An Vi nhưng rút cuộc, anh không thể cất lên hai từ ấy. Chút ích kỷ len lỏi vào con tim anh, giằng vò anh.

- Phương Nhã chắc lo cho em ghê lắm. Còn ba mẹ em... họ ở rất xa, không cần báo thầy ạ. Em chắc chắn cũng sẽ nhanh hồi phục thôi.

An Vi nghiêng mặt quay vào trong, cố giấu những giọt nước mắt đã chảy tràn nơi khóe mi. Chắc giờ này ba mẹ cô đang nhớ cô nhiều lắm.

- Điện thoại của em hỏng rồi. Em còn nhớ số Phương Nhã không, để thầy gọi giúp.

- Vâng.- An Vi gật đầu.

Chẳng nơi nào cô bạn Phương Nhã này đến là “sóng yên biển lặng”. Khi vừa nhìn thấy An Vi nằm trên giường bệnh, Phương Nhã đã liên tục mắng nhiếc cô vì tội đi đường không cẩn thận. Tuấn Duy phải kéo tay áo mấy lần cô mới chịu thôi.

- Ba mẹ mày chỉ có mình mày là con gái. Mày lại chưa chồng con gì. Nếu ngộ nhớ làm sao thì tao biết ăn nói với các bác thế nào?

An Vi gượng gạo cười.

- Mày không thấy tao vẫn sống đây à. Cứ rửa tao hoài như thế, tao không chết vì tai nạn cũng chết vì mày mất thôi.

Cuộc đối thoại của Phương Nhã và An Vi lại dấy lên trong lòng Minh Huy sự nghi hoặc. An Vi chưa lập gia đình. Câu chuyện về một đứa bé. Việc rời tới một nơi xa. Anh bắt đầu khớp nối lại các sự việc. Và anh suy đoán rằng, An Vi tìm đến vùng đất này như muốn trốn chạy khỏi sự đau đớn, hờn tủi... Có lẽ chuyện cô

mang thai, chính bản thân cô cũng chưa thể nhận biết được. Minh Huy nhìn An Vi. Gương mặt cô vẫn còn tái nhợt. Anh dồn nén mọi thắc mắc vào lòng mình. Bí mật này, anh sẽ giấu cô, không để cô thêm một lần nữa phải chịu tổn thương.- Cháu đang nấu cháo đấy à? - Bà nội Minh Huy đặt làn thức ăn xuống. Lâu lắm rồi mới thấy thằng cháu này vào bếp. Bình thường nó bận đến nỗi thời gian ăn còn chẳng có nữa, huống gì là thời gian nấu ăn.

- Một người bạn của cháu đang bị ốm bà ạ. - Minh Huy loay hoay tắt bếp. Anh lấy chiếc lót tay mở vung. Hương cháo thơm bay đều khắp gian phòng. Anh múc một muỗng nhỏ, đặt ra chén mời bà.

- Bà nếm thử xem, thế này đã được chưa ạ?

Bà cụ đưa thìa cháo lên miệng, nhấp nhấp mấy cái rồi gật đầu:

- Cũng được rồi đấy. Nhưng lần sau muốn nấu gì cứ để bà giúp cho. Mà người bạn nào của cháu bị ốm thế?- Bà cụ tò mò nhìn anh.

Minh Huy cảm thấy hơi thiếu tự nhiên với cái nhìn của bà. Anh vờ với lấy chiếc khăn lau tay, tìm cớ quay mặt đi. Anh sợ bà soi thấu tâm can mình.

- Một bạn đồng nghiệp bà ạ.

- Thế hả. Hôm nào đưa con bé về cho ông bà gặp nhé.

- Cháu đã nói đồng nghiệp đó là nam hay nữ đâu mà bà đã biết thế? - Minh Huy ngạc nhiên.

- Cháu trai, một chàng trai ba mươi, thực ra “triệu chứng” yêu cũng chẳng khác gì chàng trai mười tám - bà cụ tẩm tẩm - Nhất định phải dẫn con bé về gặp mặt ông bà đấy nhá.

- Vâng, khi nào chinh phục được cô ấy, cháu sẽ giới thiệu với bà. - Minh Huy ôm lấy vai bà.

Cuộc sống này như một giấc mộng. Lúc nghĩ về quá khứ đau thương cũng như lúc tỉnh dậy sau một cơn ác mộng. Có đón đau, có hoảng sợ nhưng sẽ không khiến người ta phải mãi thẫn thức nữa.

Sau gần một tháng làm bạn với giường bệnh, cuối cùng An Vi cũng được xuất viện.

An Vi bé bỏng bước đi bên cạnh Minh Huy trong công viên thành phố. Suốt thời gian qua Minh Huy đã luôn bên cạnh cô, động viên cô. Thậm chí, hàng ngày anh còn mang đồ ăn đến cho cô tắm bổ.

Phương Nhã luôn trêu chọc An Vi.

- Ốm như mày tao cũng muốn. Trời ơi, không ngờ thầy Huy tài năng xuất chúng, thông minh tuyệt đỉnh cũng lại rơi vào bẫy tình của mày. Cuộc đời này thật bất công.

An Vi đã phải cốc đầu Phương Nhã khi nhìn thấy gương mặt thoáng chút không vui của Tuấn Duy.

- Anh Tuấn Duy tốt như vậy, mày còn đòi hỏi gì nữa hả?

- Ôi trời, tốt nhưng chỉ có một. Còn mày... - Phương Nhã giơ ngón tay lên đếm - Chắc chắc. Tao cứ nghĩ nữa thì chắc là kín hết cả đầu ngón tay lẫn ngón chân mắt.

Nghĩ đến vẻ mặt của cô bạn thân, An Vi không khỏi bật cười.

- Em cười gì thế?- Minh Huy cúi xuống nhìn An Vi.

- Không có gì ạ! - Cô ngập ngừng. - Cảm ơn sự giúp đỡ của thầy!

- Em lại khách sáo rồi! - Minh Huy mỉm cười. - Mà ngân hàng đang chờ em trở lại đấy.

Anh cũng đang chờ em trở lại. Đôi mắt đẹp của Minh Huy nhìn cô đắm đuối. An Vi có thể cảm nhận được những điều mà ánh mắt kia muốn nói với cô nhưng cô cố tình giả vờ không biết. Cô tự cảm thấy mình không xứng đáng với anh.

Nhưng trái tim cô đã không đồng tình với lý trí của mình. Nó đập liên hồi mỗi khi ở bên anh và luôn khắc sâu hình ảnh đó mỗi lúc không có anh bên cạnh. Anh luôn xuất hiện trong những giấc mơ của cô. Dịu dàng

và ân cần đến từng cử chỉ. Có lần cô đã từng mơ được hôn lên đôi môi kia. Nụ hôn môi đầu đời ngọt ngào, say đắm...

Minh Huy đọc được suy nghĩ của An Vi. Chắc chắn lúc này cô đang cảm thấy không tự tin. Một người con gái có quá khứ, bên ngoài dù có tỏ ra bình thản đến đâu thì bên trong cũng không tránh khỏi những dằn vặt, khổ sở - dù lỗi lầm có thể không xuất phát từ chính bản thân họ. An Vi chắc đã trải qua thương tổn bởi một người đàn ông nào đó. Và sẽ còn mất rất nhiều thời gian để anh có thể khóa lấp những nỗi đau trong cô.

- Phượng nở rồi kìa thầy! - An Vi háo hức reo lên khi nhìn thấy những cánh phượng nở đỏ trên tán cây xanh. - Từ bé đến giờ em chưa bao giờ nhìn thấy nhiều phượng đến thế.

Minh Huy bật cười. An Vi thật giống trẻ nhỏ. Anh đưa mắt nhìn theo ngón tay cô. Những cánh phượng mỏng mảnh như cánh bướm, đan lại với nhau thành một dải đỏ tươi rực cả góc trời. Một vài cánh hoa theo gió liệng xuống mặt đất, An Vi lập tức nhặt lấy.

- Cánh cái có đốm trắng này ăn được đấy. Vị chua chua, ngọt ngọt.- Minh Huy chỉ vào cánh phượng trên tay cô.

An Vi gật gật đầu:

- Tiếc là cây phượng này cao quá, em không đủ sức hái lấy một bông để thử. Nhưng mà cũng không vội ...- Ánh mắt An Vi sáng lên. - Em còn ở đây dài mà.

An Vi sẽ còn ở đây dài. Trong lòng Minh Huy chút dịu ngọt lan tỏa. Anh quay sang nhìn An Vi, chỉ mong những nụ cười sẽ mãi không bao giờ tắt trên môi cô.

11. Chương 11

- Dương Kha. - An Vi sững người khi nhìn thấy chàng trai trước mặt. Dương Kha đứng giữa sắc phượng đỏ thắm, an nhiên trong chiếc áo trắng kẻ dọc. Anh đã gây đi rất nhiều từ ngày cô bỏ đi. Nhưng thần thái vẫn rất mạnh mẽ.

- Câu tiếp theo cậu định hỏi là làm sao tớ tìm được đến đây đúng không?- Dương Kha lạnh lùng.

An Vi không muốn Minh Huy phải chứng kiến cảnh tượng này. Chỉ là chuyện riêng của cô, cô không muốn cho anh biết.

- Em xin phép thầy... - An Vi nói nhỏ với Minh Huy rồi quay lại nói với Dương Kha - Cậu đi theo tớ.

Lúc này Dương Kha mới để ý đến người đàn ông bên cạnh An Vi. Người đàn ông đó chừng ba mươi. Rất điển trai. Các đường nét trên gương mặt rất rõ ràng. Sức hấp dẫn của anh ta có thể mê hoặc bất cứ một cô gái nào. An Vi có vẻ rất thân thiết với người đàn ông đó. Những ngón tay của Dương Kha khẽ siết lại.

Minh Huy gật đầu thay lời chào chàng trai trước mặt. Anh ta cũng đáp lại nhưng gương mặt vẫn lạnh lùng như thế, vẻ lạnh lùng rất đặc biệt. Sức trẻ tràn đầy trên cơ thể cậu ta, duy chỉ có gương mặt là thể hiện sự mệt mỏi. Có lẽ chàng trai này đang có chuyện gì lo lắng? Liệu đó có phải là bạn trai cũ của An Vi không? Minh Huy tự hỏi mình. Nhưng nhìn cách họ nói chuyện với nhau, xem ra không phải. Chàng trai này có thể là một nút thắt nào đó trong cuộc đời An Vi. Song đối với Minh Huy bây giờ, điều đó không còn quan trọng nữa. Dù quá khứ của An Vi như thế nào, thì anh cũng vẫn sẽ bên cạnh cô, trừ khi cô không có tình cảm với anh và mong muốn anh biến mất!

Dương Kha ngồi đối diện với An Vi trong quán café. An Vi trước mặt anh vừa gần gũi lại vừa xa lạ. Quảng thời gian vừa qua không hề dài nhưng đã có bao nhiêu chuyện xảy ra khiến anh không còn nhận thấy cô hoàn toàn là của ngày trước.

- Tớ nghe nói cậu vừa bị tai nạn?

- Là Phương Nhã nói cho cậu biết chỗ này?

- Đúng. – Dương Kha gật đầu cương nghị, ánh mắt nhìn An Vi không rời – Tớ đã rất vất vả để có được số điện thoại của cô ấy, và đã rất vất vả để có thể tìm được cậu.

Mỗi câu nói của Dương Kha lại như một vết cứa vào vết thương vẫn còn chưa kín miệng trong trái tim anh. An Vi đã chạy trốn khỏi thế giới mà anh với cô đang sống – không một lời từ biệt. Mỗi giây phút qua, anh không ngừng nhớ đến cô, không ngừng tưởng tượng xem cô đang sống như thế nào. Anh nhìn từng góc trong căn phòng nhỏ của mình, đâu đâu cũng in đậm hình bóng của cô. Nhưng dường như trong những suy nghĩ của cô, anh không tồn tại. Anh cay đắng. Suốt mười sáu năm, trong giấc mơ của anh không có bóng hình của bất kỳ người con gái nào khác ngoài cô. Vậy mà... liệu đã có lần nào trong đời, anh xuất hiện trong những giấc mơ của cô?

- Tớ xin lỗi, Dương Kha. Tớ biết chắc chắn cậu sẽ lo lắng cho tớ nhưng tớ không thể làm khác được. Cậu còn có cả một tương lai dài phía trước và tớ không muốn mình hủy hoại nó. Dương Kha, tớ hiểu những gì cậu dành cho tớ, nhưng tình cảm là điều không thể ép buộc. Cậu là một người bạn của tớ, một người bạn mà dù có rời xa, tớ vẫn sẽ vĩnh viễn không thể nào quên.- An Vi nói một hơi hết những suy nghĩ của mình. Cô sợ ở một giây khắc nào đó nếu phải dừng lại, cô sẽ không nói tiếp được nữa. An Vi rất cảm động trước tình cảm của Dương Kha. Nhưng đó không phải là tình yêu. Cô không thể dối lòng mình, càng không thể dối Dương Kha.

Những giọt café tí tách rơi. Ngoài ô cửa sổ, nắng vẫn nhảy múa, sáng bừng cả một khoảng không nhưng trong này cả không gian chìm trong im lặng, một màu sắc man mác buồn nhuốm vào từng hơi thở. Điều mà An Vi nói, Dương Kha làm sao có thể không biết. Đâu phải anh mới quen biết cô một hai ngày. Đâu phải chưa lần nào anh đau khổ vì cô?

An Vi nhìn nét mặt bình thản của Dương Kha. Vẫn là một Dương Kha mà cô quen biết. Một gương mặt luôn biểu lộ sự bình tĩnh đến ngạc nhiên nhưng trong lòng lại thực sự đang dậy sóng. Cậu ấy nhất định rồi sẽ ổn. An Vi không cho phép mình yếu mềm.

- Cậu sẽ ở lại đây bao nhiêu lâu?- Dương Kha không nhìn An Vi, đôi mắt nâu đang chạy theo những vệt nắng đọng đưa theo tán lá. Em sẽ định trốn khỏi thế giới của anh bao lâu?

- Tớ đã tìm được một công việc ổn định...

- Và sắp tới sẽ tiến đến một tương lai ổn định, với người đàn ông lúc này.- Giọng Dương Kha vẫn hết sức bình thản. Tiếng anh nhẹ nhàng lướt qua như một cơn gió. Cặp mắt nâu nhìn theo vệt nắng, đọng đưa, đọng đưa.

An Vi trân trối nhìn Dương Kha. Hẳn là tâm trạng của cậu ấy rất tệ. An Vi không biết nói gì thêm. Cô cũng đưa mắt nhìn qua ô cửa kính. Những kỷ niệm tuổi thơ bên Dương Kha quay về...

- Sau này cậu làm cô dâu của tớ nhé! - Tám tuổi, Dương Kha đã hỏi cô như vậy.

- Tớ sẽ không làm cô dâu của những người ngốc hơn tớ.

Lúc đó, An Vi là người học giỏi nhất lớp.

- Vậy tớ sẽ chứng minh cho cậu thấy là tớ không ngốc hơn cậu.

Năm mười lăm tuổi, Dương Kha đã chứng minh được mình không còn “ngốc” hơn An Vi. Dương Kha thi đỗ vào lớp chọn một của trường, còn An Vi chỉ là lớp chọn ba. Ở tuổi đó, hai cô cậu đã bắt đầu biết ngại. Dù chuyện cũ năm xưa Dương Kha không còn nhắc đến nữa nhưng trong lòng anh vẫn mãi mãi dành tình cảm cho An Vi.

- Câu chuyện của rất nhiều năm trước, có lẽ cậu đã quên nhưng tớ đã chứng minh được tớ không ngốc như cậu. Tớ biết từ bỏ những gì không thuộc về mình. Tớ sẽ không làm phiền cuộc sống của cậu nữa. - Dương Kha đột ngột đứng dậy, vẫn không nhìn vào mắt An Vi. - Cậu nhất định phải sống tốt và hãy luôn nhớ rằng tớ luôn ở bên cậu. Anh nhanh chóng tiến về phía quầy thanh toán rồi bước ra cửa, không đợi An Vi. Anh sợ nếu nhìn cô một lần nữa, anh sẽ ngập chìm vào trong tình cảm với cô, mãi mãi không dứt ra được.

An Vi đang ngồi trước mặt anh không còn là An Vi của mười sáu năm trước. Và anh cũng không còn là Dương Kha của mười sáu năm trước. Giữa hai người đã có những lần ranh rõ ràng. Tình cảm của cô vĩnh viễn không thuộc về anh.

An Vi ngồi bất động. Cô đang trôi trong những cảm xúc vô định. Cô cũng muốn mình yêu Dương Kha. Ba mẹ cô cũng muốn cô yêu Dương Kha. Dương Kha nhất định sẽ là một người chồng, người cha tốt. Đối với phụ nữ, chẳng có gì quan trọng bằng việc có một gia đình êm ấm. Nhưng trái tim cô lại không thể làm điều đó. Trái tim cô đã dành chỗ cho người khác. Cô thấy có lỗi với Dương Kha...

An Vi cứ ngồi rất lâu, rất lâu như thế. Chỉ đến khi người phục vụ đến bên hỏi cô có dùng thêm đồ uống gì không, cô mới giật mình. Dương Kha đã bỏ đi, những tách café cũng đã nguội ngắt.

An Vi lao ra cửa nhưng chỉ còn lại khoảng trời phượng rực đỏ ngày hè. Hình ảnh Dương Kha đã tan biến trong khoảng không...

Minh Huy nhìn theo những bước chân thẫn thờ của An Vi, trong lòng trào dâng nỗi chua xót. Anh chỉ muốn được ôm lấy cô, hoặc chí ít là nắm lấy bàn tay cô. Nhưng lúc này điều đó là không thể... Anh bước chậm chậm theo cô, nhìn cái bóng liêu xiêu đổ trong ánh dương của một ngày tàn.

- Bà chị họ tao sắp cưới, tao phải qua nhà bà ấy ngủ một hôm mày ạ!

- Vậy anh Duy có đi cùng mày không?- An Vi bồn chồn hỏi.

- Mày dở hơi à? Ông ấy sang đây làm gì?- Phương Nhã nhét một vài đồ dùng cá nhân vào chiếc túi nhỏ - Ông ấy chờ tao qua đây rồi mai lại sang đón tao về.

Như vậy là tối nay chỉ còn An Vi và Tuấn Duy ở nhà. Phương Nhã này gốc thật. Ai lại để chồng mình với người phụ nữ khác ở cùng một nhà qua đêm bao giờ, dù có là bạn thân đi chăng nữa. Cô đã ngẫm nhắc nhở qua vài lời bóng gió nhưng Phương Nhã vẫn vô tâm không để ý. An Vi nén tiếng thở dài. Thôi, đành thế, chắc là cũng không có chuyện gì đâu, Phương Nhã chỉ đi một ngày thôi mà.

- Anh rửa tay rồi vào ăn cơm! - Trên bàn những món ăn đã đầy ắp tỏa khói nghi ngút. An Vi hài lòng, trình độ nấu ăn của cô ngày càng lên tay.

- Anh vào ngay đây.- Tuấn Duy tĩa nốt chiếc thìa úa trên chậu cây rồi bước đến bồn rửa tay. Cây cối chờ anh chăm sóc nhưng An Vi cũng đang chờ cơm anh. Là An Vi chứ không phải là Phương Nhã. Tuấn Duy cảm giác có chút gì đó khác lạ nhưng không định hình rõ.

- Chà, những món ăn thật tuyệt. Em khéo tay lắm An Vi ạ.- Tuấn Duy ngồi vào bàn ăn, đưa cặp mắt ướt về phía An Vi.

An Vi cố tình lơ đi ánh mắt đầy tình tứ ấy. Dù sao lúc này cũng chỉ có cô và Tuấn Duy, nếu không lơ đi, cô cũng chẳng còn cách xử lý nào tốt hơn nữa.

- Đâu có anh, tất cả là nhờ Phương Nhã đó.

- Em học của Phương Nhã sao? - Tuấn Duy nghi ngờ hỏi - Chẳng lẽ trình độ của cô ấy đã nhanh chóng tăng lên đột biến?

Thật ra, trong thời gian rảnh rỗi vừa qua, An Vi đã lên mạng tìm hiểu về việc nấu ăn rất nhiều. Trước đây cô không để ý nhưng sau này mới nghiệm ra nấu nướng cũng quả là một công việc thú vị. Một cách tiêu khiển có hiệu quả.

- Phương Nhã thèm ăn nhiều món, em hứa sẽ làm cho cô ấy ăn mà. Cũng là công của Phương Nhã cả. - An Vi nhanh tay đảo nồi cơm - Anh đưa bát đây em xới cho.

Thứ ánh sáng dịu dịu của đèn chùm lan tỏa khắp căn phòng, mờn man trên gương mặt An Vi. An Vi quả thật rất xinh đẹp. Cặp mắt đen sáng đã mê hoặc biết bao chàng trai. Đôi môi mọng đỏ quyến rũ. Một vẻ đẹp vừa thánh thiện, vừa hết sức gợi cảm.

Tuấn Duy đang quay trở lại quãng thời gian còn theo đuổi cô. Anh luôn dõi theo bóng dáng cô mỗi khi cô xuất hiện, luôn dành một chỗ gần cô trong mỗi cuộc liên hoan. Anh đã từng khát khao chiếm giữ đôi môi kia. Anh đã từng muốn được ve vuốt bầu má mịn màng kia biết nhường nào. Tiếc là anh đã không kiên định... Cảm giác nuối tiếc tràn về, Tuấn Duy như người say. Giá như anh có cơ hội làm lại. Anh nhất định theo đuổi cô đến tận cùng.

- Anh để em lấy thêm cơm.- Đôi bàn tay thon trắng mịn màng của An Vi đưa ra trước mặt Tuấn Duy. Mỗi hành động của An Vi lúc này đều như thiêu đốt anh. Anh đã rất kìm nén để không chạm vào đôi bàn tay ấy. Phương Nhã hiện tại mới là vợ anh, là người anh quan tâm.

Nhưng người đàn ông trong Tuấn Duy đang sống dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết...

Tấm cửa kính mờ ảo của nhà tắm hiện lên hình ảnh của người phụ nữ yêu kiều trước mắt. Tuấn Duy không chịu nổi những đòi hỏi đang bức bối trong người. Anh dán mắt vào tấm kính, nhìn theo từng chuyển động của cơ thể An Vi. Đôi bàn tay của cô lơ lửng trên bờ vai gầy. Chiếc cổ cao thanh mảnh ngửa lên đón chờ những dòng nước mát. Bầu ngực lấp ló theo từng cử động.

Tuấn Duy nuốt nước bọt. Cổ họng anh khô khốc. Lửa tình đã thiêu cạn tất cả. Cơ thể đàn ông của anh như muốn nổi loạn...

An Vi bất chợt phát hiện ra sự có mặt của Tuấn Duy trong phòng. Cô hoang mang nép vào sâu trong mép cửa rồi vội vàng mặc lại quần áo. Anh ta có ý định gì? Nhớ lại những biểu hiện của Tuấn Duy vừa qua, An Vi cảm thấy sợ hãi vô cùng... Một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng cô. Cô đã mặc quần áo xong nhưng không dám ra ngoài. Nếu bước ra ngoài, có thể cô sẽ gặp nguy hiểm... Cô phải giữ gìn cho chính cô và giữ gìn cho hạnh phúc gia đình bé bỏng của Phương Nhã nữa. Nhưng chốt cửa kia rất lỏng lẻo, chỉ cần một cái đập mạnh thì chắc chắn sẽ bung ra. Lúc đó, cô sẽ ở trong tình cảnh nguy hiểm.

Gian phòng này quá chật hẹp. Anh ta có thể dồn ép cô và cô khó có thể thoát thân. Những câu chuyện về yêu râu xanh cô đã từng đọc trên báo chí bỗng hiện về đe dọa cô. An Vi nhìn quanh, không có gì có thể làm vũ khí chống lại người đàn ông kia được. Những giây im lặng đến đáng sợ. Giờ đây, tất cả chỉ phó thác cho phần người trong Tuấn Duy.

An Vi nhắm mắt áp chặt tay lên ngực mình. Tim cô đập thình thịch. Tiếng bước chân mỗi lúc một gần.

12. Chương 12

Tuấn Duy tiến gần đến phía cửa. Anh cúi xuống nhặt chiếc dây buộc tóc An Vi đánh rơi trên sàn nhà, đặt lên chiếc bàn trang điểm bên cạnh giường cô rồi lặng lẽ khép cửa ra ngoài. Anh không cố ý bước vào căn phòng này, chỉ là công việc làm anh cảm thấy rất mệt mỏi, cần người nói chuyện. Anh chỉ có ý định như vậy thôi. Nhưng trong phút giây nào đó, anh đã có ý nghĩ muốn chiếm đoạt An Vi. Làm sao có thể cầm lòng trước một người phụ nữ đẹp? Anh cũng là đàn ông. Mọi đàn ông đều có xúc cảm bình thường đều như thế.

An Vi lạnh ngắt trong nhà tắm ẩm ướt. Những gì cô vừa trải qua thật đáng sợ. Tuấn Duy rõ ràng đã ở đây và anh ta lên nhìn ngắm cơ thể cô. An Vi giận dữ. Không thể tha thứ cho anh ta được. Anh ta rõ ràng là một người đàn ông không đàng hoàng. Chỉ có những người đàn ông không đàng hoàng mới lén lút như thế. Nhưng tất cả trùng xuống khi cô nghĩ tới Phương Nhã. Nếu như Phương Nhã biết được thì cô ấy sẽ đau đớn đến mức nào. Hơn nữa, cô ấy còn đang mang thai. An Vi tự trấn an mình. Cô nhẹ nhàng hít thở, ngăn những cơn xúc động có thể làm cô nổ tung bất cứ lúc nào. Cô lập tức phải rời đi. Nhưng rời đi đâu? An Vi không thể trả lời được câu hỏi này. Cô nhanh chân bước ra khỏi nhà tắm rồi chốt cửa lại. Cô quy xuống sau tiếng tách của khóa cửa vang lên. Trời bây giờ đã khá tối và cũng không có gì bảo đảm cho sự an toàn của cô để thoát khỏi căn phòng này.

Chuông điện thoại rung báo tin nhắn đến khiến An Vi hoảng sợ. Mọi tiếng động lúc này dường như đều quá sức chịu đựng của cô. Cô chân trần bước trên sàn nhà, đến bên cạnh giường lấy điện thoại. Mồ hôi toát ra trên tay cô trơn nhẵn. Là tin nhắn của Minh Huy. Một tin nhắn với đôi ba dòng gọn gàng nhưng An Vi không nhớ được bất cứ một chi tiết nào. Trong đầu cô chỉ còn đọng lại duy nhất câu hỏi: Làm thế nào để có thể thoát khỏi đây? An Vi hít một hơi dài. Bàn tay nóng hổi của cô cầm chặt lấy điện thoại.

- Em cần sự giúp đỡ của thầy! - Cô áp chặt tai mình vào ống nghe.

- Có chuyện gì thế An Vi? - Minh Huy cảm nhận được sự lo lắng của An Vi trong từng hơi thở. Có lẽ cô ấy lại vừa trải qua một chuyện gì đó đáng sợ.

- Thầy có biết nơi nào em có thể trú tạm qua một đêm không?

Mùi của căn phòng lâu ngày chưa có người ở xộc vào mũi khiến An Vi ho sặc sụa. Bụi phủ kín trên nền nhà và sự ẩm mốc do thiếu sáng không ngừng tấn công cô. Nước mắt cô trào ra vì ho.

- Em bị ốm rồi.

- Có lẽ tại em... ngâm nước... lâu quá.- Giọng nói của An Vi đứt quãng trong những cơn ho. Minh Huy xót xa.

- Ở đây không thể ngủ được đâu. Em về nhà thầy đi.

- Đây cũng là nhà thầy mà.- An Vi cố nén những cơn ho. Gương mặt cô đỏ bừng lên sau những cố gắng vô ích.

- Thôi nào, bây giờ là lúc nào còn lý sự nữa? - Minh Huy nghiêm túc nói.

- Không ít ra em cũng phải đến ở một nhà nghỉ nào đó chứ?

An Vi bất giác rung mình. Cô không còn cảm thấy tin tưởng một nơi nào khác, đặc biệt là nhà nghỉ. Hình ảnh những gã đàn ông đi qua đi lại trước những cổng nhà nghỉ, cặp mắt hau háu như muốn ăn tươi nuốt sống cô làm cô thấy sợ hãi. Rồi cô nhớ lại gương mặt của Tuấn Duy. Anh ta đã tỏ vẻ ngạc nhiên khi Minh Huy đến đón cô. Thật là giả dối. Chẳng nhẽ những gì anh ta đã làm cô không nhận biết được sao?

Nhưng liệu có tin tưởng được Minh Huy không? An Vi không hề đặt ra câu hỏi đó. Bởi đơn giản Minh Huy đã từng là một người thầy của cô. Và hơn ai hết, cô hiểu Minh Huy sẽ không bao giờ làm những điều như thế.

- Thôi, quyết định vậy đi. Em sẽ về nhà với tôi. Tôi ở cùng ông bà, sẽ không bất tiện cho em đâu.- Minh Huy cương quyết. Anh phải quyết định thay An Vi. Cô gái này rất cứng đầu. Anh phải dùng uy quyền của mình để ép buộc cô.

- Cháu dùng khăn lau tóc này cho khô đi. - Chiếc khăn bông màu xanh nước biển được nhẹ nhàng đặt lên tay An Vi. Cô ngược ánh mắt cảm động lên nhìn bà nội Minh Huy. Bà nội anh cũng giống bà nội cô, cũng hiền từ như thế. Có điều, bà nội cô đã vĩnh viễn không còn. Lâu lắm rồi cô mới nhận được cảm giác thân thương này.

- Cảm ơn bà! - Cô đưa tay lau chiếc khăn trên tóc. Mái tóc cô đã được gió làm khô đi một nửa nhưng vẫn còn ẩm ướt.

- Tóc cháu dày thật đấy.- Bà cụ hiền từ mỉm cười, vuốt nhẹ mái tóc cô. Vừa mới gặp An Vi nhưng bà đã cảm giác như thân quen từ rất lâu rồi.

- Tối nay em ngủ với bà nhé. Chỗ trọ của cô ấy đang sửa, chủ nhà báo vội quá, khiến cô ấy chưa tìm được chỗ nào để đi bà ạ.- Minh Huy thoải mái trong bộ quần áo mặc nhà. Anh bịa tạm một lý do để “hợp thức hóa” việc An Vi xuất hiện cùng anh đêm nay. Lẽ dĩ nhiên là ông bà cũng chẳng tra hỏi nhiều đến thế. Anh còn thấy rõ họ rất phấn khởi khi anh dẫn một cô gái về nhà.

Dưới lớp áo mỏng, An Vi có thể thấy được những đường nét rắn rỏi trên cơ thể anh, từ cánh tay đến vùng bụng săn chắc. Làn da rám nắng càng làm nổi bật nụ cười rạng rỡ trên khóe môi anh. Con người Minh Huy vừa toát ra vẻ đẹp âm áp, dịu dàng, vừa mạnh mẽ nồng nhiệt. An Vi trộm nhìn anh nhưng lại ngại người trước sức hấp dẫn đó... đã khiến anh bất gặp. Cô nhanh chóng quay mặt đi, giả vờ ngó lơ xung quanh nhưng không giấu được vết hồng thoảng qua nơi gò má.

- Nào thôi, đến giờ đi ngủ rồi. Mai hai đứa còn phải đi làm sớm nữa. Cháu là đồng nghiệp của thằng Huy đúng không?- Bà cụ vừa nhắc nhở vừa hỏi thăm.

- Chúc bà và em ngủ ngon nhé!

Minh Huy sải bước ra khỏi phòng. Anh đã bắt gặp ánh mắt cô hướng về phía anh khiến anh tê liệt trong tích tắc. Ánh mắt ấy như có điện, chạy dọc sống lưng anh. Dư âm của cơn tê lan dần đến những ngón tay rồi dịu lại, hình thành nên một thứ cảm xúc kỳ diệu.

Dáng người cao lớn của Minh Huy nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt An Vi. Cô cũng muốn đáp lại lời chào của Minh Huy. Nhưng bước chân của anh đã nhanh hơn suy nghĩ của cô bởi cô còn đang rối rắm trong lối xưng hô phải dùng trước mặt bà nội anh. Gọi Minh Huy bằng “anh” sao? An Vi lắc lắc đầu. Thật khó có thể thoát ra tiếng ấy. Cô vỗ nhẹ lên trán như muốn xua đi những ý nghĩ đang quanh quẩn rồi ngả người xuống bên cạnh bà nội anh.

- Hi vọng là cháu không lạ nhà.- Bà cụ nắm lấy tay An Vi, vui vẻ.

- Cháu dễ ngủ mà bà! – An Vi bóp nhẹ tay bà cụ. – Chúc bà ngủ ngon. Chiếc điện thoại trong túi áo An Vi rung lên liên tục. An Vi nhắc điện thoại nhìn nhanh số máy. Đúng như cô dự đoán, chỉ có thể là Phương Nhã. Ngày hôm nay Phương Nhã về, nghe chuyện cô qua đêm ở bên ngoài, ắt hẳn sẽ rất sốt ruột. An Vi nhấn nút tắt. Một lúc nữa, khi công việc rảnh rang hơn, cô sẽ gọi lại cho Phương Nhã.

Nhưng công việc lu bù khiến cô không thể nghỉ tay. Ngày hôm nay khách hàng đến giao dịch đông chóng mặt. Yêu cầu lập sổ tiết kiệm, rút tiền, chuyển khoản... đến tới tấp. Cô không thể nghỉ tay một phút nào cho đến lúc khóa sổ xong.

An Vi gạt những giọt mồ hôi vừa túa ra khi cô đẩy cửa bước khỏi phòng máy lạnh. Sự thay đổi nhiệt độ một cách đột ngột khiến cô cảm thấy hơi tức ngực. Mặt trời buổi chiều chiếu những vệt vàng đậm xuống nền đường, không oi nồng nhưng cũng rất khó chịu.

- Phương Nhã à!

- Hôm qua cậu đã ở cùng thầy Huy?- Phương Nhã vừa bắt máy đã dồn dập truy hỏi.

An Vi ngẩn người. Cô không biết trả lời thế nào cho phải. Cô không muốn Minh Huy dính líu đến việc này, nhưng rõ ràng câu trả lời chỉ là là có hay không đều không hề thỏa đáng.

- Im lặng nghĩa là đồng ý. Vậy đêm qua đúng là cậu đã ở cùng thầy Huy?- Giọng Phương Nhã vừa ngạc nhiên, vừa vui sướng. Giọng điệu của cô lúc này hết như một đứa trẻ vừa phát hiện ra một điều mới mẻ, thích thú.

Không biết đầu óc đen tối của Phương Nhã lại nghĩ gì. Cô ngán ngấm lắc đầu thì lập tức đã bị giật mình bởi tiếng hét của Phương Nhã.

- Tớ sẽ không giữ cậu làm bà cô bên cạnh tớ nữa. An Vi, cố lên!

An Vi không thể nhịn cười trước trò “tấu hài” của Phương Nhã. Cô ấy đã chọn sai ngành. Lẽ ra cô ấy phải chọn Sân khấu điện ảnh mới đúng!

- Thầy Huy là một con cá to đấy. Cậu đừng để sống mất nhé.- Phương Nhã đổi qua giọng thì thầm. An Vi có thể tưởng tượng được khuôn mặt “điệp viên” của cô bạn mình. Nếu mọi phụ nữ đang mang bầu tình tình đều trở nên kỳ quái như thế này, chắc chắn người đàn ông sẽ mệt chết mất.

- Đi đi, đến với người đàn ông của đời cậu đi. Ôi, những con tim đang yêu.

- Chỉ toàn nói chuyện tào lao thôi. Hẹn cậu lúc khác nói chuyện tiếp nhé.

An Vi gấp máy lại. Cô mắng Phương Nhã nhưng thật tình bản thân cô cũng như thấy mình đang quay lại với những yêu thương non nớt xưa kia. Có hai chuyện không thể giấu: đó là khi say và khi đang yêu. An Vi nhét điện thoại vào trong túi áo, mỉm cười rồi quay trở lại phòng làm việc. Cô đợi Minh Huy.

Mùa hè ngày dài, đã sáu giờ tối nhưng trời vẫn còn sáng rõ. Nhân viên nam rủ nhau ở lại chơi cầu lông. Nhân viên nữ không bận chuyện gia đình cũng ở lại cổ vũ góp vui.

An Vi ngồi ngắm những đường cầu của Minh Huy. Thỉnh thoảng, ánh mắt không điều khiển được đã dừng lại rất lâu ở phía anh. Cơ thể rắn rỏi nhưng cũng rất mềm mại của anh không ngừng chuyển động theo những nhịp cầu. Những giọt mồ hôi ướt chảy thành từng dòng nước trên má. Những lọn tóc ướt mồ hôi dính lại hai bên thái dương. Trông anh lúc này hết như một vận động viên thực thụ.

Nhưng một người đàn ông xuất sắc như thế liệu có phải sinh ra để dành cho cô? An Vi nắm chặt những khớp ngón tay lại. Cô là một cô gái bình thường, hết sức bình thường. Cô có xứng với anh? Hơn nữa, trong lòng cô còn mang nặng một nỗi đau. Nỗi đau đó chỉ có thể chôn giấu chứ vĩnh viễn không thể xóa bỏ. Nó như cái gai nằm sâu trong lòng cô, đôi lúc lại nhói lên nhức nhối.

An Vi cố gắng lắm mới giữ mình ngồi lại thẳng bằng. Những đường cầu đập chồm trước mặt cô như một vật thôi miên. Bóng ma quá khứ vẫn bám đuổi cô, đẩy cô vào những chông chênh bất chợt.

Minh Huy đã dừng trận cầu. Anh nhận ra ánh mắt An Vi đã không còn chăm chú dõi theo anh nữa. Một nỗi sầu muộn toát lên trong đáy mắt cô. Anh vội vàng lau mồ hôi rồi tiến lại phía An Vi.

- Em đang nghĩ gì thế? - Minh Huy ngồi xuống bên cạnh An Vi. Dáng người cao lớn dễ khiến cho con người ta có cảm giác tin cậy.

An Vi gạt một vạt tóc cài lên tai, lắc đầu khe khẽ. Cặp môi tái yếu ớt cất lời.

- Em có nghĩ gì đâu?

- Không nghĩ gì mà lại thần mất ra thế kia à? - Minh Huy cố làm bộ vui vẻ hỏi nhưng tim anh đang nhói lên đau đớn. Làm sao anh không biết cô nghĩ gì trong ánh mắt buồn sâu thẳm đó? Chỉ mong những đau thương trong quá khứ An Vi sẽ phai nhạt dần.

- Không có gì quan trọng bằng việc hiện tại chúng ta phải sống tốt. Quá khứ là cái đã qua, tương lai là cái chưa tới, nhất định phải trân trọng hiện tại. - Minh Huy âu yếm nhìn An Vi. - Chúng ta về nhà thôi.

Người giúp việc bước vào phòng ăn. Giữa tiết trời mùa hè, bà không hiểu sao lại có cảm giác lạnh lẽo. Trong căn phòng sơn màu vàng nhạt, những bông hồng bạch nằm yên trên mặt bàn. Một vài cánh hoa vương vãi trên sàn nhà, mùi thơm dịu dịu lan tỏa trong không gian đầy u uất. Bà lùi về phòng khách để lau lại những mặt bàn đã sáng bóng, trong lòng thâm thắc mắc: cú điện thoại ban nãy đã thông báo điều gì mà khiến bà chủ vốn rất điềm tĩnh của mình lại trở u ám như vậy?

Sắc trắng của hoa hồng bạch không làm bà Lan thấy thanh thản như mọi lần. Cặp mắt đẹp của bà vô định nhìn về khoảng không trước mặt. Bà đang nghĩ đến con trai bà.

Hữu Uy của bà rồi sẽ ra sao? Câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu bà với một sự bức bối đến ngột ngạt. Hữu Uy đã đi làm nhưng tâm trí của nó hoàn toàn không để vào công việc. Bà nhớ đến gương mặt hốc hác với đôi mắt trũng sâu của con trai. Nó xoáy vào tâm can bà, giày vò bà. Bà là một bà mẹ. Bà yêu thương con trai bà. Điều đó chẳng có gì đáng chê trách cả.

Bà đứng dậy. Đôi tay thoáng chút run rẩy cầm những bông hồng trắng vào chiếc lọ đen ánh. Thói đời, đâu có thể rạch ròi đúng sai. Trắng đen vốn dĩ vẫn thường bị làm cho lẫn lộn.

13. Chương 13

Tiếng ma sát của rãnh kéo cánh cửa sắt lâu ngày không dùng vang dài trong không gian. Minh Huy xoay nhẹ chiếc chìa khóa vào cánh cửa gỗ màu cánh gián vang lên một tiếng “tách”.

- Em vào đi.- Anh quay lại khẽ giục An Vi, nồng nhiệt nhìn vào đôi mắt cô.

- Vâng.- An Vi khẽ khàng. Cô đứng tần ngần một lúc trước ngôi nhà trước đây cô đã từng ghé qua. Cô sẽ sống ở đây trong thời gian tới. Điều đó nằm ngoài tất cả những gì cô tưởng tượng. Minh Huy đã phải mất nhiều thời gian mới có thể thuyết phục cô, và cô cũng đã phải mất rất nhiều thời gian mới có thể thuyết phục được chính bản thân mình.

Căn nhà đã được Minh Huy thuê người đến dọn dẹp lại. Đồ đạc cơ bản cũng được sửa chữa đầy đủ. Một cảm giác vừa quen thuộc, vừa lạ lẫm bao quanh An Vi. Những chông chênh mà cô đã trải qua đang dần được khóa lấp mỗi khi ở cạnh Minh Huy. Anh là người đầu tiên khiến cô rung động mạnh mẽ, và cũng có thể sẽ là người cuối cùng. Trái tim cô ấm nóng trở lại cũng chỉ vì anh.

- Em xem có gì không phù hợp thì cứ nói với thầy nhé!

Minh Huy đẩy cánh cửa phòng ngủ. Một không gian tươi mát của sắc xanh da trời hiện lên trước mắt An Vi. Chiếc rèm cửa cùng tông với màu sơn tường, hài hòa làm cho cả không gian nhỏ bé trở nên mát mẻ, khoáng đạt. An Vi kéo rèm, mở bung cửa sổ để giấu đi cảm giác hạnh phúc đang trào dâng trong lòng. Minh Huy đang ngay cạnh bên cô, gần gũi, ấm áp...

Cô phóng tầm mắt ra xa. Từ ô cửa nhỏ trên căn phòng tầng hai, cô có thể thấy được một góc thành phố đang ồn ã chuyển mình trong những vệt đèn sáng trắng. Đèn xe nối tiếp nhau, chảy thành từng dòng đỏ, vàng vội vã. Hải Phòng tuy không ồn ã như Hà Nội, nhưng cũng là một thành phố lớn. Cũng là một thành phố tất bật với những hối hả ngược xuôi.

- Cảm ơn thầy!- Cô ngước đôi mắt lên nhìn người đàn ông trước mặt. Cuộc sống hàng trăm ngày qua, dường như chỉ gói gọn trong khoảnh khắc được đứng trước mặt người đàn ông của đời mình.

Minh Huy cúi xuống nhẹ hôn lên mái tóc thơm mềm mại của An Vi. Cánh tay rần rỏ vòng qua người cô, đem cơ thể cô áp vào cơ thể anh ấm nóng. Bóng tối với những vệt mờ ảo càng khiến con người ta dễ gần nhau hơn.

An Vi nhắm mắt lại. Đôi tay vòng qua tấm lưng rần rỏ của Minh Huy. Cô đã từng mơ giấc mơ này hàng trăm lần nhưng cảm giác thường bị đứt đoạn bởi những lần giật mình bất chợt. Cô không thể từ chối anh thêm được nữa, cũng không thể chần chừ thêm lần nữa. Hạnh phúc có trong tay, thật không dễ dàng. Cô hiểu lời nói của anh. Cho dù quá khứ của cô có ra sao thì hiện tại, cô vẫn có quyền được hưởng một hạnh phúc trọn vẹn bên anh.

Những ngón tay thon dài của cô úp lên tấm lưng rộng. An Vi dụi đầu vào ngực anh. Cô nghe thấy nhịp tim anh đập mạnh, truyền sang nhịp tim cô, hòa chung một nhịp.

- Anh yêu em! - Minh Huy nhẹ nhàng nói và ôm chặt lấy An Vi. Cơ thể cô thoáng run rẩy. Những ngọt ngào lan trên từng thớ thịt, chạy dọc từ gót chân lên tới đỉnh đầu, rồi hòa vào không gian tĩnh lặng.

- Em cũng yêu anh! - Cô đáp lời anh. Hơi thở cô nồng nàn vấn vít quanh cổ anh. Minh Huy không thể kiềm chế thêm được nữa. Anh lần xuống cánh môi cô, cuồng nhiệt chiếm hữu. Cặp môi mềm của An Vi đã hoàn toàn chiếm trọn tâm trí anh.

An Vi để Minh Huy dẫn dắt, chảy trôi trong những đam mê. Bàn tay cô ép sát vào lưng anh, lần trôi về phía cổ rồi xước vào làn tóc dày. An Vi đã dần quen với những chuyển động của anh, cô quện đôi môi mềm vào đôi môi nồng nhiệt của người đàn ông cô yêu thương, ban đầu dè dặt, sau cuồng nhiệt dần.

Minh Huy đã bị An Vi “dụ dỗ”. Anh lập tức bế bổng cô lên rồi rải những bước dài về phía giường. Anh đặt cô xuống. Toàn thân anh nóng bừng. Anh say sưa nhìn cặp mắt An Vi mơ màng và bầu má ửng hồng đầy mê hoặc. Anh lần rờ từng chiếc cúc, cởi bung chúng ra, áp tay vào da thịt non mềm trước mặt. Anh muốn có cô...

Nhưng chính trong khoảnh khắc đó, An Vi đã bình tĩnh. Lý trí không cho phép cô. Cô và anh đang làm một điều rất tội lỗi. Cô đưa những ngón tay, áp chặt đôi môi anh đang lần lữa trên cơ thể cô.

- Lúc này, không được...

Hơi thở của cô còn ngắt quãng sau những cảm xúc dồn dập nhưng nó cũng đủ để làm Minh Huy nhận thấy mình đã đang đi quá giới hạn. Lớp màn dục vọng đang bao phủ trong đôi mắt anh mờ dần. Thân nhiệt anh cũng đã không còn nóng rẫy bức bối.

- Anh xin lỗi! Minh Huy kéo lại hai vạt áo của An Vi, nhõm người dậy rồi quay mặt đi. Anh tiến đến đến cánh cửa sổ vẫn đang mở bung, lặng lẽ nhìn về những dòng ánh sáng lung linh trước mặt. - Anh đã không làm chủ được mình, anh xin lỗi!

An Vi không nói gì bởi cô hiểu, chính cô mới là người khiến mọi chuyện trở nên như vậy. Chính cô đã khao khát muốn có được anh.

An Vi cài lại cúc áo. Dáng người cao lớn của Minh Huy cũng như đang tỏa sáng trước mắt cô. An Vi lưỡng lự một chút rồi tiến lại gần Minh Huy, dè dặt vòng tay ôm anh từ phía sau.

- Cảm ơn anh. Một lần nữa cảm ơn anh!

Minh Huy nắm lấy bàn tay của An Vi. Những ngón tay anh lần chạy trên những ngón tay cô, cặp mắt anh vẫn không rời khoảng không mênh mông trước mặt.

- Em có chuyện muốn nói với anh. - An Vi ngập ngừng lên tiếng.

- Nếu là một câu chuyện buồn thì có lẽ bây giờ chưa phải là thời gian thích hợp. - Minh Huy xoay người lại, đặt tay lên đôi vai An Vi, cụng đầu anh vào đầu cô đầy tình tứ - Em không cần phải nói điều gì cả. Anh hiểu những điều em đã phải trải qua. - Anh vuốt nhẹ đôi má bầu bĩnh của cô. - Anh sẽ giới thiệu em với ông bà lại một lần nữa nhé. Một tư cách khác.

Lòng ngực An Vi như muốn vỡ tung ra. Minh Huy nói đã hiểu những điều cô từng trải qua? Nhưng anh có thực sự hiểu hay không? Và anh có thực sự không để ý?

An Vi nhắm mắt lại. Trong chuyện đó, rõ ràng cô không phải là người có lỗi. Cô vẫn tự nhủ với mình hàng ngàn lần như thế, và chính cô cũng đã khuyên mình phải xóa bỏ những đau thương cũ. Cô xứng đáng có được một hạnh phúc trọn vẹn. Anh nói không để ý, vậy có gì cô phải để ý, có gì cô phải day đoạ mình do lỗi lầm không phải tại bản thân cô?

An Vi khẽ nén tiếng thở dài. Lòng ngực cô căng lên rồi nhẹ nhàng hạ xuống. Minh Huy cảm nhận được từng nhịp thở của cô đang dần giãn ra. Đầu cô dụi sâu hơn vào ngực anh và anh đã bắt đầu cảm nhận được những giọt nước mắt nóng hổi trên tấm áo mình. Khóc cho nhẹ lòng là điều rất tốt. Minh Huy nghĩ. Rồi anh ghì cơ thể An Vi ép chặt vào người mình hơn.

- Đừng động đây nữa nhé, cô gái. Nếu không, anh sẽ chẳng thể kiềm chế được mà hôn em một lần nữa đâu. Bà Lan nhìn qua lớp cửa kính xe. Bà đang chờ đợi. Gương mặt quý phái trước kia vốn rất khó khăn để tìm ra một vết rạn của bà, giờ đây đã hằn in những nếp chân chim mỗi khi bà nheo mắt. Hữu Uy của bà đã khiến bà đau khổ rất nhiều. Nhìn đứa con trai của mình quặn thắt trong những cơn đau, người mẹ nào đang tâm đứng nhìn?

Bà đã rất vất vả khi vừa tìm kiếm thông tin về An Vi, vừa phải che giấu sự việc với chồng bà. Trong mắt ông, Hữu Uy luôn là một kẻ yếu đuối chẳng ra gì. Nếu để cho ông biết sự việc này, chẳng phải Hữu Uy càng không có khả năng chứng tỏ bản thân sao? Bà không ham muốn quyền lực, cũng không tham lam tiền bạc, những điều đấy với bà chỉ là phù du. Nhưng thói đời vốn dĩ rất bạc bẽo, bà không cần nhưng con trai bà rất cần. Hữu Uy cần có quyền lực và tiền bạc. Hữu Uy cần thành công để át đi cái hình ảnh sáng chói của đứa con cả vẫn luôn là niềm tự hào chồng bà. Bà không muốn con mình bị lôi ra như một kẻ bất tài, để tôn lên những hào nhoáng mà chồng mình tưởng tượng ra về đứa con trai của bà vợ trước!

Một dáng người quen thuộc dần dần hiện lên trước mắt bà. Chiếc kính xe được hạ thấp hơn một chút.

Bà bấm nút gọi. Những tiếng tút dài vang lên bình thản và điềm tĩnh như chính tâm trạng của bà lúc này.

Phía đầu dây bên kia vang lên một tiếng a lô nhẹ nhàng. Bà nheo mắt nhìn qua ô cửa kính. Đúng là số máy của cô gái đó.

- Bác cần gặp cháu!

An Vi ngồi đối diện với bà Lan trong quán café. Cảnh tượng gần giống như lần đầu tiên họ gặp mặt nhưng tâm trạng hoàn toàn khác. Bà Lan run rẩy cầm chén trà lên rồi lại đặt xuống. Một chút son đỏ đã bị vệt ra ngoài miệng. Bà hoàn toàn bối rối. Bà không biết rốt cuộc bắt đầu từ đâu.

- Có điều gì bác cứ nói ạ!- An Vi mở lời.

Việc bà Lan hẹn gặp cô, chắc chắn chỉ liên qua đến Hữu Uy – người đàn ông mà cô không bao giờ muốn nhắc đến tên chứ đừng nói là gặp lại. Cô không oán trách ai nhưng cô cũng không muốn tiếp tục đối diện với những gì cô đã dùng cảm xếp vào quá khứ.

- Hữu Uy cần cháu! - Bà Lan giọng khản đặc. Từ trước đến giờ, bà chưa từng cầu xin ai.

An Vi không biết phải làm thế nào khi đôi mắt của người phụ nữ ấy lại rung lệ nhìn cô. Với những gì mà Hữu Uy gây ra cho cô, cô hoàn toàn có thể phũ phàng không thương tiếc. Nhưng cô không thể làm thế. Cô hiểu người phụ nữ trước mặt hoàn toàn là vì yêu thương con nên mới hành động như vậy.

- Cháu đã quên chuyện cũ, xin bác đừng nhắc đến nữa. Tất cả rồi sẽ ổn thôi. Và cháu cũng đã có bạn trai rồi, thưa bác.

- Cháu không thể đến với anh ta. - Bà Lan nhìn thẳng vào An Vi. Những cơn run rẩy của bà đã lên đến đỉnh điểm. Cặp môi rung lên sau những lời nói. Cánh tay bà vươn nhanh về phía An Vi rồi nắm chặt bàn tay cô lại.

An Vi hốt hoảng. Người phụ nữ này hoàn toàn khác những gì cô đã từng ghi nhớ về bà. Bàn tay cô bắt lực nằm gọn trong lòng bàn tay người phụ nữ đang run rẩy trước mặt. Đường như bà sắp nói điều gì đó... Cô cảm thấy bất an vô cùng.

- Hữu Uy và Minh Huy là hai anh em trai. Cháu liệu có thể tiếp tục với người suýt chút nữa thì trở thành bác của con cháu?

An Vi lặng người. Câu chuyện mà người phụ nữ này đang kể thực sự liên quan đến cô sao? Cô đưa bàn tay bám vào thành ghế. Cơn đau chạy dọc các dây thần kinh rồi nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể. Toàn thân cô run rẩy. Cô giương đôi mắt vô hồn lên nhìn bà Lan.

- Cháu không biết gì sao? Cháu và Hữu Uy đã từng có một đứa con.- Bà Lan vẫn tiếp tục nói. Bà yêu con trai bà. Bà phải giúp nó. Bà biết mọi chuyện rồi sẽ như thế này. Bà không thể giúp An Vi quay về với Hữu Uy nhưng bà có thể khiến cô và Minh Huy không tiếp tục làm tổn thương Hữu Uy của bà thêm nữa. Nếu hai đứa chúng đến với nhau, con trai của bà sẽ thế nào?

An Vi hoang mang nhìn bà Lan. Cặp môi khô trắng của cô lẩm nhẩm “đó không phải là sự thật, đó không phải là sự thật”. Cô bất giác đưa tay lên sờ bụng mình. Đã từng có một đứa trẻ hình thành trong người cô sao?

- Đứa bé đã mất trong vụ tai nạn lần trước của cháu.

- Bác đừng nói nữa. Hãy để cháu yên!

An Vi vật vờ chạy ra khỏi quán café. Đôi tai cô vẫn ong buốt những lời bà Lan nói lúc nãy. Cô đã từng có con. Con cô, con của cô... nó đã như thế nào?

14. Chương 14

An Vi chuêch choạc bước trên con đường nhỏ trở về căn nhà cô đã từng nghĩ đó sẽ là tổ ấm của cô và người đàn ông cô yêu thương nhất. Cô bám víu vào bờ tường để giữ cho đôi chân mình không khuyu xuống. Minh Huy là anh trai của Hữu Uy. Người cô yêu thương lại là anh trai của kẻ đã gieo vào lòng cô đau thương. Cuộc đời này thật giống một trò đùa. Một trò đùa nghiệt ngã. Cô đã đủ dũng cảm để lãng quên đau thương, để đón nhận một tình yêu mới. Vậy mà cuối cùng, tất cả lại tan như bọt biển.

Cô ngửa mặt lên trời cho nước mắt thôi rơi... Cô lại muốn trốn chạy, trốn chạy khỏi tất cả để không phải đối mặt với đau thương.

Chiếc xe camry đen bóng từ từ chuyển bánh. Bà Lan áp bàn tay lên vầng trán nóng hổi. Chuyến đi gần ba tiếng đồng hồ khiến bà hơi chóng mặt. Và tất cả những gì bà đã làm cũng khiến bà đau đớn vô cùng. Ngay khi nhìn thấy An Vi, bà đã cảm thấy nét quen thuộc ánh lên trong đôi mắt cười. Đến khi nhìn thấy địa chỉ của cô, bà đã chắc chắn một điều đó là con gái của ân nhân mình. Bà vẫn liên lạc với bà Khanh nhưng không dám nói con gái bạn lại là người giúp việc cho con trai mình. Dù sao thì trong con mắt người đời, giúp việc vẫn không phải là một nghề được coi trọng. Bà chỉ âm thầm giúp đỡ An Vi bằng những khoản lương thưởng nhiều hơn so với số thỏa thuận ban đầu. Bà làm tất cả điều đó vì bà có thiện cảm với An Vi, vì chính bà Khanh đã cứu mạng bà.

Bà Khanh không chỉ cứu rỗi mạng sống mà còn cứu rỗi cả tâm hồn bà nữa. Khi bà đang vui mừng vì mang trong mình kết quả của một tình yêu đẹp thì gã đàn ông bà vốn yêu thương tin tưởng bỗng nhiên cao chạy xa bay. Và chính bà Khanh là người đã đưa bà bước qua những túng quăn trong suy nghĩ ngày dài. Bà ấy đã khiến cho bà muốn sống chứ không phải tồn tại, dần đưa nỗi đau mất đứa con của bà ngủ yên trong góc sâu tâm hồn.

Nhưng bà đã làm gì? Bà đã xối tung nỗi đau của An Vi để nó lặp lại một lần nữa những gì mà bà phải trải qua. Bà thật độc ác! Những giọt nước mắt lăn trên gò má gầy của người phụ nữ sang trọng đó... Bà đã làm rất nhiều điều tội lỗi. Bà biết dù bà có ăn chay niệm phật đến cuối đời cũng không thể gột rửa từng những tội lỗi do bà gây ra. Nhưng bà chỉ có một đứa con trai, bà không muốn nó mãi sống vật vờ như cái bóng. Bà lại càng không muốn nó chứng kiến người nó yêu thương chung sống với người anh cùng cha khác mẹ của nó. Như vậy chẳng phải là giết chết nó sao? Bà phải làm tất cả mọi việc để cứu lấy con trai bà, dù cho đó chỉ là một tia hi vọng mong manh.

An Vi ngồi bó gối trong căn nhà trống. Minh Huy đang đi dự hội nghị ở Quảng Ninh, anh sẽ không thể về sớm và không thể ở bên cô ngay cạnh lúc này. Cô kìm lại tiếng nấc đang định bật lên trong cổ họng. Bóng tối bao trùm khắp không gian lạnh lẽo của căn phòng. Những giọt nước mắt của cô đã khô dần trên má. Hạnh phúc dường như là điều quá xa xỉ. Cô đã dùng hết can đảm của mình để đón nhận nó, không ngờ tất cả lại trượt qua tầm tay, cửa sâu vào lòng cô thêm một vết thương dài.

Mồ hôi chảy đầy đôi bàn tay cô, nóng hổi, ướt át. Cô giương đôi mắt khô khốc nhìn về phía tia sáng le lói của ánh điện đường rọi vào căn phòng. Cô nín thở lắng nghe từng âm thanh. Một nhịp rung lên rất khẽ trong tim... Cô đưa tay xoa lên vùng bụng của mình. Thì ra, trước đó đã tồn tại một sinh linh bé bỏng mà cô không hề hay biết.

Cô men theo tường lần xuống phòng bếp. Cô không muốn bật điện. Cô sợ ánh sáng sẽ phơi bày tất cả những góc tối đớn đau trong cô, phơi bày một hình hài đã không còn sức sống.

Cô mở cửa tủ lạnh, lấy một chai nước lọc, điên loạn dốc vào miệng mình như muốn gột rửa tất cả. Nước chảy tràn lên mặt, lên cổ cô. Minh Huy, Hữu Uy, cô không còn muốn nghĩ đến những rối rắm tơ vò này thêm một phút nào nữa. Không một phút nào... Những đầu lọc thuốc ngày một nhiều lên trong gạt tàn. Hữu Uy đưa đôi mắt nhìn ra khoảng không ngoài cửa kính. Chính ở nơi này, An Vi thích thú vươn tay ra phía trước để chụp lại hình bóng của một chiếc máy bay. Hóa ra “ăn” đủ một nghìn chiếc máy bay sẽ thực hiện được một điều ước. Anh đã phải rất khó khăn mới hiểu được điều đó. Không biết trước đây cô ấy định ước điều gì và bây giờ cô ấy định ước điều gì? Có phải là một điều ước rằng anh sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi cuộc sống của cô?

Tiếng chuông cửa vang lên như một tiếng thúc giục. Anh uể oải bước ra mở cửa.

- Sao mẹ đến không báo trước thế này?

- Mẹ gọi cho con nhưng không được.

Gương mặt phờ phạc của bà Lan khiến Hữu Uy thẳng thốt. Bà mẹ xinh đẹp của anh luôn biết cách chăm sóc mình. Tại sao bây giờ lại trở nên như vậy?

- Mẹ đã làm một điều, có lẽ là sai lầm - Đôi mắt đen của bà nhìn sâu vào đôi mắt nâu trầm của Hữu Uy - Mẹ xin lỗi con.

Thân hình cao lớn của Hữu Uy đơn độc trong ánh tà dương rọi chiếu qua ô cửa kính. Anh hiểu những điều mẹ làm hoàn toàn muốn tốt cho anh. Anh không oán trách mẹ. Anh oán trách mình. Những đường gân xanh nổi dài trên cánh tay anh. Quai hàm anh cứng lại với những cái nghiến răng chặt. Chính anh đã cướp đi hạnh phúc của An Vi, không phải một lần mà là hai lần! Anh chỉ biết mình yêu An Vi mà không nghĩ gì đến cô. Anh đã ngu ngốc tin rằng chỉ cần sự chân thành là đủ. Nhưng giờ đây anh biết, anh không chỉ làm tổn thương An Vi, mà còn làm thương tổn đến người anh trai anh rất mực yêu quý. Tất cả rồi sẽ phải đối diện với nhau như thế nào?

Căn phòng nặng trĩu những nỗi buồn của Hữu Uy. Còn ngoài kia, mặt trời sắp lặn, để lại một vệt đỏ như màu máu, im đậm trong đôi mắt nâu.

- Anh có đang bên cạnh An Vi không?

- Anh đang tham dự hội nghị tại Quảng Ninh. Nhưng An Vi? Sao em lại biết An Vi?

- Anh hãy trở về bên cô ấy ngay lúc này. Đừng hỏi nhiều, An Vi cần anh!

Minh Huy lo lắng bởi cuộc điện thoại của Hữu Uy. Trong đầu anh xuất hiện những câu hỏi bức bối đang cần lời giải đáp. Nhưng anh cố nén lòng lại. Anh vội vã gọi cho An Vi nhưng đáp lại anh chỉ là bản nhạc chờ buồn vô vọng.

Tại sao An Vi không nghe máy? Chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra với cô ấy rồi. Minh Huy lập tức bắt xe về Hải Phòng. Anh phải thật nhanh trước khi tất cả trở nên quá muộn.

Phòng bếp loang lổ những vệt nước khiến Minh Huy hoang mang tột độ. Rốt cuộc An Vi đã đi đâu? Anh gọi điện cho Phương Nhã nhưng cô gái này cũng không có một chút manh mối nào về cô. Anh như kẻ điên loạn khi không biết An Vi đang ở đâu. Anh không muốn một lần nữa để vượt mất hạnh phúc của đời mình. Anh lao đi, xé tan bóng tối thành những mảng vỡ vụn như chính cõi lòng anh.

Anh tìm kiếm An Vi khắp nơi. Phố đã vắng bóng người, chỉ còn tiếng những chiếc xe tải lao đi trong màn đêm. Đôi chân Minh Huy rã rời, anh gục mặt lên cánh tay mình mệt mỏi. An Vi một lần nữa lại chạy trốn. Chạy trốn khỏi anh, chạy trốn khỏi quá khứ đau thương của chính cô?

- Anh đã tìm được cô ấy chưa? - Giọng Hữu Uy đầy sốt sắng vang lên phía bên kia đầu dây điện thoại.

Minh Huy gắng gượng nói chuyện trong những cơn đau dạ dày.

- Anh vẫn chưa tìm thấy cô ấy. Em có thể nói rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra không?

Minh Huy nặng nhọc cất tiếng. Những khoảng lặng đáng sợ bao trùm. Sương đêm lạnh lẽo luồn vào người Minh Huy.

- Em sẽ nói tất cả với anh. Em xin lỗi anh, và thay mặt cả mẹ em xin lỗi anh nữa. Nhưng xin hãy chỉ trách em, đừng trách mẹ em. Mẹ cũng chỉ vì muốn tốt cho em...

Minh Huy thần thờ quay trở lại căn nhà trống. Giá như lúc này An Vi có ở đây, anh sẽ ôm cô thật chặt để xoa dịu đi những tổn thương mà cô đã phải chịu đựng. Anh sẵn sàng đưa cô tới một nơi thật xa, bắt đầu lại từ đầu và quên hết những ngày tháng đau buồn đã qua.

Một dáng người đàn ông cao lớn đổ bóng dài trên nền đất. Minh Huy sững người khi nhìn vào gương mặt nửa sáng nửa tối của người đàn ông anh từng gặp. Hai người đàn ông nhìn vào mắt nhau. Trong những tròng mắt màu nâu đều chứa đựng nỗi buồn đau không lời.

- Anh không phải tìm An Vi nữa, cô ấy hiện tại đang rất an toàn.

Giọng Dương Kha trầm lặng, điềm tĩnh. An Vi thực sự rất yêu Minh Huy. Anh có thể cảm nhận thấy điều đó và vì vậy, anh đã từ bỏ. Nhưng cuộc sống này không mỉm cười với cô ấy. Những gì cô ấy phải chịu đựng là quá đủ. Giờ đây, anh sẽ ở bên cô và sẽ không để cô chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa.

- Nói cho tôi biết, An Vi đang ở đâu!

Minh Huy nhìn xoáy sâu vào mắt Dương Kha. Cặp mắt của anh như muốn soi thẳng vào đáy lòng của người đàn ông đối diện, mạnh mẽ và kiên định.

Dương Kha anh tiến lại gần phía Minh Huy, đặt tay lên đôi vai anh.

- Gặp anh chỉ khiến An Vi thêm đau lòng hơn. Những gì cô ấy phải chịu đựng như vậy đã là quá đủ. Nếu yêu An Vi, xin anh hãy đừng tìm kiếm cô ấy nữa. Tôi sẽ đưa cô ấy đi, một nơi nào đó không có anh, không có em trai anh và cả mẹ anh nữa, sẽ là một nơi tốt đẹp dành cho cô ấy.

Mặt đất dưới chân Minh Huy dường như rạn nứt. Những đau đớn bóp nghẹt tim anh. Anh có thể hiểu điều mà Dương Kha nói. An Vi không thể chịu thêm bất kỳ nỗi đau nào nữa...

- Vậy xin anh hãy chăm sóc tốt cho An Vi. Tôi tin cô ấy sẽ hạnh phúc bên anh!

Minh Huy nói trong đau đớn. Mỗi câu mỗi chữ như nhát dao đâm vào tim anh. Đôi chân anh khụy xuống. Anh từ bỏ những điều đó không có nghĩa là anh ngừng yêu thương cô.

- Anh có thể yên tâm về điều đó. Cô ấy nói, anh phải giữ gìn sức khỏe. Đừng tự hành hạ bản thân mình.

Dương Kha quay bước đi. Anh không quay đầu lại để nhìn người đàn ông An Vi yêu thương hết lòng... nhưng mãi mãi hai người không thể đến được với nhau.

Anh, Minh Huy và cả Hữu Uy nữa, tất cả đều yêu chung một cô gái, tất cả đều thật lòng nhưng không ai có một hạnh phúc trọn vẹn. Những mảnh ghép hạnh phúc mong manh như thủy tinh, trượt tay sẽ vụn vỡ, chứa sâu vào trong trái tim mỗi người... không bao giờ có thể lành nguyên.

Dương Kha vuốt nhẹ lên mái tóc của An Vi. Anh sẽ ở bên cô suốt quãng đời sau này như lời anh đã từng hứa. Anh sẽ giúp cô chôn vùi những quãng ký ức xa xưa, để nó trở thành những mảnh cũ kỹ vì cô sẽ không bao giờ động đến nữa. Anh áp bàn tay cô lên má mình, cảm nhận những ấm áp đến từ trong lòng bàn tay ấy. Anh sẽ chờ cô tỉnh dậy để nói với cô rằng: dù có chuyện gì xảy ra, anh sẽ vĩnh viễn ở bên cô.

Và ở một nơi nào đó, anh sẽ giúp cô chôn giấu mọi đau thương.

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chang-trai-nao-se-yeu-em>